

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

№ 250 (5750) ВІВТОРОК, 31 ГРУДНЯ 2013 РОКУ WWW.GOLOS.COM.UA

З Новим 2014-м — роком єднання!

Вітання Голови Верховної Ради України Володимира Рибака

Шановні співвітчизники!

Прийміть мої щирі вітання з Новим роком та Різдвом Христовим!

2013 рік був особливим, роком, у якому нам вдалося вирішити багато масштабних завдань, і водночас поставив перед нами нові.

Він дав українцям розуміння того, що, об'єднавшись, ми знайдемо вихід із будь-якої складної ситуації. Що зможемо прийняти доленосне для нашої країни рішення.

Важливо тільки чути один одного, зважувати у кожному питанні всі «за» і «проти», рухаючись шляхом демократії та реформ.

Лише політична воля та реалізм Президента України Віктора Януковича врятували країну від неминучого економічного колапсу та подальших політичних руйнувань.

Адже усі ми — кожна українська сім'я, кожна людина — відчули, яка дорога для нас і важлива стабільність у державі.

Але й не забуваймо, що Новий рік — це свято, яке є символом віри в добро, у здійснення найкращих наших сподівань. Ми віримо, що в наступному році зможемо зробити все, що досі не встигли або поки що не змогли.

Щиро бажаю вам, дорогі мої співвітчизники, щоб душевний спокій, тепло і сімейне благополуччя супроводжували вас не тільки в Новорічну ніч, а й усе життя.

Нехай будуть здоровими ваші батьки, діти і внуки! Хай радість, любов і достаток будуть у кожній оселі!

З Новим роком!
З Різдвом Христовим, дорогі друзі!

Мрії здійснюються!

Саме під таким девізом ми хочемо розпочати новий 2014 рік! За слов'янським календарем — це рік Жар-птиці. Цей казковий птах символізує відродження, єднання і приносить спокій. Астрологи радять цього року більше звертати увагу на духовні цінності, займатися мистецтвом, творчістю і наукою. І, можливо, хтось здійснить свою мрію стати, приміром, відомим науковцем. Принаймні герої нашого новорічного номера саме так і вчинили: у кожного з них були мрії і вони втілили їх у життя. А декому з них допоміг і «Голос України» — шукайте матеріали під рубрикою «Разом з «Голосом України». І ще нам дуже хочеться, аби приклади наших героїв надихнули й вас, любі читачі. Адже саме напередодні новорічних свят нам усім так солодко мріється, а будь-які мрії повинні обов'язково здійснюватися!

Колаж Олексія КУСТОВСЬКОГО.

1 січня центральними вулицями Черкас відбудеться молодіжний «тверезий» забіг «Ідея нації — проти деградації!» — *Лідія ТИТАРЕНКО*

З улюбленою газетою не розстануться

ДЕПУТАТ В ОКРУЗІ

Ветеранський актив Маріуполя читатиме «Голос України» і в новому, 2014-му, році. Це стало можливим завдяки народним депутатам України Володимиру Бойку та Сергію Матвієнкову, котрі знову надали допомогу в передплаті на парламентське видання для ветеранських організацій міста. Їхні представники попросили на сторінках газети подякувати депутатам за можливість більше знати про роботу вищого законодавчого органу, про закони, що готуються, про події, проблеми й досягнення в економіці, соціальній сфері, культурному житті країни. Ось деякі з відгуків наших читачів.

Володимир Бойко.

«До 55-річного ювілею Ради ветеранів війни і праці ПАТ «МК «Азовсталь» активісти ради одержали в подарунок від народних депутатів передплату на газету «Голос України» на друге півріччя 2013 року. Газета дуже цікава й корисна для нашої роботи. Ми, ветерани, — народ допитливий, з великим інтересом стежимо за прийнятими законами і роботою Верховної Ради. Цікавимося всім: наукою, технікою, політикою, мистецтвом, спортом, обговорюємо всі новинки. Газета нам дуже допомагає й усім сподобалася. Спасибі, що не забуваєте ветеранів, допомагаєте нам бути в курсі життєвих питань.

Сергій Матвієнков.

Отож висловлюємо величезну подяку народним депутатам Володимиру Семеновичу Бойку та Сергію Анатолійовичу Матвієнкову за надану допомогу в передплаті на газету «Голос України» на 2014 рік.

Голова Ради ветеранів Т. Ростовська».

«Жіноча організація Орджонікідзевського району у вересні цього року відзначила ювілей від дня утворення. Неможливо перелічити всього, що зроблено за ці роки. Урочистий вечір вийшов на славу і пройшов у теплій сімейній обстановці. Завдяки народному депутатові України С. Матвієнкову подарунками були відзначені й ветерани організації. А напередодні новорічних свят разом з теплими поздоровленнями та побажаннями активу жінради за сприяння народних депутатів України оформили річну передплату на газету «Голос України» на 2014 рік. Завдяки цим депутатам у нашому місті надається допомога малозабезпеченим родинам, інтернатам, школам і дошкільним закладам, багатодітним матерям, ветеранам, фронтовикам і багатьом іншим. Напередодні Нового року хочемо подякувати їм за доброту, увагу, тепло й побажати міцного здоров'я на довгі роки, благополуччя їм і їхнім сім'ям.

Актив жінок Орджонікідзевського району Маріуполя».

Леонід ВАСИЛЕНКО.

Маріуполь
Донецької області.

Фото надані прес-службою народних депутатів.

У столиці відкрили другу чергу тунелю на Поштовій площі

Київські водії таки отримали обіцяний владою подарунок «під ялинку». Реконструкцію проїжджої частини на Поштовій площі завершили. Вчора другий тунель для проїзду автомобілів, що з'єднує вулицю Набережно-Хрещатицьку та Набережне шосе, увімкнув зелене світло. Відкриття цього об'єкта дасть змогу збільшити пропускну спроможність транспортної розв'язки з 85 до 110 тисяч автомобілів на день.

Нагадаємо, тунель для проїзду в бік Подолу будували з літа. Першу його частину в бік «Видубичів» відкрили восени. Попри дозволений рух, об'єкт не добудовано. За словами виконувача обов'язків голови КМДА Анатолія Голубченка, через проблеми із фінансуванням його не доробили. Обіцяють завершити після свят.

Будівельники кажуть, що залишилося побудувати підземний торговельний центр й упорядкувати територію навколо площі та річкового порту. А у КМДА сподіваються на фінансову підтримку Кабінету Міністрів.

Ольга ВІТЕР.
Фото СергіяКОВАЛЬЧУКА.

Сезон для перинатального центру був «урожайним»

Понад три тисячі немовлят, серед яких три трійні та 78 двієнь, народилися цьогоріч у новому Рівненському обласному перинатальному центрі. Лікарі закладу діяли в усіх випадках професійно, тож не допустили жодної материнської смерті.

— Це при тому, що понад 90 відсотків вагітних, котрих направляли народжувати у перинатальний центр, мали хронічні захворювання, відтак більшість пологів були складними, а десята частина їх — передчасними, — розповідає головний лікар центру Вікторія Єнікеєва. — Крім того, на 30 відсотків збільшилася кількість багатоплідних пологів, що теж становлять високий ризик при народженні. Але всі жінки своєчасно отримали фахову допомогу.

За словами Вікторії Єнікеєвої, лікарям перинатального центру вдалося врятувати життя 69 немовлятам із малою і навіть екстремально малою вагою. Цих та ще майже три сотні тяжкохворих малюків пролікували у відділенні інтенсивної терапії. А подальший медичний супровід вони отримували у відділенні постінтенсивної терапії новонароджених та виходжування недоношених дітей.

На базі закладу працює центр планування сім'ї та репродукції людини. Тут обстежили та пролікували від безпліддя понад 2,5 тисячі пар. І як результат — майже 30 відсотків подружжів уже є батьками або ж готуються ними стати.

Олександра ЮРКОВА.

Рівне.

ФОТОФАКТ

В Українському домі триває робота театралізованої «Головної ялинки міста Києва». Уже за доброю традицією вона присвячена мотивам казок народів світу. Цього разу на відвідувачів чекає Індія.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

ВІТАЄМО!

АСЖУ назвала лауреатів

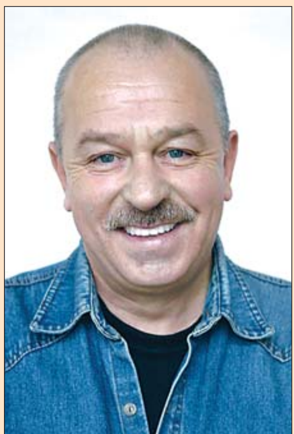
Асоціація спортивних журналістів України (голова — Михайло Волобуєв) учотирнадцяте назвала лауреатів року, що минає. У підбитті підсумків взяли участь члени АСЖУ, а ще чимало спортивних журналістів (які не входять до неї), як з України, так і з-за кордону. На нинішнє опитування відгукнулися 613 осіб.

Зокрема, визначено десятку найкращих українських спортсменів 2013 року:

1. *Богдан Бондаренко (легка атлетика)*
2. *Ольга Харлан (фехтування)*
3. *Володимир Кличко (бокс)*
4. *Олена Підгрушна (біатлон)*
5. *Ібрагім Алдатов (боротьба вільна)*
6. *Ганна Мельниченко (легка атлетика)*
7. *Ганна Різатдінова (художня гімнастика)*
8. *Ілля Кваша (стрибки у воду)*
9. *Євген Коноплянка (футбол)*
10. *Аніта Серьогіна (карате)*

Для майстрів пера та мікрофона щоразу передбачаються колективні та індивідуальні призи.

Вищою нагородою АСЖУ — Призом імені Ігоря Засєди «За честь і гідність у спортивній журналістиці» — **відзначено оглядача «Голосу України» Віктора Браницького** (на знімку).

Вл. інф.

Капітан міліції із Мелітополя позичив водію сто гривень і став зіркою YouTube

Це відбулося ще 23 грудня, коли на стаціонарному посту ДАІ біля Мелітополя зупинили мікроавтобус. У того не горіли фари чи, хоча б, габаритні вогні, як того вимагають сьогодні правила. Штрафувати ніхто не збирався — тільки попередити, аж тут раптом іногородній водій попросив сто гривень на харчі, бо голодний, а гроші закінчилися. А на зворотному шляху чоловік обіцяв борг повернути. «Ну, скинулися з напарником по 50 гривень — бо всяке в дорозі трапляється», — розповів потім капітан Володимир Горбачов. Звідки йому було знати, що кадри з відеореєстратора мікроавтобуса потраплять на відомий ресурс YouTube і викличуть справжній фурор. Бо ж усі звикли, що все трапляється навпаки. «Не думаю, що багато хто назве мене молодцем, — каже співробітник ДПС. — Хоча, зрозуміло, що все це не для «кіно» робилося.

Мій батько працював водієм і не раз повертався додому голодним. Тож коли ми можемо чимось допомогти людям, то, вважаю, що треба це робити», — так пояснив сплеск власної «зірковості» в Інтернеті Володимир Горбачов.

Леонід СОСНИЦЬКИЙ.

Запоріжжя.

Спасибі, що не забуваєте ветеранів, допомагаєте нам бути в курсі життєвих питань

Суддям встановлять доплату за роботу, яка передбачає доступ до державної таємниці

У КОМІТЕТАХ ВЕРХОВНОЇ РАДИ

Комітет Верховної Ради з питань верховенства права та правосуддя ***рекомендує парламенту прийняти за основу проект закону про внесення змін до статті 129 Закону «Про судоустрій і статус суддів» щодо виплати суддям за роботу, яка передбачає доступ до державної таємниці. Як зазначалося на засіданні комітету, законопроект (реєстр. №3510) спрямований на забезпечення належного рівня гарантій суддів на суддівську винагороду, визначених Конституцією та іншими законами України, якими встановлюється оплата праці судді, а також регламентуються питання щодо виплати доплат суддям за роботу, яка передбачає доступ до державної таємниці у відповідному розмірі.***

Проектом закону пропонується встановити розмір щомісячної доплати за роботу, яка передбачає доступ до державної таємниці, відомостей та їх носіїв, що мають ступінь секретності «особливої важливості», у розмірі 15 відсотків посадового окладу судді відповідного суду.

Під час обговорення народні депутати звертали увагу на те, що статтею 129 Закону «Про судоустрій і статус суддів» визначено склад, розмір та порядок виплати суддям суддівської винагороди. Зазначалося, що відповідно до частини восьмої цієї статті суддям виплачується щомісячна доплата за роботу, яка передбачає доступ до державної таємниці, у розмірі залежно від ступеня секретності інформації: відомості та їх носії, що мають ступінь секретності «цілком таємно», — 10 відсотків посадового окладу судді відповідного суду; відомості та їх носії, що мають ступінь секретності «таємно», — 5 відсотків посадового окладу судді відповідного суду.

Водночас, Законом «Про державну таємницю» з огляду на важливість секретної інформації, ступінь обмеження доступу до неї та рівень її охорони державою визначено ступені секретності «особливої важливості», «цілком таємно» та «таємно».

Отже, підкреслювали парламентарії, Законом «Про судоустрій та статус суддів» не визначено розміру щомісячної доплати суддям за роботу, яка передбачає доступ до державної таємниці, — відомості та їх носії, що мають ступінь секретності «особливої важливості».

На думку членів комітету, запропоновані законопроектом зміни дадуть змогу узгодити положення законів «Про державну таємницю» та «Про судоустрій та статус суддів», а також сприятимуть належному забезпеченню діяльності судів.

За повідомленням інформаційного управління апарату Верховної Ради України.

Не поділили площу

За традицією, що склалася в Луганську, народне віче минулої неділі мало розпочатися біля пам'ятника Тарасу Шевченку.

Однак коли учасники акції почали збиратися в призначеному місці, тут уже на повну силу господарював Дід Мороз, а музика грала так гучно, що про проведення Євромайдану не могло бути й мови. Тоді мітингувальники перемістилися до будинку облдержадміністрації й тут розгорнули велике полотнище державного прапора. Усього в акції взяло участь понад 100 представників «Свободи», «Батьківщини» і партії Ляшка. Тут також були присутні ще 50 людей у формі правоохоронців. Вони не перешкоджали проведенню акції.

Алла АНТІПОВА.

Луганськ.

Фото із сайту «Коментарі: Луганськ».

РОЗСЛІДУВАННЯ

П'ятого у «справі Чорновол» заарештовано

У рамках розслідування кримінального провадження побиття Тетяни Чорновол було затримано п'ять осіб, яким повідомлено про підозру у вчиненні злочину. Чотирьом із них Печерським судом м. Києва обрано міру запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою. П'ятому фігуранту суд обрав міру запобіжного заходу — арешт. **Таку інформацію оприлюднили в прес-службі МВС.**

Крім того, у рамках розслідування кримінального провадження за фактом нападу на журналістку призначено близько двох десятків експертиз. Серед них — дактилоскопічна, трасологічна, цитологічна, молекулярно-генетична тощо.

— Опрацьовано результати хімічної експертизи, відповідно до якої фрагменти фарб на автомобілях повністю збігаються. Це дає змогу зробити висновки про те, що слідством вилучені саме ті автомобілі, на яких рухалася потерпіла та підозрювані у кримінальному провадженні під час інциденту, — зазначив заступник начальника ГСУ МВС України Олександр Гнатів.

Допитано понад 50 свідків. Розслідування продовжується згідно з планом слідчих дій для того, щоб встановити роль кожного фігуранта цієї справи.

Оголосили мобілізацію на місцях

29 грудня на мітингу в Полтаві кілька сотень прихильників євроінтеграції одностайно проголосували за створення обласної організації Народного об'єднання «Майдан». До складу її ради увійшли народні депутати України Юрій Бублик, Валерій Головко, Сергій Каплін, Тарас Кутовий, Олег Сиротюк та понад два десятки активістів опозиційних політичних партій і громадських організацій. Саме їй доручено «розгорнути широку мобілізаційну роботу» з формування осередків НО «Майдан» у містах і районах області.

Створення таких осередків на місцях відбувається непросто. Зокрема, в Кременчуці «засвітилися» вже фактично два Майдани. Перший із них започаткували знані місцеві опозиціонери з числа громадських активістів. А потім тут заговорили про необхідність створення НОМу під опікою трьох парламентських партій. Учасники тамтешнього Євромайдану стали також свідками кількох публічних словесних перепалок між самими опозиціонерами. Як з'ясувалося, найважче їм порозумітися в оцінках окремих персоналій соратників.

Водночас днями в тому ж Кременчуці відбулися пікетування військової частини внутрішніх військ і міського відділу міліції. У першому випадку пікетувальники вимагали повернення солдат із Києва «додому», тобто до місця розквартирування частини, а в другому — відставки міністра внутрішніх справ Віталія Захарченка та швидкого й об'єктивного розслідування справи про побиття журналістки Тетяни Чорновол.

Василь НЕЙЖМАК.

Полтавська область.

Десять хвилин для рекорду

У Новий рік — із рекордом. 31 грудня о 23-й годині 50 хвилин на центральній площі країни — столичному Майдані Незалежності — усі охочі матимуть можливість долучитися до встановлення світового рекорду з максимальної кількості людей, які одночасно та в одному місці співають Державний Гімн.

Заявку на реєстрацію у Книзі рекордів Гіннесса уже подано. «Зрозуміло, що багато людей захочуть зустріти Новий рік саме на Майдані. Дуже логічно виникла ідея встановити й зафіксувати світовий рекорд. За 10 хвилин до Нового року, коли збереться максимальна кількість людей, я попрошу всіх дістати ліхтарики і заспівати», — розповіла учора під час прес-конференції куратор проекту, співачка Руслана Лижичко. Процедура підрахунку та фіксації «голосів» відома. Так само відомі й «конкуренти»: на сьогодні рекорд одночасного виконання гімну належить Індії. Там у травні цього року разом заспівали понад 121 тисяча індійців. У тому, що україні офіційно поб'ють цей рекорд, співачка Руслана не сумнівається. За орієнтовними підрахунками, на Майдані Незалежності та прилеглих вулицях може зібратися понад 138 тисяч потенційних співаків. До цієї ініціативи планують приєднатися і українські громади в Лондоні, Монреалі та Оттаві. «Дуже хотілося б розпочати Новий рік саме з цього позитивного і дуже символічного рекорду», — підсумувала Руслана Лижичко.

Віктор ДЕЙНЕКА.

ВІТАННЯ

Ветеранам Великої Вітчизняної війни, жителям міста Житомир

Дорогі друзі!

Сердечно вітаю вас із 70-річчям визволення Житомира від фашистських загарбників.

Невпинний плин років не в змозі стерти в народній пам'яті радість визволення міста, щиру вдячність його жителів воїнам-визволителям Першого Українського фронту, героїзм і мужність яких у ході Житомирсько-Бердичівської військової наступальної операції зламали шалений опір ворога. Ми також складаємо шану всім, хто наближав Перемогу трудовою вахтою біля верстата, сміливими діями у тилу ворога, хто підтримував солдатів Великої Вітчизняної хлібом і сіллю.

Глибокий синівський уклін сивочолим ветеранам, усім, хто подарував нам можливість жити і творити, народжувати і будувати, мріяти і ростити дітей.

Низько схиляємо голови перед світлою пам'яттю захисників Вітчизни, полеглих заради щасливого майбуття нащадків.

Цього святкового дня бажаю усім житомирянам міцного здоров'я, миру та злагоди, добра і затишку кожній родині, насnаги для того, щоб зробити рідний край заможним і процвітаючим.

Голова Верховної Ради України Володимир РИБАК.

У НОМЕР

У Волгограді оголошено триденну жалобу

Минулими вихідними в Росії, у місті Волгограді, вчинено два великі терористичні акти. 29 грудня терорист-смертник підірвав 10 кілограмів тротилу в приміщенні залізничного вокзалу. Загинули 17 осіб, а 45 людей важко поранені й перебувають у лікарнях. Наступного дня, вранці 30 грудня, стався ще один теракт у переповненому тролейбусі. Загинули 15 людей, 20 одержали важкі каліцтва й травми. Серед поранених і вбитих є неповнолітні діти.

Президент РФ Володимир Путін провів робочі зустрічі з прем'єр-міністром, представниками силових міністерств, на яких обговорювали проблеми боротьби з тероризмом і наслідків терактів у Волгограді. У місто відряджено фахівців з міністерства з надзвичайних ситуацій, важко поранених на літаках перевозять до Москви. Експерти вважають, що «сплеск» терористичних актів пов'язаний з підготовкою й проведенням зимових Олімпійських ігор. Отож це не просто величезна трагедія, а й серйозний привід для занепокоєння.

Віктор ТИМОШЕНКО.

Москва.

СПІВЧУТТЯ

Фракція Комуністичної партії України у Верховній Раді України з глибоким сумом сповіщає про передчасну смерть на 75-му році життя народного депутата України другого—третього скликань, заслуженого юриста України, кавалера ордена Дружби народів

КОЧЕРГИ Віктора Герасимовича

та висловлює щирі співчуття рідним та близьким покійного. Відійшла у вічність чудова, високопорядна людина з красивою душею та багатим життєвим досвідом, талановитий організатор, мудрий практик, справжній громадянин, який усього себе віддав самовідданому служінню Вітчизні.

Світла пам'ять про Віктора Герасимовича Кочергу назавжди збережеться в наших серцях.

Владика Іриней: «Чудо існує в нас самих»

У Новорічну й Різдвяну ніч багато хто загадує бажання, мріє про щось по-справжньому казкове. У когось здійснюється, в інших — переноситься на наступний рік. А от чи потрібне нам усе те, про що ми просимо Всевишнього? Чи на благо буде виконання мрії? Та й чи те загадуємо? Кожен у душі вірить у чудо. І воно справді існує. У нас самих.

Про це напередодні свят я мав честь поговорити з митрополитом Дніпропетровським і Павлоградським Високопреосвященнішим Іринеєм (на знімку).

Для досягнення мети одного бажання мало

— Чи повинна людина вірити в чудо?

— Саме життя наше — це чудо Боже. Ми немічні й слабкі, але часто просто не відчуваємо цього. Проте якщо ми молимося, спілкуємося з Богом, то бачимо — світ, який він створив, — справжнє чудо. На що б ми не звернули увагу — всюди рука Божа. І можна тільки захоплюватися й дякувати йому за це прекрасне створення. «Величні діла Твої, Господи! Все премудро створив Ти».

— А чи є взагалі сенс мріяти?

— Людина обдарована розумом і постійно виношує якісь мрії, будує плани, ставить цілі, до яких прямує, розвиває свій потенціал і бачення навколишнього світу. І коли вона перебуває в постійному молитовному зв'язку з Богом, то відчуває Божий дотик і милість.

— Потрібно просто сподіватися на долю чи необхідно самому її вершити?

— Ми говоримо про волю Божу, яка нас супроводжує. І сказано в пророка Давида: «Від Господа стопи людини виправляються». Усе наше життя — це Божий промисел, Його милість. Якщо ми спілкуємося з Господом, то відчуваємо це, дякуємо за те, що нам посилає. Коли зустрічаємося із труднощами, то справляємося з ними своїми зусиллями та молитвою. І Господь нам допомагає, полегшує наше власне хрестоносіння. Кожен, хто спілкується з Богом, це неодмінно відчуває і з вдячністю сприймає і приємні, радісні події, і труднощі.

— А що ж тоді людині необхідно робити, щоб мрія здійснилася?

— Щоб досягти омріяної мети, потрібно не просто чогось бажати, а й діяти: здійснювати практичні кроки, докладати власних зусиль, реалізовувати можливості, що з'явилися. І тоді ми відчуємо, що не самотні на життєвій дорозі, що Господь із нами й направляє наші стопи. І бажано, щоб його блага й досконала воля здійснювалася. Головне: не втратити Божої довіри, а навпаки — прислухатися, зміцнитися молитвою й жертовно трудитися, несучи свій хрест.

> **ЦИТАТА**
>
> *«Нам, українцям, сьогодні слід молитися й просити в Господа миру в нашому суспільстві. Миром повинні супроводжуватися наші зусилля з виховання дітей і власного духовного успіху. Якщо дратуватимемося, ненавидітимемо один одного або щось робитимемо зі злістю — ніколи не буде бажаних результатів. Мучитимемося і ми, і ті, хто перебуває поруч. Страждання неминучі. Необхідно зміцнитися у мирі, молитися про терпіння, поблажливість один до одного й вирішувати питання, спираючись на Божий закон і закони країни, у якій живемо і за яку молимося. І дотримуватися цього підхожого щиро, жертовно. Трудитися не як-небудь, а вкладаючи серце. Тільки якщо серце відкрите — заговорить совість і буде відповідний контроль. Так чимало питань знайдуть бажані рішення. І суспільство одержить єдність, зміцнення вірності Христу».*

Нині всі зацікавлені в духовному відродженні

— Скажіть, а у вас є мрія?

— Я вже двадцять літ на Дніпропетровщині. Мріяв побудувати Єпархіальне управління — дуже цього хотів. Перші роки були найважчими — ніде було навіть відвідувачів прийняти й розгорнути єпархіальну роботу. І сьогодні у нас в єпархії діють усі відділи, які допомагають керувати парафіями, вести місіонерську роботу, роботу з дітьми та молоддю, зі школами і студентами. Усе це єпархія здійснює завдяки тому, що створено відповідні умови. Нині значно зросла кількість віруючих, набагато більше стало парафій і духівництва — завдяки тому, що з'явилися умови та підтримка народу Божого, владних структур. Усі зацікавлені в духовному відродженні й вихованні людства. Священики з любов'ю і бажанням, старанністю і молитвою трудяться на своїх посадах на благо спільної справи — і Бог нам допомагає.

— Ви, як ніхто інший, маєте можливість спілкуватися з людьми різних верств населення: і з бізнесменами, і з представниками влади, з молоддю й пенсіонерами. Що спільного в їхніх мріях, про що вони просять Бога?

— Люди молять про мир, благоденство, багатство плодів земних, про дарування здоров'я. Сьогодні настільки забруднене довкілля! Як ніколи необхідно виховувати дорослих і дітей, щоб вони з любов'ю й трепетною увагою ставилися до творіння Божого — кожної квітки, рослини, водних ресурсів. Усе навколо сьогодні просто волає до людини: одумайся, треба, щоб жили ти й діти твої, майбутні покоління. Екологічні проблеми змушують пономому зайнятися вихованням дітей і молоді — щоб вони розуміли, у якому тендітному світі живуть. І водночас докладали зусиль, щоб його зберегти й прикрасити. Якщо це робити абияк, то виростатимуть лише бур'яни — і в землі, і в наших умах, і в серцях. Що й пожинатимемо.

ДОВІДКА

Іриней (у миру Іван Петрович Середній) народився 10 травня 1939 року в селі Стовпин Корецького району Рівненської області (на той час — Польща) у селянській родині. У 1961-му закінчив Ленінградську духовну академію. В 1963—1966 роках служив у Радянській армії. У 1968-му одержав ступінь кандидата богослов'я. Викладав канонічне право в Ленінградській духовній академії, служив у Свято-Троїцькому соборі Ленінграда. В 1970 році пострижений у чернецтво з іменем Іриней, був висвячений у сан архімандрита.

З 1971-го по 1975 рік служив на Патріаршому подвір'ї в Токіо, потім у Москві. З 1976-го по 1982 рік — єпископ Серпуховський, вікарій Московської єпархії, керуючий Патріаршими парафіями в Канаді та США. Потім два роки вже в сані архієпископа очолював Алма-Атинську та Казахстанську єпархію. З 1984-го — архієпископ Харківський і Богодухівський. З 1989 року — Львівський і Дрогобицький Священноархімандрит Свято-Успенської Почаївської лаври. З 1990-го по 1993 рік — Рівненський і Острозький, потім Дніпропетровський і Криворізький. З 1996-го — архієпископ Дніпропетровський і Павлоградський. У 2002 році возведений у сан митрополита. З 2009-го є членом Міжсоборної присутності РПЦ.

Не треба ворожити і загадувати

— Чи правда, що бажання, загадані у Різдвяну ніч, часто здійснюються?

— Навіщо загадувати й ворожити? Краще просто помолитися. У Господа можна просити все, чого ми тільки хочемо. Але зважаючи на те, що людина немічна й грішна, вона іноді може просити те, що їй зовсім не потрібно. Тому давайте довіряти Богу. І наприкінці кожної молитви скажемо: Господи, а, може, я помиляюся? Нехай буде твоя воля — ти краще знаєш, що мені потрібно. І нехай буде так, як ти благословляєш: адже ти мене любиш і не скривдиш. Якщо я десь помиляюся — виправ мої помилки так, щоб мені було не дуже боляче. І щоб я зрозумів — це твоя участь, спрямована на моє вдосконалення.

— Що побажаєте напередодні Нового року й Різдва нашим читачам з усієї України?

— Нехай світло розуму скеровує наше життя! Щоб мир панував у наших серцях. Щоб любов і довіра до близьких були не лицемірними, а щирими. Щоб усвідомили, що ми — діти Божі, і він нас однаково любить і хоче, щоб ми жили у поблажливості один до одного, у співробітництві. Хоче, щоб ми допомагали один одному, раділи життю й були щасливі. Ми повинні пам'ятати: без Бога — не до порога, а з Богом — хоч за океан.

Розмовляв Володимир РИБАЛЬЧЕНКО.
Дніпропетровська область.

Фото прес-служби Дніпропетровської єпархії УПЦ.

І дуже хочу...

...побувати у святих місцях

— Зовсім недавно дійшла висновку, що духовне для мене набагато важливіше, ніж матеріальне. Хоча їм і складно існувати окремо. Нині однією з моїх заповітних мрій є подорож до Єрусалима та Тібету. Я багато чула про дива, які там відбуваються у плані духовного розвитку, тому дуже хочу побувати у відомих святих місцях.

Юлія ПАВЛЕНКО, 20 років.
Суми.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Сюрприз через 10 років

— З найкращим другом дитинства Сашком ми були нерозлучні з пелюшок. Разом провели найщасливіші дні безтурботного дитинства, які нині не можна згадувати без посмішки. Однак десять років тому спілкування різко обірвалось: він переїхав з батьками до Казахстану. Дружба поступово згасала, хоча я часто згадувала Сашка і дуже сумувала за ним.

Минули роки, ми підросли і почали спілкуватися через Інтернет. Незважаючи на значну відстань, яка розділяла нас, він був найближчим другом, якому я довіряла всі таємниці. З кожним днем бажання побачити його зростало, але приїхати один до одного ніяк не вдавалося.

...Ранок 31 грудня 2012 року став найкращим у моєму житті. Прокинувшись, я пішла на кухню, де побачила великий букет квітів і листівку з найбажанішими словами: «Доброго ранку, малявочко моя! Сподіваюся, твоє бажання нарешті здійснилося!» А у залі на мене чекав він — найкращий друг на світі! Моєму щастю не було меж, і саме тоді я повірила, що мрії здійснюються. Недарма ж на кожне свято загадувала: «Щоб Сашко приїхав хоча б на день...».

Разом ми провели два незабутні тижні. Новий рік зустріли, як колись у дитинстві, коли ще вірили, що Дід Мороз приносить подарунки і здійснює мрії. Хоча тепер я вірю в новорічне диво і не перестаю мріяти.

Катерина МІЩЕНКО, 17 років,
Національний університет державної податкової служби України.

Подарунок для справжнього чоловіка

РАЗОМ З «ГОЛОСОМ УКРАЇНИ»

Наше знайомство з Леонідом Стадником було майже випадковим.

Якось уранці у свіжому номері однієї з київських газет я знайшла матеріал про знаменитих і незвичайних українців. І Леонід Стадник був серед десяти героїв цього матеріалу. А наприкінці замітки про нього була фраза, яка й стала приводом для знайомства: «Найвищий чоловік світу мріє про... соковарку». На той момент ми в редакції вже вирішили, що темою новорічного номера «Голосу України» буде оптимістичне «Мрії здійснюються!». То чому б нам тоді не виконати таку оригінальну мрію нашого оригінального співвітчизника? Адже Леонід вирощує виноград, тож цей побутовий прилад йому справді стане у пригоді...

Своїм несподіваним подарунком нам вдалося здивувати Леоніда.

Як добре, що існує мобільний зв'язок! Інакше в Леоніда було б щонайменше дві соковарки. Про те, що він сам купив собі це диво техніки ще півтора року тому, нам повідомив його друг Андрій Данилов.

— Якщо цю мрію він здійснив сам, то яку тоді можемо здійснити ми? — запитую у Андрія Васильовича.

— Подаруйте гарний набір автомобільних ключів для його транспорту.

Здається, чудова мрія справжнього чоловіка! І ми з подарунком поїхали в гості — у село Подолянці Чуднівського району Житомирської області.

Леонід зустрів нас разом із сестрою Ларисою. Подарунку щиро зрадів і здивувався, як це ми так вгадали з вибором. Про соковарку я все-таки вирішила сказати, на що Леонід розсміявся:

— Купив її навіть не півтора року тому, а три. Але соки варені не сподобалися. Краще вже компоти. У мене ранні сорти винограду, і вже з 15 серпня можу збирати врожай. Нині на десятьох сотках у мене близько 130 сортів елітного винограду, одна-дві лози кожного. Виноградники -це те, чим я живу.

— А пам'ятаєте, коли посадили свою першу лозу?

— Звичайно, це було ще в 1991 році. Я багато читав (і з аграрної науки також) і от якось знайшов статтю в журналі про те, що виноград має високу екологічну пластичність, тобто здатність легко пристосовуватися до різних умов довкілля. І вирішив — у нашій області можна вирощувати виноград не гірший, ніж у Криму. Захотілося спробувати. Так у мене з'явилося шість перших сортів. А потім — пішло-поїхало: з появою Інтернету стало простіше шукати потрібну інформацію про виноград, і люди знайшлися, в яких тепер можу купити нові сорти.

Крім винограду в Леоніда ростуть ще близько десяти сортів персиків, лавр благородний, яблука, ківі. На черзі — хурма. В будинку, у вазоні, плодоносить лимон.

— Ще трохи дозріє — і можна з гілочки одразу в чай, — звертаю увагу Леоніда на лимон.

— А, лимон — це так, я за ним особливо не доглядаю, він у мене як бур'ян — сам росте, цвіте і плодоносить.

Гм... А я от як не намагалася посадити такі цитрусові «бур'яни», все якось не приживалися. От що значить природжений аграрій. Леонід ще багато цікавого розповідав про сорти винограду, персики, про те, як за всім цим доглядати, підрізати й рятувати від шкідників. Видно, як у нього горять очі, коли мова заходить про улюблене хобі. Йому б лекції читати для студентів аграрного університету та виноградний бізнес розвивати. Але Леонідові всього цього не треба: він навіть зібраний урожай не продає — роздає друзям і сусідам. От такий він — найвищий чоловік світу Леонід Стадник: начитаний, ввічливий, товариський, усміхнений і щиро закоханий у свої виноградники.

Ірина ТИЩЕНКО,
заввідділу соціальних питань і листів.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Норматив кандидата виконав

— У мене була мрія виконати норматив кандидата з ВСК (Військово-спортивний комплекс). Коли почав посилено займатися, було дуже важко. У мене часто бували думки, що це неможливо. Але поступово звикав до спортивних навантажень і навіть почав їх збільшувати.

Коли виконав норматив кандидата в майстри спорту, то відчув особливе моральне задоволення. Зрозумів, що якщо вірити, то все можливо!

Цієї весни складатиму на майстра спорту. Дуже сподіваюся, що вийде!

Важливу роль у здійсненні моєї мрії зіграв тренер. Він щиро вірив у мене і завжди казав, що я — готовий!

Анатолій КИРИЕНКО, 19 років.
Коростишів Житомирської області.

Молитву чистої душі на небесах почули

Потяг до знань переміг: послушник у свої 37 років став не ченцем, а... студентом!

Зі школи — у монастир

Мріяти, а надто — втілювати заповітні мрії у життя ніколи не пізно. Так вважає мешканець міста Берислава на Херсонщині Артур Горбенко. Маючи палке бажання вчитися, яке не згасло і в середні літа, у свої 37 років він вступив на перший курс денного відділення Херсонського державного університету. І став студентом... просто з монастирських послушників.

Скільки себе пам'ятає, Артур Миколайович мріяв вивчати рідкісні рослини та захищати їх від знищення, їздити в далекі експедиції і знайомитися з новими людьми, створюючи їх портрети — адже має хист до малювання. Та не судилося: після закінчення школи у рідному Бериславі хлопець тяжко захворів, і йому стало не до навчання. А коли хвороба трохи відступила, лікарі порадили змінити клімат, більше бувати на свіжому повітрі. І друг юнака Гліб, котрий на той час став ченцем у Свято-Успенському чоловічому монастирі на Одещині, запросив його побути в обителі.

Тут Артур зустрів людину, так само закохану в усе живе на землі, — настоятеля отця Олександра, котрий приохотив його до роботи в монастирському саду, вирощування рідкісних для наших кліматичних умов смокв та хурми. Зрештою гість із Берислава став у монастирі послушником, хоча приймати чернечий постриг не збирався — молився про здійснення юнацької мрії. А коли здоров'я нарешті повернулося, зібрався вступати до вузу. Залишившись, утім, назавжди вдячним монастирській братії за допомогу та розраду.

«Тепер я дуже щасливий»

Шкільний атестат у Артура був непоганий, але тепер його вже замало — потрібно було складати тести зовнішнього незалежного оцінювання знань. Причому складати добре, щоб прохідних балів вистачило для вступу саме на бюджет, оскільки коштів на оплату навчання не було ні в абітурієнта, ані в його старeньких батьків, котрі виживали на скромну пенсію. Завдання, погодьтеся, не з легких, та вчорашній послушник, чий дух зміцнів у чернечій обителі, за жодних обставин відмовлятися від мрії не збирався. На підготовку до ЗНО він витратив цілий рік, і хоч з третьої спроби, та набрав-таки кількість балів, достатню для отримання бюджетного студентського місця на факультеті біології, географії та екології Херсонського державного університету. І на диво швидко тут адаптувався.

— Наші першокурсники — переважно хлопці та дівчата, котрі прийшли до вузу одразу після школи. Але Артур Миколайович у свої 37 років зберіг дивовижну безпосередність та доброзичливість, тому серед студентів миттю став своїм.

Живе на загальних підставах у гуртожитку ще з трьома сусідами, і там теж ніякого конфлікту поколінь не спостерігається, — розповідає декан факультету кандидат географічних наук Ігор Пилипенко. — Викладачі ж помітили його старанність та невтримний потяг до науки. А коли справа дійшла до практичних занять у вузівському ботанічному саду, то новачка від рідкісних рослин було просто не відірвати. Найближчим часом хочемо домовитися, щоб він мав змогу працювати там за сумісництвом на півставки, принаймні по чотири години на день.

Артур Горбенко: «Незабаром для мене весь світ буде відкритий».

Цікаво, що за навчанням студент не забув свого захоплення малюванням. Більше того: романтичний портрет відомої поетеси Ліни Костенко, створений за фотознімками та враженнями від її творів, нинішньої осені отримав диплом на національному студентському конкурсі «Презентую тебе, моя Україно» в Івано-Франківську.

— Я дуже щасливий, що за двадцять років моя мрія про навчання у вузі таки здійснилася. Нині рахую місяці до того, як улітку поїду в свою першу експедицію до Криму, побачу тамтешні сади, — зізнався кореспонденту «Голосу України» 37-річний першокурсник ХДУ Артур Горбенко. — Переконаний: з університетським дипломом та фаховими знаннями для мене весь світ буде відкритий. Хоча й після закінчення вузу є чого прагнути: сподіваюся знайти нарешті своє кохання й створити родину, бо не забувається ще одна мрія — мати багато дітей та велику дружну сім'ю.

Сергій ЯНОВСЬКИЙ.
Херсон.

Фото автора.

ЦЕ ЦІКАВО

Найкоротше слово, яким називають коня, — це «ук». Так його кличуть кочівники внутрішньої Монголії, а найдовше було в індіанців перуанського племені міцран: «оквіла упара кламару коалу накла ната». Воно означає «лисий гуанако білої людини, яка прийшла з моря».

www.apus.ru.

Скільки себе пам'ятає, Артур Миколайович мріяв вивчати рідкісні рослини та захищати їх від знищення

Віра долає страх

Колись мій далекий родич, фронтовик, інвалід війни, котрий дивом уцілів у пеклі Другої світової, назавжди запам'ятавши кривавий присмак хвиль Вісли, розкрив мені, ще школярці, різницю між розумом і мудрістю: «Тільки дурна людина нічого не боїться. Але той, хто має великий розум, струшує з себе страх, як підгнилу грушу...». Через багато років я оцінила філософію дядька. У заячих душах «гомо сапієнсів» не лише гуркіт гармат відлунює боягузтвом, вони віддають себе на поталу страхові і в мирний безканонадний час. І завжди є люди, котрі переломлюють свою несміливість навіть під загрозою смерті...

«Ти йдеш на Майдан? — цікавиться мій знайомий і таємниче примружує очі, — я морально з тобою, але...». Це «але» огидніше за густий перегар з рота парубка, який лається на все горло біля Будинку офіцерів, бо «живе у вільній країні і каже, що хоче». Знайомий — кандидат наук до біса сміливий на власній кухні, особливо, коли щільно зачинені двері; «спортсменові» зуби, схоже, не догризли навіть камінчик шкільної освіти. Та обоє вони до неймовірності схожі, мов яйцеві близнята: вони обрали собі «вільну країну», де диктатура мату і страху перетворила на персону нон грата гідність, шляхетність і честь. Як на цій сірій зоні здійснитися мрії про достойне життя?

З усіх гасел Майдану найбільше вразив такий: «Рабів до раю не пускають».

Вони різні, ці люди, що зібралися під прапорами протесту. Православні, католики, протестанти, атеїсти. У багатьох із них своє уявлення про загробне життя і його відсутність. Але той, хто позбувся вірусів рабства, неодмінно здолає свій шлях до едему. Вільним. Чистим. І чесним.

Можна силою задушити Євромайдан. Зачистити «Беркутом», «Барсом», «Тигром», «Ягуаром». Можна мобілізувати всіх дільничних, оперативників, паспортистів. Можна взяти кредит російським спецназом — барикади впадуть. Центр столиці розчиститься, як того бажають «перестиглі» начальники Київради та анонімні в накидках комунальників. Але дух Майдану вже нікуди не зникне, не вивітриться з площ українських міст, навіть якщо замість наметів установлять ялинки і посадять «ВІЛ-інфіковані» каштани. Страх зникає, і це — неодмінна ознака очищення, а не зачищення українського спротиву: від Чопу до Мілового...

Ми довго шукали свою національну ідею, забувши, що вона не приходить до населення, котре просто живе всередині державних кордонів. Народження нації відбулося не в 1991-му, не в 2004-му: пологи почалися саме тепер. Тяжкі, болісні й тривалі. Але плід життєздатний. Бо що ділитиме шахтар Донбасу з карпатськими лісорубами, якщо усвідомить давно встановлену аксіому — їх зіштовхують лобами навмисне, щоб за цим штучно створеним шумом тихо покласти гроші за вугілля й деревину на рахунки західних банків — тієї Європи, котрою лякають обдурених людей апологети «стабільності»? Стабільності копанок і оголених гір. Що ділитиме галичанин з мешканцем Слобожанщини, якщо зрозуміє: монополії на патріотизм у нього немає? Всіх єднає спільна любов до своєї землі і високого українського неба...

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

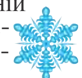
Один з учасників Євромайдану. 17 грудня 2013 року.

Майдан — це не просто стояння на місці і слухання промов опозиції.

Хто думає так — помиляється. Це лідери альтернативних до влади партій починають прислухатися до громадськості і потроху також скидають із себе страх. Бо запальні промови і войовничі заклики — ще не свідчення справжньої мужності; вони не змогли сховати розгубленості й нерішучості на початку протестів. Уночі біля бочок з вогнем можна почути «компліменти» не лише на адресу влади. Тут зібралися люди мужні і сильні, здатні робити діло, а не дурити народ нездійсненними обіцянками. Зібралися бійці самооборони з міцними м'язами — афганці, колишні десантники і ветерани-силовики. Зібралися фахівці з потужним інтелектом. Гендиректор «Майкрософт Україна», наприклад, за мірками боксу — важковаговик-чемпіон з усіма захищеними поясами. Напевно, він розуміє всю гостроту ситуації, але прийшов волонтером зробити щось для країни — не для вписання себе у майбутні виборчі списки.

Віра долає страх. Віра у справедливість і правоту своїх дій. Віра у себе і того, хто поряд. Віра у пробудження нових мільйонів, які змінять країну і себе в ній. У вільній країні мрії збуваються швидше. Вірмо!

Людмила КОХАНЕЦЬ.

Напередодні

Сніжило... Пораділо успіхам з реалізацією підакцизних товарів Міністерство доходів і зборів, а Мінагрополітики та продовольства — ліквідності майонезу, консервованих горошку та кукурудзи. Озброїлись напоями, що мають, кажуть, заборонену, назву «Шампанське», та інгредієнтами вперто модного салату олів'є фізичні особи. Юридичні — залежно від власника, «даху» і знайомого прокурора — підраховували подвоєння прибутків чи, навпаки, нові збитки...

Повеселішав китайський виробник: і не лише зростанням продажів крабових паличок, грибочків, українських вишиванок, а ще й кількох тисяч найменувань продукції, яка в Україні перейшла в розряд критичного імпорту.

Новими трудовими здобутками зустріли фініш року охоронці фабрик і заводів. А там, де, крім них, ще хтось щось точить, збирає і пакує, пораділи 1500 гривням цього разу не затриманої платні. Усі ж інші дисципліновано підтримали міцну дружбу українців із Росією, Білоруссю, Польщею, Чехією, Італією, Іспанією та Португалією. На чужій території...

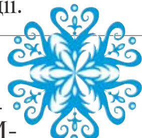
Розім'яв натруджене плече й ударну ногу у важкому черевикові спецпризначенець. Щиро пишаючись, що якийсь московський провулок збираються назвати «Вулицею подвигу підрозділу «Беркут» і Внутрішніх військ України». Де, кажуть, у будинку збоку (другий під'їзд, третій поверх, біля дверей рудий килимок), ховається від українських правоохоронців за організацію згаданого подвигу невідомий громадянин 1964 року народження... Це той, що з кучмою сивого волосся на голові й вусами «під козака». А ще відгукується на «братчик» і працює провокатором «по вызову»...

Людина зі зброєю не без заздрощів поглянула в бік людини з виробом ПР (кийком гумовим) у руках, зітхнула й дійшла висновку, що найбільша у світі кількість військових свят (від Дня Перемоги і захисника Вітчизни і до Дня танкіста з артилеристом) ніяк не компенсує хоча б мінімально необхідні кошти на утримання українського війська. Не кажучи вже про нові бойові машини для вкомплектування хоча б одного танкового взводу на рік.

Бабуся, отримавши заповітних 949 гривень, сплатила за квартиру, хліб і таблетку, а вже з телевізора дізналася, що найгірше в нашій країні сьогодні таки «людям нетрадиційної орієнтації»...

Наполегливо транслював популярну українську народну музику, тобто російський «шансон», наш FM-радіоефір. Підраховували сплеск майданних рейтингів телеканали, безголосі «звьозди» кинулися відбивати вкладені в них гроші на корпоративах, а голосисті шукали свій єдиний і останній шанс у різноманітних талант-шоу. Де людей з голосами Мусліма Магомаєва, Алессандро Сафіна, Вітні Х'юстон та Селін Діон просили не турбувати...

Ліниво погомоніли про «двох українців і трьох гетьманів» велети духу, позітхали, що не дуже поталанило з менталітетом, байдужі інтелектуали, попіарилися політики, продемонстрували присутність духу і відсутність комплексів громадяни судді, трохи втягнули голову в плечі товариші відповідальні працівники, а панове з числа «офісного планктону» вже, здалося, навіть були готові кинутися в «революцію», однак попили передобідньої кави і... все минулося.

Тим часом люди, яким уже ні нам, ні всьому світові нічого не треба доводити і в яких достатньо слави, грошей і можливостей, щоб не повертатися до України ніколи, фактично очолили її Майдан... То «Ще не вмерла України і слава і воля»?

Сніжило... Стежками і доріжками наближався до України Новий рік. На одній із них прогулювався громадянин 2013 року народження. Дуже щасливий своїм незнанням, бо ж у нього є все: лагідна мама поряд, зручний візочок для подорожей і пляшечка зі смачним молочком. Громадянин, тихо посопуючи, спить. І хай весь світ почекає — він підросте!

А поки що — будьмо! І хай у наших ворогів у роті пір'я поросте...

Леонід СОСНИЦЬКИЙ.
Мал. Миколи КАПУСТИ.

І дуже хочу...

...Щоб винайшли спосіб зберігати молодість та життя людям. Тоді б я змогла завжди бути зі своїми близькими.

Катерина ЛУК'ЯНЕНКО, 19 років.
Нова Каховка Херсонської області.

...Щоб оточуючі були щасливі: займалися улюбленими справами, знайшли своє кохання і ніколи не розлучалися. Щоб усі діти мали нормальних батьків.

Олександра ШУМАЄВА, 19 років.
Київ.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Новонароджене бажання

— Так уже сталося, що я в родині одна дитина. Однак завжди мріяла про молодшого братика чи сестричку, яких любила б найбільше на світі. Колись мама розповідала, що бажання, загадані на Новий рік, День народження та інші свята, неодмінно збуваються. Тому під бій новорічних курантів я в десять років вперше загадала своє найзаповітніше бажання — мати сестричку чи братика. З того моменту пройшло багато часу, а я мріяла і гаряче бажала лише цього. Та минулого року втратила віру у здійснення бажання аж надто довго я його плекала — а результату ніякого...

Проте через деякий час зрозуміла, що потрібно просто набратися терпіння. Нині мені п'ятнадцять років і моя найзаповітніша мрія ось-ось на «підході». Рік тому матуся вийшла заміж і вже за кілька місяців повідомила, що чекає на дитинку. Моєму щастю не було меж! А нещодавно мамі призначили УЗІ. У радісному передчутті я не могла всидіти на заняттях у коледжі. Коли раптом прийшло повідомлення від вітчима: «У тебе буде братик!». Складно передати словами ті емоції, що сповнювали мене, і як хотілося поділитися щасливою новиною з подругами.

Саме тоді я зрозуміла силу віри у здійснення бажань, адже Новий 2014 рік я зустрічатиму зі своїм маленьким новонародженим бажанням!

Анастасія ТКАЧЕНКО, 15 років,
коледж імені В.О. Сухомлинського.

«Дев'ятирічку обстояли. Дякуємо!»

РАЗОМ ІЗ «ГОЛОСОМ УКРАЇНИ»

Так називався матеріал в нашій газеті, що опублікувала листа педагогічного колективу, батьківського комітету і громади села Тулинці Миронівського району Київської області.

А до того вони звернулися до «Голосу України» з проханням оприлюднити наміри чиновників без згоди селян закрити місцеву ЗОШ I—II ступенів. Після публікації матеріалу «Тишком-нишком заклад зникне?», вочевидь, здоровий глузд переміг. «Із радістю повідомляємо, що наша школа працює! І це значною мірою завдяки вам, голосоукраїнці! — написали читачі. — Активна підтримка наших зусиль відстояти школу і безкомпромісна позиція громади й газети Верховної Ради переконливо довели, що ***гуртом можна подолати будь-які перешкоди.***

Діти навчаються в рідній школі в улюблених учителів, село оживає і має майбутнє. За це вам низький уклін, шановні журналісти!»

Не менш вдячні газеті були й студенти Кримської філії столичного університету, які буквально спали і бачили у кріслі директора іншу, чесну і порядну, людину. Бо дійшло до того, що юнаки та дівчата ходили на заняття... в памперсах. Горе-керівник, справно беручи плату за навчання, про санітарні норми, як і про побут взагалі, не дбав. Зачинити через аварію туалети йому було простіше, ніж відремонтувати каналізаційну систему. Про це та інші порушення директора (здирництво, незаконне відчислення студентів) парламентське видання розповіло в статті «Студенти... в памперсах». У результаті бажання збулося: дурисвіта звільнили з посади, а згодом його притягнули до кримінальної відповідальності.

...Про що мріє людина за гратами? Звісно, про волю — надто, якщо її позбавлено незаконно. Сумчанин прапорщик міліції Андрій Янгічер потрапив на лаву підсудних за допомогу людині не за місцем несіння служби. Справу зшили білими нитками, а «швачками» були колеги-погононосії. Кореспондент парламентської газети провів журналістське дослідування і детально розповів про численні порушення під час досудового слідства у статті «Ворона вороні око виклюнула». Нещодавно Вищий спеціалізований суд України скасував вирок Зарічного районного суду, який на три роки позбавив Андрія свободи, а справу повернув на додаткове розслідування. Прапорщик поновився на роботі.

Іван ІЛЛЯШ.

Рольові ігри,

або Дещо про Вінні Пуха і білі мухи

Вінні Пух уже розміняв сьомий десяток — у мережі писали, що з нього сиплеться пісок. Зате спить він, як дитина, дякуючи тому, що його система лісгоспу працює бездвідмовно.

А може, йому просто так здається. Як такої, системи катма, є воля Галявини модернізувати лісгосп. Як цього добитися, ніхто не знає. Бо як починаються передвиборні гони, так звір ще більше звірішає: шматують одне одного по кущах і чагарях. За місце на Великій Галявині. Старий Вінні її не звинувачував, бо знав, що першопричиною була не Галявина, а мед. Його у лісі ставили над усе, мед був мірилом життя і заможності. А що за нього вкорочували одне одному віку, то й мірилом смерті. Але все йшло до того, що невдовзі модернізовувати лісгосп стане нікому.

Зрештою надійшла доба рольових ігор, а простіше кажучи, перемін. Місцева фауна її охрестила просто плутаниною. Поперваx мед як імуностимулятор витіснив сахарин, векселі почали видавати за гроші, а силікон — за принади чарівної статі лісу. Далі почали плутати та підміняти події — сперечалися, хто і навіщо приватизував найбільшу пасіку, передавши її до пазурів індійського лева. Змішали ролі — всі, кого викликали на килим Великої Галявини, косили під дурників (старому Вінні це було не потрібно). А вже потім змішали все, що тільки можна, аби лишень у вигідному світлі стояла Велика Галявина. Система діяла бездоганно навіть тоді, коли давала збої. За рік-другий такого наплутали, що свято вірили: все так і є насправді.

Того, хто купався у меді, це не обходило, а наближених до Великої Галявини — навіть тішило. Лисиця наспівувала: «Як була я санітарка, покохала олігарха...» Поза кущами походжали парами озброєні кийками куріпки — і не здогадаєшся, що беркути. Вовки косили під мисливських собак. Кроти — під їжаків, а їжаки — під братчиків-кроликів. Їхньою бурхливою популяцією у лісі прикривали проблему неухильної міграції місцевої фауни в цивілізовані ліси.

Рольові викрутаси нишком покрили ліс зі швидкістю мережі мобільного зв'язку. Того, хто не бажав лукавити, обнюхували і називали дуб дубом.

Вінні Пуха уповноважили керувати лісгоспом, бо його було важко ідентифікувати. Шукали такого, з кого не спитаєш за можливий інтеграційний провал — і не тушку, і небачену звірушку. Він почувався щасливим. Система рольових ігор не потребувала його особливого втручання. До того ж на той час він був молодший одразу на кілька новорічних ялинок. Зрештою, тому що лише він та лічені високопоставлені особи лісу володіли найбільшою таємницею: цивілізований ліс також мав альтернативну іпостась.

Але все хороше, рано чи пізно, минає. Бджоли — й ті показилися. Їх не влаштовував порядок, за яким натуральний мед нишком підміняли штучним. Натурального ставало дедалі менше. Мало того, що за нього лупили як за паюсну ікру, так він почав витікати за кордон, медом змащували всі корупційні оборудки.

За його виробництво узявся тіньовий сектор. До нього старий Вінні ставився з терплячістю верблюда, бо розумів: як не буде ніякого меду, то не врятують жодні фальсифікати — бджоли доведуть Галявину до Майдану.

«І ліс занепадатиме», — міркував старий Вінні. А з другого боку, якщо хліб всьому голова, то мед і згущене молоко можна їсти навіть без хліба. Це була його власна ідея, якою він дорожив, як ідентифікаційним кодом. Уперше поділився нею ще в юності з Кроликом, у якого побував у гостях. Вдруге — набиваючись у гості до цивілізованого лісу. Щоправда, тоді просив не хліб із згущеним молоком, а грошей на мед. Багато грошей на багато меду. А нещодавно почув цю ідею на Великій Галявині від Сови.

— У нашому лісі стало тривожно, Галявина вже стала Майданом, — казала вона, — знову протестують бджоли, наче одним їм медом помазано...

Недоторкані заревіли, обурюючись, заходилися демонструвати покусані бджолами, здебільшого сороміцькі місця.

— Бджоли, — вела незворушно Сова, — вважають, що ми обрали хибну стратегію, зрадивши принципам цивілізованого лісу. Але ж і ми — за демократію, хіба я помиляюся? Серед шановного товариства зрадників немає, чи не так?

— Не так, не так, не так! — заволала галявина.

— Ми як жили у глобалізованому лісі, — перекричала всіх ораторка, — так і живемо. Немає Тигрулі, зате є Тигра....

Тигра з покусаною лапою на перев'язі нагадував поставлений сторчма матрац.

— Дурні бджоли пішли на конфлікт, — казала Сова, — не хочуть прикидатися мухами, що на даному етапі відповідає стратегічним інтересам старого лісу. — То треба відповісти їм за законом конфліктології. Для віслюків нагадаю: це така система поглядів, що тримається на постулаті: свобода одного закінчується там, де починається свобода іншого... А коли так, то хіба бджоли не обмежують права інших?

— Не обмежують, не обмежують, — заволала Галявина.

— Не гоже, — встряв раптом Кролик (відтоді, як Вінні Пух побував у нього в гостях, він вважав себе опозиціонером). — Однак я вважаю, що бджоли мають рацію. Якщо набиватися у гості, знімаючи з господаря з порогу сорочку, то можна посіяти закономірний сумнів у добрих намірах...

Про себе Вінні Пух побажав Кролику, аби в того злиплось від його меду та згущеного молока, але нічого не заперечив, бо Галявину вже було не перекричати.

— Вінні Пух обстоює компенсацію меду для усього реального сектору звірятства! Тому що більша буде компенсація, то більше одержимо меду, — заревли кабани, які косили під волів.

— І це ще питання, хто до кого йде в гості? — відгукнувся оперним басом старий апаратник Гібон.

Його підтримало все мавпяче плем'я в уніформі беркутів, яструбів, грифонів. Вони були скрізь — між дерев, за пеньками, кучугурами снігу, і водночас ніде, бо ховалися за уніформою ссавців комунальної сфери. Однак дивилися на Кролика уважно, наче удави, що зазвичай вдавали із себе садові шланги.

Галасливий протест налетів і вщух раптово, як порив вітру, але тишу поцупив назавжди. Вінні Пух виразно чув, як гуде повітря, а іноді просто перед очима бачив гігантського комахоподібного монстра у вигляді бджоли, як у кінотрилері.

Галявина таки стала Майданом...

До тями його приводив старий друзяка Пацятко. В шубі Діда Мороза Пацятко мав доволі кумедний вигляд, але старого Вінні це також дратувало — дістали вже рольові ігри.

За кілька днів до Нового року Пацятко притягнув маленьку баночку з якоюсь рідиною коричневого кольору і поінформував: «Мед. Від спільного підприємства «Муха інтернешнл».

— Еге ж, знову рольові викрутаси, — невдоволено буркнув Вінні. І, відвернувшись до вікна, так, щоб Паця його не почув, підсумував: «Лайномети».

У вікно шкреблися мухи. Білі мухи нового року.

Сергій МИКОЛАЄВ.

Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

Колесо огляду для Марійки

— У мене є маленька зведена троюрідна сестричка Марійка. Вона справжнє янголятко: дуже щира, добра та довірлива дівчинка. Маші лише чотири рочки, але вона вже встигла отримати гірку пілюлю від життя. Річ у тому, що крихітка росте у дуже неблагополучній родині: її батьки пиячать і пропивають останнє в домі. Вона зовсім не знає батьківської турботи та материнської любові... Я дуже сильно люблю свою сестричку та всіляко намагаюся замінити їй батьків. За можливості забираю Марійку до себе. Разом ми дивимося її улюблені мультфільми, читаємо казки, граємося у різноманітні ігри.

Одного разу крихітка розповіла про свою найзаповітнішу дитячу мрію — побувати в парку атракціонів і покататися на колесі огляду. Минулого Нового року я вирішила на певний час «перетворитися» на доброго Діда Мороза і виконати бажання сестрички. Ми поїхали в парк ім. Глоби у Дніпропетровську, де каталися на оглядовому колесі, машинках та інших атракціонах. Машенька просто плакала від щастя і говорила, що ніколи не забуде цього щастя і цей найкращий Новий рік у її житті!

Олеся ПОПКОВА,
15 років, школа №7.
Синельникове
Дніпропетровської області.

АФОРИЗМ У ТЕМУ

«Найлегше здійснити ті мрії, в яких не сумніваються».

А. Дюма-батько,
французький письменник.

«Не міг повірити, що це відбувається зі мною!»

За влучним висловом знаменитого французького письменника Антуана де Сент-Екзюпері, все в житті необхідно оцінювати не за словами, а за справами, а найголовніше можна розгледіти лише серцем.

Богдан Конюх **(на знімку)** — учень загальноосвітньої школи, єдиний син у незаможній родині з невеликого селища Компаніївка, що в Кіровоградській області. Він мріяв побувати у Франції і за будь-якої можливості — у день народження, Новорічну ніч, День Святого Миколая — загадував одне й те саме бажання.

Навесні мама хлопчика звернулася до народного депутата України Дениса Дзензерського з проханням допомогти оздоровити дитину. Парламентарій вирішив спробувати себе в ролі чарівника, і влітку мрія Богдана здійснилася. За підтримки Дениса Дзензерського і Всеукраїнської благодійної організації «Волонтерське об'єднання «Крила» в рамках спільного проекту з французькою асоціацією «Привіт дітям Чорнобиля» хлопець разом з групою дітей із малозабезпечених сімей на місяць вирушив до Франції. І поділився своїми враженнями з нами:

— Я жив у надзвичайно приємній та щирій сім'ї пані Гетц. Мене вразив побут французької родини: великий триповерховий будинок, басейн, гарні газони на подвір'ї, тротуари. Купили мені дуже багато подарунків: іграшки, одяг, взуття. А ще я дуже полюбив собаку на ім'я Фоксан.

Мені пощастило побачити одразу чотири країни: Францію, Польщу, Німеччину і Швейцарію. Я жив в Ельзасі, який посідає четверте місце серед найменших регіонів Франції й перебуває на сході країни — на західному березі Верхнього Рейну, що межує з Німеччиною та Швейцарією. Ельзас — ніби крихітна держава в державі зі своїми культурними традиціями та мовою. Принадність його природи добре передає місцева приказка: «Зерно на полях, вино на пагорбах, ліс у горах».

Тут навіть говорять на особливому діалекті французької мови, хоча на практиці французька та німецька в двомовному Ельзасі рівноправні. Також багато хто знає англійську, до речі, якою я спілкувався зі своєю сім'єю, поки не став розуміти французьку.

Емблема регіону — лелека, який є головним символом Ельзасу і виступає персонажем багатьох легенд та дитячих оповідань. Ці птахи мешкають тут на дахах будинків, церков та інших громадських будівель.

У цьому регіоні, до речі, було створено національний гімн Франції — «Марсельєзу».

Про вишукану кухню Ельзасу годі вже і говорити. Між іншим, тут — батьківщина гусячої печінки. Помітив, що улюблена страва гурманів — «фуагра» — це цілісна печінка гусака або качки, яких підвішують у тісній клітці під стелею і відгодовують зернами олійних культур, горіхами та кукурудзою.

Крім того, в Ельзасі роблять один із найпахучіших французьких сирів «Мюнстер». Славляться й ельзаські шинки і сосиски, а також «шукрут» з ароматної квашеної капусти з різними копченостями, якими мене пригощали в кафе та ресторанах. До речі, хочу сказати про неординарний заклад, до якого мене водила моя сім'я. Це місце, де немає офіціантів, а замовлені страви подаються на столики по дивно закручених трубах.

Кольмар, де я проживав — є третім за розміром містом у регіоні. Його часто називають найпрекраснішим містом Ельзасу. Така похвала багато чого варта: ця місцина на північному сході Франції разюче гарна. Буквально за кожним поворотом дороги мене чекало щось цікаве: в одному місці — романтичний замок, у другому — чудовий готичний собор, у третьому — ренесансна ратуша, у четвертому — середньовічні фортечні стіни і похмурі «вежі відьом», у п'ятому — колоритні садиби виноробів з вигадливими старовинними колодязями і традиційним начинням. Тут всюди тішать око потопаючі у квітах будинки, мальовничі дворики, легкі мости над каналами, гостроверхі черепичні дахи, ступінчасті виноградники.

Незабутнє враження на дітей і супроводжуючих справила загальна зустріч — пікнік за участю всіх французьких родин та їхніх вихованців. Це було дійсно інтернаціональне свято з французькою та українською музикою, різноманітними стравами, які сім'ї приготували і принесли з собою.

Моя французька родина возила мене в Europa Park — це найбільший інтернаціональний парк у світі. Це така собі маленька Європа. Потрапивши сюди, можна «побувати» відразу в декількох країнах Старого Світу: Німеччині, Франції, Австрії, Нідерландах, Швейцарії, у скандинавських і британських землях, відвідати унікальний «Палацовий Парк», «Шоколадну Землю», «Країну Вікінгів»... Європарк розташований там, де зійшлися кордони Німеччини, Франції та Швейцарії, неподалік від відомого німецького курорту Баден-Баден. Тож перш ніж потрапити в парк, що у Німеччині, мені пощастило проїздом побачити трохи Швейцарії.

І звичайно — Париж і Ейфелева вежа. Велична, тріумфальна! Я не міг говорити, був немов у казці — чи насправді це зі мною відбувається? Невідомо, чи пощастить мені потрапити туди знову, але я точно знаю — мрії здійснюються!

Тамара КОВАЛЕНКО.

Фото з домашнього альбому Б. Конюха.

ДИВО ВЛАСНОРУЧ

Мереживо для зеленої красуні

На цьогорічну ялинку наша родина зробила ось такі оригінальні прикраси. Впевнена, нині всі зелені красуні в домівках уже вбрані, утім, можливо, наступного року ідеї наших кульок стануть вам у пригоді. А поки що насолоджуйтеся нашою іграшковою красою.

На знімку зображено дві кульки: у стилі «вінтаж» та з мереживом.

1. Щоб зробити вінтажну прикрасу, потрібно взяти пінопластову кульку і, потроху змащуючи клеєм ПВА, обклеїти її поверхню за допомогою сірої нитки. Даємо висохнути. З мережива вирізаємо елемент (у нашому випадку це — гроно винограду) і за допомогою клею ПВА кріпимо його на кульку.

2. Для іграшки з мереживом ми брали пінопластову кульку і, потроху змащуючи клеєм ПВА, обклеювали її поверхню (до половини) білою мотузкою. Щоб вона не сповзла, голкою приколюємо її кінчик. Коли клей висохне, потрібно взяти мереживо і закріпити його за допомогою голок, на кінчиках яких мають бути маленькі кульки. У такий самий спосіб кріпимо мереживо до верхівки кульки. Іграшки готові!

Новий рік створює казкову атмосферу, яка надихає нас на творчість. Тож за допомогою цього натхнення, фантазії та різних дрібниць можна створити багато оригінальних новорічних прикрас, що будуть лише в одному екземплярі. З Новим роком!

Ольга КОШМАН.

Фото автора.

АФОРИЗМ У ТЕМУ

«Якщо впевнено рухатися до своєї мрії і докладати зусилля для того, щоб жити тим життям, про яке мрієш, обов'язково зустрінеш удачу, несподівану в звичайний час».

Генрі Девід Торо, американський письменник, мислитель, натураліст, суспільний діяч.

І дуже хочу...

...відкрити кав'ярню

Я хочу відкрити власну кав'ярню з маленькими кругленькими столиками, мереживними скатертинами, фіранками у стилі кантрі. А ще там має стояти шафа з книжками. Шафа — це основний елемент. Спочатку я вигадала ту шафу, а потім вже вирішила, що хочу кав'ярню!

Аліна САВЕТЮК, 19 років. Вінниця.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Дід Мороз у касці

51-ша місія Діда Мороза.

Місію Діда Мороза мені доводилося виконувати понад п'ятдесят разів. У школі, починаючи з 1 класу, під час служби в армії і після: у дитячому садку, Будинку культури та інших закладах. Відповідальна то справа, до речі! Звичайно, що без святкового настрою в душі її не зробиш, але й серйозність місії Діда Мороза — не на останньому місці.

Найбільше в моїй пам'яті закарбувалося одне з армійських Новоріч. Одразу після висадки в Афганістані, наприкінці грудня 1979 року, начальник штабу групи підкликав до себе і коротко пояснив: «Війна війною, а за тобою — привітання хлопцям на Новий рік». Я ще пожартував: «А Снігуронька буде?». «Бабу снігову собі зліпиш», — не залишився він у боргу.

З індивідуальних пакетів вати вистачило і на перуку, і на бороду з вусами. Кожухом якогось вартового прикрили масхалат. А на голові вирішили залишити каску. Вийшов такий собі специфічний дідуган.

Із привітаннями Дід Мороз з'явився у загальному наметі за кілька хвилин до Нового року. Там зібрали «вільних» вояків, і я вручив їм подарунки: по банці згущеного молока (що виділив старшина). А потім розпитав присутніх про мрії і, пообіцявши, що всі вони обов'язково здійсняться, запустив їх зарядом із ракетниці в бік нашого кордону...

Розпочався святковий міні-концерт. Знайшлися хлопці, які знали гуморески, грали на гітарі, співали пісень...

А небо в горах Афганістану, між іншим, якесь особливе. А тим паче — в Новорічну ніч...

Олег ПАВЛЕНКО.

Дягова Менського району Чернігівської області.

Фото надано автором.

Мені пощастило побачити одразу чотири країни: Францію, Польщу, Німеччину і Швейцарію

Коли століття — за плечима

ЮВІЛЯР

Хто з нас не мріє зустріти своє 100-ліття в пошані, у доброму здоров'ї, в оточенні дітей, онуків і правнуків... Саме так — у новий рік і в нове століття — вирушив 29 грудня найстаріший житель Сєвєродонецька Данило Гребенюк. Сказати, що свій 100-літній ювілей Данило Іванович відзначив у колі родини, було б великим применшенням. Цієї події чекали усі його сусіди по вулиці Дачній та інші земляки.

Серед перших ювіляра привітали профспілковий комітет і рада ветеранів об'єднання «Азот». У цеху компресії, який називали серцем усього виробництва, машиніст Гребенюк пропрацював чимало років — до самої пенсії. Заслужив звання «Відмінник хімічної промисловості СРСР». Тож онук Антон не просто трудиться тут у цеху аміачної селітри, а, як кажуть, гідно продовжує естафету.

У рідному гнізді

У середині минулого століття сімейним працівникам хімкомбінату виписували цеглу, щоб вони могли будувати на околиці молодого робочого селища (Сєвєродонецьку через півроку виповниться 80 років) власні будинки. Почав будуватися й Данило Гребенюк. Сюди, у рідний дім, і з'їхалися нині на ювілей обоє синів, онуки, правнуки та інші родичі Данила Івановича. З України, Росії.

— Якось, — розповідає молодший син Володимир, — зайшла в сімейному колі розмова про те, що батькам уже важко господарювати, справлятися із садом-городом. Батько, було, погодився продати будинок і перейти до міської квартири. Але мудра мама розсудила інакше: батьківське гніздо має залишитися, щоб ми всі могли тут збиратися.

65 років разом

Зі своєю Марією Семенівною Данило Іванович прожив у любові та злагоді 65 років! Одружилися вони — сільські вчителі-початківці — 1933-го. З Луганщиною, де й народилися, пережили всі знегоди. Щоправда, зі свого стародавнього села Залиман переїхали до Воєводівки. Старожили дотепер згадують добрим словом молодого директора школи Гребенюка і його дружину, яка вела молодші класи.

Додому, до коханої і їхнього первістка, Данило Гребенюк повернувся після армійської служби. Виявилося, що ненадовго, адже почалася війна.

Прямою наводкою

Велику Вітчизняну артилерист Гребенюк пройшов зі своїм Південно-Західним (Третім Українським) фронтом з перших до останніх залпів. Переможні салютував в Австрії, під Віднем. Не раз доводилося бити по ворогу й прямою наводкою, відбиватися гранатами від фашистів, що прорвалися до їхніх гаубиць. За такі бої одержав орден Червоної Зірки, медаль «За відвагу».

Про те, як артилерійськими й авіаційними нальотами били їх самих, намагається не згадувати: «Усюди вибухи, і якщо поруч опинилася людина — краще не уявляйте — страшно!» — зітхає фронтовик.

Не менш небезпечним було вести розвідку, визначаючи координати цілей. Звичайно, маскувалися, але гітлерівці спеціально полювали за «очима» артилерії. Так поранили й Гребенюка, але все ж повернувся до фронтових товаришів.

А загинути міг у найперший мирний день. Однополчани знайшли запаси спиртного, однак Данило не мав права розділити веселощі — стояв на посту. З'ясувалося, трофеї їм залишили отруєні. Відтоді Данило Іванович перестав пити. Взагалі.

І Марія Семенівна, можна сказати, зробила подвиг: коли лінія фронту проходила поряд із їхнім селом, зуміла врятувати всю малечу, яку залишили на неї чоловіки, ідучи на війну. Із тих, хто пішов, загинуло багато, у тому числі рідні брати Данила Івановича — Іван, Федот, Полікарп. Тож він живе й за них.

Прості секрети

— Поговоримо про секрети довголіття, — прошу Данила Івановича. **— Околиця міста, чисте повітря...**

— Плюс «шкідливий стаж» у хімічному цеху...

— Зрозуміло. Значить — дієта?

— Невістка Людмила ніяк мені не доведе, що в моєму віці пельмені — не найкраща їжа. Але якщо я їх люблю! І, як бачите, не товстію. У саду та на городі усі зайві калорії спалював. І припасав на всю родину вітамінів. Щоправда, тепер мені тільки за квітами дозволяють доглядати.

— Зі спортом дружили?

— Син Володя — знатний плавець. Він директором Сєвєродонецької дитячо-юнацької спортивної школи з плавання працює. Ще давно мені на озері стилі різні показував, але, вважаю, краще від нашого стилю «наввимашки» нічого немає. Нехай інших навчає. Його дочка Аня — теж тренер з плавання. А я з усього спорту поважаю рибалку.

Сини переконані: таке захоплення вплинуло і на характер батька. Главі родини властиві витримка, розважливість, уміння привести все до спільного знаменника. Тим і сильні всі Гребенюки — взаєморозумінням, дружбою й добротою. «Наша мама взагалі всі зібрані кошти віддала племінникові, котрий залишився без батьків. Вона й незнайомим людям завжди допомагала», — згадує Володимир.

Звісно, без хвороб у такому віці не обходиться. На десятому десятку Данила Івановича дуже прихопило, але невропатолог-чарівниця Галина Кондрашова змогла поставити на ноги. Недавно почав псуватися зір — довелося робити операцію. Помірявши тиск, вивчивши аналізи, лікарі дивувалися: показники, як у людини удвічі молодшої! Та ж нове століття у Данила Івановича тільки починається!

Семен ПЕРЦОВСЬКИЙ,
заслужений журналіст України.

Сєвєродонецьк.

Фото з сімейного альбому.

Данило Гребенюк з синами, онуками, правнуками.

Завжди відчувала, що можу більше

— Скільки себе пам'ятаю, завжди захоплювалася танцями. З дитинства ходила до різних танцювальних студій, проте далі виступів перед батьками справа не доходила. Розвитку не було зовсім. Та я завжди відчувала, що можу більше!

Два з половиною року тому я вступила до Харківського національного економічного університету і з головою занурилася у навчання. А щоб розбавити серйозні лекції і семінари, вирішила повернутися до своєї улюбленої справи — танців. Уже через декілька місяців після першого заняття я взяла участь у танцювальних постановках та концертних програмах.

Тепер, після пар в університеті, я біжу до тренувальної зали, удосконалюю танцювальні па і готуюся до нових виступів. Я дуже задоволена! Напевно, саме так і здійснюються мрії...

Анастасія КРИВЕЦЬ, 19 років, факультет обліку та аудиту ХНЕУ.

Кіпріоти полюбляють отримувати поштівки

А ЯК У НИХ?

Олена Миргородська (27 років) — українка, вже кілька років мешкає на Кіпрі (острівна держава — член ЄС із 2004 року). Працює в ресторанному бізнесі. Вирішила зробити мамі, яка мешкає у Кіровограді, сюрприз і приїхала в переддень свят додому. Між іншим, тут їй дуже холодно, дошкуляє мороз. Звичайно, вся рідня збирається й навперебій розпитує, як їй живеться на чужині. Олена вже не один Новий рік зустріла там, тож може поділитися своїми враженнями:

— На Кіпрі, втім, як і скрізь, традиційні ялинки, вертепи, богослужіння і застілля починаються ще напередодні католицького Різдва. Деякі супермаркети встановлюють ялинки перед входом ще із середини листопада, коли на вулиці 25 градусів тепла й ще ніщо не нагадує про прийдешні свята. Різдво — сімейне свято, на яке збираються удень за столом. Зазвичай, у батьків або в дідусів з бабусями. Обмінюються подарунками, до речі, напередодні Різдва в магазинах дуже гарні знижки на все, що лише можна собі уявити... У цей час неймовірно зростають черги в магазинах, які переходять на цілодобову роботу без вихідних. Розкуповується все, що потрапляє під руку.

Звичайно, є національні риси, певна самобутність. Вулиці прикрашають гірляндами з оленями, штучним снігом і, звичайно, скрізь Санта-Клауси. До слова, Снігуроньки у них немає.

Якщо говорити про святковий стіл, то в кіпріотів на всіх сімейних святах подають суфла (шашлики з баранини або курки, рідше — свинини), ще запікають курку чи індичку в духовці з яблуками, є й смажена картопля, грецький салат... Оливки, чорні й зелені, часто з часником. Хазяйновиті господині обов'язково готують мусаку (м'ясний фарш із сирним кремом і макаронами), яку випікають у духовці шарами із додаванням специй. Дуже великий вибір морепродуктів — риба, запечена з лимоном, кальмари й восьминоги, смажені у фритюрі. Переважно таку смакоту замовляють у рибних тавернах. На десерт віддають перевагу ванільним кремам-мусам, які замовляють у ресторанах. Якщо святкують удома, то купують усілякі торти й тістечка у спеціальних магазинах, де дуже великий вибір солодощів на всі смаки й за дуже доступними цінами.

Але мені наші свята в цьому плані більше подобаються. У кіпріотів немає такого поняття святкування, як у нас. Вони випили віскі, поїли десерт, поговорили та й годі: намагаються скоріше піти додому, до телевізора. Для них далекий і незрозумілий наш менталітет святкування, коли в Україні п'ють із будь-якого приводу й без нього. Кіпріоти ж переважно просто сидять за сімейним столом, а ввечері люблять піти до клубів або на бузукі — це національні пісні й танці. Цікаво, що все це супроводжується киданням гвоздик одне в одного або в співаків. Це там вважається найвищою межею блаженства, дуже престижно і, звичайно, недешево: одна тарілка квітів без ніжок коштує 50—75 євро. Звичайно, у них доходи більші за наші — вони багато чого собі можуть дозволити...

До речі, на Кіпрі досі прийнято посилати поштівки друзям, колегам, знайомим, партнерам по бізнесу, клієнтам.

— Про що мріють кіпріоти напередодні свят і чого вони взагалі чекають від життя?

— Чесно кажучи, у них сьогодні тільки одне в голові: гроші, щоб економічне становище в країні поліпшилося, дуже бояться, щоб не було такої ситуації, як у Греції...

Розпитувала Лариса РОМАНЮК.

АФОРИЗМ У ТЕМУ

«Бідна людина не та, у котрої немає гроша в кишені, а та, у котрої немає мрії».

Сократ, давньогрецький філософ.

Кидати гвоздики одне в одного на Кіпрі дуже престижно

Спільними зусиллями

РАЗОМ З «ГОЛОСОМ УКРАЇНИ»

Другий опалювальний сезон поспіль Любов Федорівна Душейко з Кіровограда переймається проблемами, що виникли після того, як минулої зими розмерзлася опалювальна система.

А кому з нас не доводилося займатися розв'язанням тих чи інших проблем, скажете ви?!! Та все було б нічого, але Любові Федорівні в її 87 робити це трохи важче.

На лихо, коли стався порив, добросовісна бабуся викликала всі аварійні служби, про які лише знала. Ті оперативно приїхали і, переймаючись безпекою громадянки, запломбували все, що належало. Зокрема — і подачу газу до флігеля, обладнаного під кухню...

З цього моменту для Любові Федорівни практично почався детективно-драматичний серіал. Розповідь про ті митарства, якими супроводжувалися ремонт опалювальної системи, заміна обладнання, спілкування з численними представниками багатьох підприємств, які не завжди виявлялися офіційними, часто навіть фіктивними чи просто — з «шабашниками», зайняли б чимало газетної площі.

Уже не сподіваючись на чиюсь підтримку та справедливість, бабуся передала своє прохання про допомогу до «Голосу України»...

Випадковим свідком корпоративної журналістської розмови з приводу негараздів пенсіонерки став благодійник і меценат, герой багатьох публікацій, зокрема — і в «Голосі України», місцевий підприємець Володимир Поляков. Його фінансова допомога ветерану праці, вчительці з багаторічним стажем, вдові інваліда Великої Вітчизняної стала закономірним наслідком розмови й черговим благородним кроком.

У Кіровограді вже звикли до того, що з нагоди різних свят, та й не лише, цей чоловік, чим може, допомагає людям. Постійно і добросовісно виконувати якісь обов'язки (маю на увазі не трудові, які В. Поляков теж виконує як слід), часто навіть не свої, — в характері цього чоловіка.

Особливо розчулила Володимира Полякова розповідь Любові Федорівни про покійного чоловіка, Костянтина Афанасійовича Душейка, героя війни, авіатора. Адже і йому самому, нині — військовому пенсіонеру, довелося віддати чимало сил і воєнного вміння службі в авіації. Далекого 1986-го Володимир Поляков старшим прапорщиком окремої змішаної дорадчої ескадрильї виконував інтернаціональний обов'язок у Кабулі. А після повернення додому служив в авіаційній частині в Канатовому.

Ще одне, що викликало в чоловіка сильні емоції, цього разу — негативні, це те, що майже 90-річній удові ветерана війни, який проливав кров за майбутнє дітей і онуків і дуже багато зробив для рідного міста, коли розбудовував обласний краєзнавчий музей, музей Яновського, докладав рук до збереження «Хутору Надія», доводиться потерпати від тих, для кого він воював і працював. Крадіжки, обман, ображування — далеко не всі біди та неприємності, яких доводиться зазнавати цій заслуженій жінці поважного віку від оточуючих. А хочеться їй усього лише дещицю уваги, поваги, тепла... і справедливості.

Підтримати благородну справу Володимира Полякова й інших небайдужих людей і зробити все можливе, щоб поважна пенсіонерка доживала свого славного віку гідно, у теплі та зручності, зголосилися й працівники ВАТ «Кіровоградгаз» НАК «Нафтогаз України», до яких «Голос України» звернувся з проханням про надання консультаційної, організаційної та технічної допомоги.

Зокрема, від імені нашої читачки і редакції газети хочемо подякувати голові правління товариства Ігорю Ященку, начальнику управління Юрію Красноштану, помічникові голови правління Володимиру Ковальчуку за чуйність та уважність до споживачів.

Усім — щастя та здоров'я в Новому році!

Петро МЕЛЬНИК,
Володимир ТОРОУС.

На знімку: Володимир Поляков і Любов Душейко майже як син і мати.

Фото Петра МЕЛЬНИКА.

Солодкі штолени та свинець для ворожби

Для Густава підготовка до Нового року починається місяців за три. Дружина Ренате, двоє дочок, двоє зятів, четверо онуків... Непросте завдання — знайти подарунок для всіх, хто збереться за святковим столом. Тому сьогодні він іде на різдвяний ринок: лоточники — народ вигадливий, може, щось підкажуть.

Такі пряники — обов'язковий атрибут будь-якого різдвяного ярмарку.

У Німеччині відзначання Нового року плавно витікає із святкування Різдва. А Різдво для німців — найбільша подія. Як і скрізь, в господі Густава вже за чотири тижні до Різдва, в першу неділю Адвента, спалахнула перша свічка. У вікні — спеціальний вигнутий дугою різдвяний світильник. А на прикрашеному ялинкою столі стоїть так звана піраміда — багатоярусна карусель з млином над нею, який крутиться від гарячого повітря запалених під пірамідою свічок. На площинах піраміди — вирізьблені з дерева фігурки. Мотиви скрізь практично одні й ті самі: народження Ісуса в кошарі у Віфлеємі, легендарні царі Мельхіор, Каспар та Бальтазар, котрі несуть немовляті подарунки — золото, ладан та мирру. На передріздвяному ярмарку можна купити ялинкові прикраси, солодощі, теплі зимові речі — шапки, капці, шарфи, також — золото і срібло, а заодно випити келих глінтвейну з корицею та закусити тістечком чи сосискою.

Там само неодмінно продають штолени — схожі на велику довгасту двокілограмову хлібину посипані цукровою пудрою солодкі пироги з начинкою з марципана, горіхів, сухофруктів та цукатів. Ці штолени, як на ненімецький смак, — просто трохи черстуваті кекси з кишмишем, а от для німця — це весь світ відтінків випічки ніжного золотавого кольору, це неперевершене свято смаку, духмяний різдвяний акорд. Звичайно, кожен пекар прагне створити найсмачніший штолен. Перед Різдвом розгортається неформальне змагання, в якому оцінки виставляють покупці.

Вже років із двадцять дрезденські майстри кондитерської справи випікають гігантський штолен. Нинішнього року він заважив 4246 кілограмів, був чотири метри завдовжки, два завширшки і півметра заввишки — новий рекорд для Книги Гіннеса. Перед ринком Густав заскочив до церкви — у передріздвяні дні до кірхи ходять і віряни, й атеїсти. І не обов'язково на літургію, часто — на концерт, на якому органісти чи хор а капела виконують релігійні, а інколи просто старовинні народні музичні твори.

На Різдво друзі не ходять тут одне до одного в гості — це свято суто родинне, за столом збираються лише найближчі люди. Зате Новий рік відзначають, на відміну від елегійного Різдва, гучно, великими компаніями, з шампанським, вином і шнапсом.

Саме Новорічне свято в Німеччині називається Сильвестр на честь Папи Римського, який помер 31 грудня 335 року. Тому, якщо для українця це свято — зустріч Нового року, то для німця — радше проводи старого. На вітальних листівках ми пишемо «З Новим 2014 роком!», а для німців це — Сильвестр-2013.

Для онуків на ярмарку Густав купив пакуночок зі свинцем. Стародавньою німецькою новорічною традицією є ворожіння на свинцевих відливках. Шматочки металу кладуть у ложку і розплавляють їх над полум'ям свічки, потім виливають у миску з холодною водою, і таку застиглу чудернацьку форму довго з розумним виглядом крутять перед очима, розглядають, дивляться на тінь, яку цей злиток кидає, — і пророкують майбутнє. Як неважко здогадатися, усе, що хоч якось скидається на серце, означає кохання, квіти — нову дружбу, собака — дружбу щиру й безкорисливу. Або — від слова «собачитися» — неприємну розмову, все залежить від настрою ворожбитів. Щоб спростити процедуру, підприємці на конвертиках із свинцем наводять перелік найпоширеніших тлумачень.

За відсутності свинцю ворожити можна, звичайно, й на кавовій гущі. Але, приміром, у пошуках нареченого якісний німецький свинець, це й дурному ясно, значно надійніший за арабіку. Тут до щастя, можна сказати, — рукою подати.

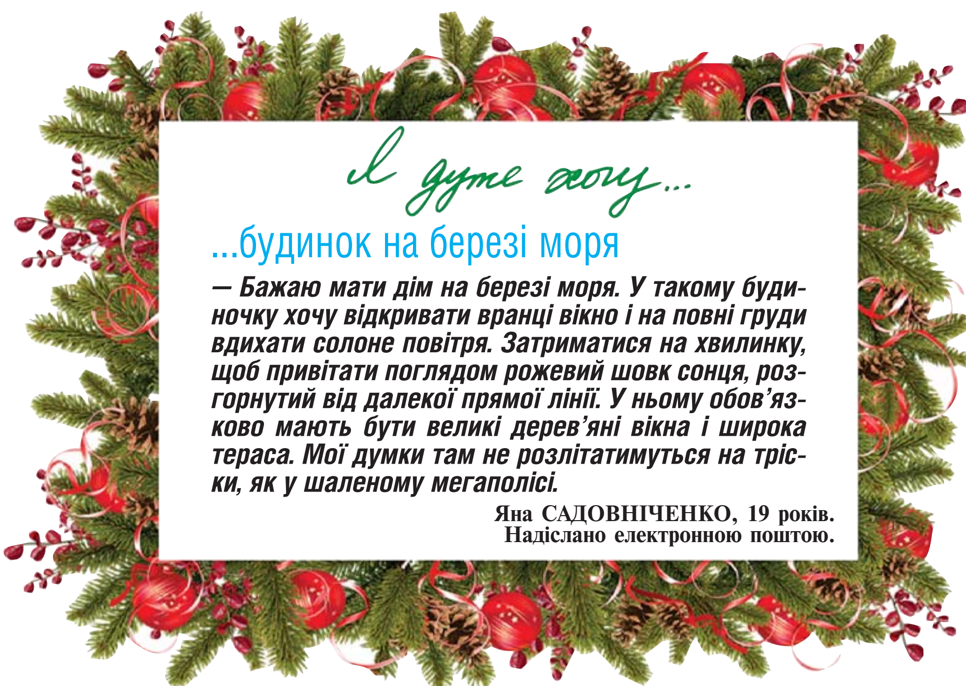
А яке воно, щастя? Чого зичать собі німці на 2014 рік? Густав довго не відповідає, знизує плечима: «Мабуть, здоров'я».

Тут він не оригінальний. Опитування берлінського агентства «Diffferent» засвідчило, що для більшості жителів Німеччини важливі здоров'я і чомусь — знання іноземних мов. А найбільше прагнуть німці вільного часу — для себе і для своїх друзів.

Віктор ТИМЧЕНКО.

Берлін.

Фото автора.

І дуже хочу...

...будинок на березі моря

— Бажаю мати дім на березі моря. У такому будиночку хочу відкривати вранці вікно і на повні груди вдихати солоне повітря. Затриматися на хвилинку, щоб привітати поглядом рожевий шовк сонця, розгорнутий від далекої прямої лінії. У ньому обов'язково мають бути великі дерев'яні вікна і широка тераса. Мої думки там не розлітатимуться на тріски, як у шаленому мегаполісі.

Яна САДОВНІЧЕНКО, 19 років.
Надіслано електронною поштою.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Щоб запанували стабільність і добробут

Із року в рік я мрію про те, щоб у нашій чудовій країні, в суспільстві нарешті запанували мир, злагода, спокій, взаєморозуміння. Мрію, щоб Верховна Рада України працювала так, як має бути, згідно з чинним Регламентом: без чвар, бійок, блокувань...

Ці рядки пишу в період, коли загострення політичної ситуації зашкалює. Мимоволі пригадалося 1 грудня далекого 1991 року. Відомий референдум. Тоді ми також мріяли. Багато чого збулося. Та, на жаль, далеко не все.

Інколи складається враження, що наші політики й депутати не всі читають «Голос України». Адже газета завжди зважено й толерантно подає матеріали про актуальні події, хоч би які гострі й резонансні вони були. Часопис висвітлює й оприлюднює думки і позиції різних сторін, хоч вони інколи — кардинально протилежні. Це є прикладом справжньої демократії в дії.

На порозі — 2014-й, який ще є Шевченківським роком. І, як пише газета, всі ми знову — в очікуванні див і змін на краще. Ми так само віримо в те, що ці зміни таки відбудуться! Адже в нас прекрасна земля і чудові люди.

Вітаю вельмишановний колектив редакції і всіх читачів з Новим 2014 роком! Зичу успіхів у всіх добрих справах і починаннях, терпіння, оптимізму! А нашим політикам бажаю: припинити взаємні звинувачення, нарешті домовитися та забезпечити мир, стабільність і добробут в Україні!

Леонід ЗЕЛЬВЯНСЬКИЙ.

Київ.

Підтримайте благодійний аукціон

РАЗОМ З «ГОЛОСОМ УКРАЇНИ»

Наша газета не раз розповідала про громадську організацію «Реабілітаційний центр» у Ковелі, яка опікується дітьми, молоддю та дорослими з обмеженими фізичними можливостями. Понад те — «Голос України» першим відгукнувся на благодійний аукціон «Крок за кроком до здійснення мрії», зробивши свій грошовий внесок. Зібрані на аукціоні кошти підуть на придбання спеціалізованого автобуса. Наприкінці грудня наш кореспондент поспілкувався з керівником фонду Наталією Славіковою і поцікавився, яким був рік, що минає, для неї та її підопічних.

— Такого щедрого на добрі події року, як 2013-й, у моєму житті давно вже не було, — зізнається Наталія Василівна. — По-перше, збулася давня мрія нашої сім'ї: ми придбали невеликий старенький будиночок, і тепер наш син Саша зможе прогулюватися на своєму візочку подвір'ям, слухати пташиний спів, дивитися, як розпускають свої пуп'янки квіти, як росте трава.

Наші вихованці кілька разів відвідували Луцьк. Були там на фестивалі «Забавляночка скликає друзів», на виставі цирку.

Постійними стали для нас поїздки до Володимира-Волинського на День міста. Спитаєте, чому я так багато уваги приділяю нашим мандрівкам? Більшість із наших підопічних — інваліди-візочники, які позбавлені можливості активно рухатися, тому для них такі поїздки — надзвичайно важливі.

Щодо нашої мрії мати власний автобус. Його ми, щоправда, не придбали, але зібрані гроші не витратили, навіть примножили їх. Сподіваємося, що транспорт для перевезення інвалідів-візочників для міста придбають за сприяння народного депутата України Степана Івахіва і його благодійного фонду «Патріот Волині». Обіцяв нам допомоги і голова Комітету Верховної Ради у справах пенсіонерів, ветеранів та інвалідів Михайло Сушкевич — маємо велику надію провести у столиці аукціон робіт наших талановитих дітей. Вони чудово малюють, вишивають, опанували мистецтво бісероплетіння.

Хотілося б назвати усіх, хто нам допомагає, щиросердо подякувати їм: міській владі, насамперед в особі голови Олега Кіндера та його заступника Ігоря Прокопіва, колективу медичного коледжу, підприємцеві Юрію Шлюєву. Впевнені, що завдяки парламентському виданню наш голос почують, і у 2014-му вихованці «Реабілітаційного центру» подорожуватимуть на власному транспорті.

Наталія Славікова з сином Олександром біля новорічної ялинки.

Записав
Микола ЯКИМЕНКО.
Фото автора.

Станція Хутір Михайлівський:
сім хвилин на першу годину ночі

У радянські часи була традиція: розпочинати подорож у поїзді із солідного перекусу. Не встигав провідник на станції зачинити двері вагона за проводжаючими, як у купе починали розпаковувати валізи: «А що то жінка мені там поклала?» До набіру зазвичай клали смажену домашню курочку, зварені круто яйця, соління, сало з проріззю, твердий сир, квашені огірки, помідори... І, ясна річ, -- пляшечку «Біленької»...

Час дещо змінив уподобання пасажирів. А втім, свята хочеться і сьогодні, особливо Новорічної ночі. Тож як проводять її у фірмовому потязі «Волинь», що прямує від Ковеля до Москви?

Колектив фірмового потяга «Волинь».

Попри мандрівний характер професії, жодного разу не доводилося зустрічати Новий рік у дорозі. Як це відбувається, вирішив з'ясувати в начальника поїзда «Волинь» Миколи Свінчука і членів його дружного колективу.

— Стаж роботи на залізниці в мене понад 30 років, тож за цей час не раз доводилося зустрічати Новий рік у дорозі. Це особлива поїздка, святкова і для наших пасажирів, і для нас. Хоча всі хотіли б зустрічати і святкувати його вдома, але ми — залізничники, тож мусимо перевозити людей щодня, незважаючи на дні календаря. Цей новий рік, згідно з розкладом руху нашого поїзда «Ковель — Москва», ми зустрічатимемо на митниці на станції Хутір Михайлівський. Прибудемо туди о 23.21 в останній день грудня, а відправляємося о 0.07 вже 1 січня 2014 року. Рівно опівночі привітаю по радіо колектив моєї бригади і пасажирів, які цього дня подорожуватимуть з нами.

Сотні пасажирів швидкого фірмового поїзда «Волинь» Ковель — Москва зустрінуть Новий рік на кордоні з Росією.

Антоніна Петручик працює провідницею вже понад тридцять років:

— Багато літ я була в ролі Снігурочки. Раніше, як їхали до Москви, то на станції Ківерці виходили і купували маленькі подаруночки. Купували із запасом, щоб вистачило. Дід Мороз і Снігурочка всіх вітали з Новим роком, настрій був піднесений.

Олександр Базюк, поїзний електромеханік. У ніч з 31 грудня на 1 січня буде Дідом Морозом:

— Спочатку всі здивовані: в поїзді — Дід Мороз. Але діти радіють, не всім і вдома щастить таке побачити.

У новорічну ніч людям хочеться, щоб святкова трапеза була особливою. Звичайно, у сумках пасажирів буде припасено чимало делікатесів. А як бути тим, у кого їх недостатньо?

Буфетниця Надія Цимбровська обіцяє, що голодним ніхто не залишиться:

— Зараз вже немає вагонів ресторанів, лише буфет. Але місця вистачає. На Новий рік у нас дуже багато пасажирів. В основному із Росії. До Москви переважно їдуть батьки до дітей, а з Росії — наші українці, які там працюють.

— А якісь особливі страви їм готуєте на Новий рік?

— У нас свіжі овочі, квашені помідорчики і огірочки завжди є. Готуємо салати, варимо борщик, розсольники, супчики. На друге у нас — натуральні страви зі свинини, яловичини, курятини. Відбивні, піджарочку готуємо. Маємо широкий вибір фруктів, печива до чаю. Запрошуємо всіх, хто їхатиме поїздом, до нас у буфет посмакувати нашими стравами.

Вирізані з паперу сніжинки на вікнах, гірлянди у вагонах — таким буде в новорічну ніч потяг «Волинь». Головне: упродовж доби у ньому пануватиме новорічний настрій. Пасажири співатимуть, вітатимуть один одного, бажатимуть щастя зовсім незнайомим людям. Доброзичливу атмосферу і гарний настрій їм створить колектив залізничників на чолі з Миколою Свінчуком (**на знімку — другий ліворуч**). До речі, у Москву поїзд прибуде 1 січня о 10.36, а вже о 16.32 вирушить у зворотному напрямку. Тож побажаємо їм щасливого повернення до рідного Ковеля. Відзначаючи це прекрасне зимове свято, не забудьмо серед інших новорічних тостів проголосити один і за тих, хто в дорозі. Особисто я підніму бокал за колектив потяга «Волинь» Ковель — Москва. Хай щастить їм, як і всім залізничникам, у 2014 році!

Микола ЯКИМЕНКО.
Волинська область.
Фото автора.

Для душі

— Напевно, у кожного були і є найпотаємніші мрії, які з часом перетворюються на реальність. Вони здійснюються завдяки власним силам, або за допомогою найближчих і коханих людей.

Особисто я поділяю свої мрії на «мрії-цілі» та «мрії для душі». Перша категорія — закінчення школи з відзнакою, навчання в обраному вузі, моя професія, в майбутньому — перспективна робота, дружна сім'я і , звісно, маленькі карапузи. Але все це поступово. І з кожним днем кількість цих мрій збільшується. Навіть придбання бажаних речей відношу до цієї категорії.

А от щодо «мрій для душі» — це те, від чого я отримую позитивні емоції, це мої захоплення, які не є пріоритетами у житті. І ось про одну з таких мрій хочу розповісти. Понад п'ять років тому я почала слухати один з легендарних гуртів. Тоді навіть не могла мріяти, що хоч раз у житті відвідаю їх концерт і послухаю улюблений гурт наживо.

Відчуття, коли тримаєш у руках квиток і рахуєш місяці, тижні, дні до початку, не можна передати словами. Але це ніщо, порівняно з тим, коли рахуєш хвилини, секунди до виступу. І розумієш, що ти — не одна, поряд багато таких само шанувальників. На якийсь час ви неначе перетворюєтеся на одну велику родину. Разом дивитеся неймовірне шоу, слухаєте сильний вокал. Відчуття ейфорії не залишає протягом усього концерту та навіть після нього. І тепер, згадуючи про почуте й побачене, відчуваю неймовірне піднесення. Ось що я називаю «мрії для душі». Навіть коли мине багато часу, ці позитивні емоції залишаються з нами!

Надія ЧУДІНОВИЧ,
19 років,
Інститут іноземних мов ЖДУ імені Івана Франка.

Там, де живе казка

РАЗОМ ІЗ «ГОЛОСОМ УКРАЇНИ»

Я народився й виріс у Туркменістані — в Ашхабаді. Снігу в моєму рідному місті практично не буває, узимку тепло, а в січні вже починає цвісти мигдаль на гірських схилах Копетдагу. Дивно, але найбільше бажання із далекого дитинства було пов'язано зі снігом — з Дідом Морозом, лижами, Сніговиком, сніжинками.

Мрії завжди збуваються. І якщо мрієш про сніг, треба бути готовим відморозити ніс і вуха, вдихнути студеного повітря і витерти сльозинку зі щік. І мрія здійснилася саме в роки роботи в «Голосі України», коли в складі групи українських журналістів вдалося побувати в Лапландії — це край, де казки живуть поруч із реальністю, де за кожним кущем причаїлися гноми й олені, а Дід Мороз (Йоулупуккі) пахне снігом. Снігом мого дитинства.

Йоулупуккі пише листи українцям

Відчуття казки охопило в той момент, коли літак приземлився в аеропорту Гельсінкі. Буквально на другий день ми опинилися у розташованому за Полярним колом селищі Сааріселькя. Від нього рукою подати до місць, де народився і живе Йоулупуккі — воно знаходиться серед густих лісів, на березі озера. Ну а тимчасово, на кілька місяців, він переселяється у містечко Рованіємі — там його резиденція, де він зустрічає і приймає гостей. Там же й Головний поштамт Санта-Клауса, на який приходить близько мільйона листів від дітей із усього світу. Звідси можна відправити лист або листівку зі спеціальної маркою Санта-Клауса, а поштові гноми поставлять спеціальний штемпель на листі з Полярного кола. Що характерно, навіть листівки, заповнені нами у квітні, прийдуть до наших дітей і онуків із резиденції Санта-Клауса точнісінько на Новий рік. Пошта ця працює безперебійно. Було цікаво побачити в скрині з отриманими листами послання з України. Нас запевнили, що гноми відповідають усім. Найголовнішого помічника Санта Клауса — північного оленя Рудольфа Червоний Ніс у квітні нам побачити не вдалося. Сказали, що він набирається сил, адже йому возити мішки з подарунками по усьому світу. Натомість купили різні сувеніри з його портретами й змогли поспілкуватися із самим Санта-Клаусом у його резиденції. Ніхто точно не знає, скільки цьому бороданеві років. Кажуть, десь півтори тисячі, хоча він завжди міцний і рожевощокий. Живе він у своєму будиночку на сопці Корватунтурі просто на кордоні з Росією. «Корва» по-фінськи означає «вухо». За формою, і справді, нагадує величезне людське вухо, що стирчить із землі. Кажуть, завдяки саме цьому «вуху» і чує Санта-Клаус усі різдвяні побажання дітей усього світу.

Ну а нас Санта-Клаус прийняв у своїй резиденції, де є навіть колесо часу, що дозволяє цьому жвавому Дідові скрізь встигати. Розумом розумієш, що «несправжній» начебто Дід Мороз, але так хочеться опинитися в казці й трохи забути, що ти дорослий, що ми все вірили в те, що бачили. А потім раділи сертифікату, який вручили — чи то жартома, чи то всерйоз — нам, підкорювачам Півночі, які перетнули Полярне коло. Між іншим, Санта-Клаус із вдячністю прийняв подарунок від «Голосу України» — свіжий номер газети, футболку **(на знімку праворуч)** та кепку із символікою, набір авторучок. «Голос України» передано до музею Санта-Клауса, і тепер у Заполяр'ї читають газету з далекої України.

Двері будинків і машин тут не зачиняють

У Рованіємі сніг пухнатою ковдрою накриває ліси, озера й сопки уже в жовтні. І снігу тут, справді, по коліно й вище — із жовтня до травня. Спочатку ніяк не вдається усвідомити, що вислів «сніг по коліно» — не образний, а дійсний. І його так багато! Території такі величезні, що цілі лижні містечка, яких тут безліч, здаються точками на карті. Тому й місця усім туристам з надлишком вистачає навіть у самий розпал сезону.

Манна каша з варенням у дитинстві для багатьох — фу. А картопляне пюре з гуляшем із оленини (!), залите брусничним солодким соусом -це щось! Як, утім, і найзнаменитіша й найрозповсюдженіша фінська страва — густий зелений суп із сухого моченого гороху зі шматочками свинини. Звісно, не обходиться стіл без традиційних солоних і копчених лосося, форелі тощо. На свята готують старовинну фінську страву «калакукко» — запечену в житньому тісті ряпушку або окунь. Коли нам після чергової фінської сауни (а їх там більше, ніж людей) подали юшку — зі спеціями, підсмаженим житнім хлібом, зварену на... молоці, делікатничали й сумнівалися не довго. Й мали рацію — смак перевершив усі очікування. Багато хто пам'ятає жартівливу приказку: фінський салат — це ковбаса. Фінський сервелат довго служив еталоном багато накритого столу в минулі роки. Але тут є ще так звана кругла ковбаса, яку «справжні фіни» смажать у спеціальному мішку на каменях сауни. А потім — з гірчичкою і пивцем... Які там дієти! Про них усі забули. Втім, той здоровий спосіб життя, який мимоволі диктує природа, не потребує жодних дієт.

У Фінляндії безпечно, бо в казці мають панувати добро й мир. Тут не зачиняють двері будинків, машин; ті, хто забуває випадково в барах гаманці й ключі, знають, що їх знайдуть потім, і немає про що хвилюватися.

Єдине, чому віддають перевагу фіни — це простір, тому зводять свої будинки далеко від сусідів.

Бажання простору простежується і у відносинах. Фіни обстоюють свою незалежність. У селі Інарі є парламент, який захищає права та інтереси зникаючого народу — саамів. Народ, який породив фінів і був родоначальником та джерелом усіх укладів і традицій Фінляндії. Цей парламент підтримує культуру саамів, а головне — добився, що мову саамів тепер вивчають у школах разом із фінською і англійською. Тут життя спокійне, урівноважене, казкове й дивне. І тут уміють і полюбляють жартувати. Ось який напис зустрівся на скляних дверях офісу: «Привіт, ми двері. Нас засмучує, коли люди б'ються об нас головою. Тому запам'ятайте, ми двері, і ви можете просто відчинити нас, перш ніж ступнути всередину. Дякуємо».

Саами люблять спілкуватися по скайпу

Лапландія — основний район розселення саамів. Це єдиний європейський народ, який ніколи нікуди не мігрував. Як прийшли сюди, коли відступили льодовики — 10 тисяч років тому, так і зберігають свою культуру донині. Щоправда, саамський національний одяг тепер носять тільки на свята, народні пісні забуваються. Але в Каксамаярії на фермі північних оленів ми побували в чумі, де змогли зануритися в цю незвичайну культуру оленярів. Почули їхні пісні, спробували їхні страви, намагалися підтанцювати у їхніх ритмічних танцях. Ми побачили, які шедеври вміють робити своїми руками ці майстри з рогів, кісток, шкір північних оленів, з дерева й металу. Водночас ці вдягнені в нереальне для нашого часу вбрання вже літні жінки на прохання продиктувати свої точні імена під запис швиденько в блокноті вказали адресу... своєї електронної пошти та скайпу.

Усе було незвичайно й чудово. Однак нехай мене пробачать ті, хто зі мною не згоден, але найяскравішим враженням було катання на собачих запряжках **(на знімку вгорі)** і спілкування із цими незвичайними тваринами.

У блакиті їхніх розумних очей можна потонути

Мені шкода бачити цих красивих дуже розумних собак на вулицях великого міста. Ні, їхніх господарів зрозуміти можна — ніхто не пройде повз таку неможливу блакить очей, неначе окантованих чорною сурмою. Із глибини цих арктичних озер просто в душу проникає всерозуміючий погляд. Здається, вони не говорять тільки тому, що мало хорошого почула б люди тут, у задушливому мегаполісі, де навіть узимку для них — спека. І ще в цих очах читається туга — за тими просторами, снігами й морозами, для яких, власне, й з'явилася ця порода собак — найближчих родичів вовків — ще 27 тисяч років тому. Мені пощастило побачити цих красенів хаскі там, де вони почуваються привільно, там, де їхня шикарна шерсть відбиває північне сяйво, де вони розуміють, що потрібні, де вірою і правдою служать людині, насолоджуючись просторами. Протягом тисячоріч у цих собак арктичної області розвилася така шерсть така, що вони можуть жити на кризі.

Вони спроможні визначати тонкий лід, і людина може цілком покластися на їхнє чуття. До того ж вони можуть орієнтуватися в темряві й сніговій бурі. Легкі в ходу, вони не дозволяють провалюватися під сніг своєму «екіпажеві». Коли цей талант собак поєднується із кмітливістю людини, виходить запряжка, на якій можна вирушати в найхолодніші частини землі.

До їзди здавалося, що це знущання — сидіти в санях, коли тебе тягнуть чарівні собачки. Було якось їх шкода, особливо якщо помічав, здавалося б, старих або немічних собак. Такий був один в моїй запряжці. Коли я запропонував його залишити відпочивати, то мені сказали, що гіршого я для цього собаки зробити не зміг би. Їздити в запряжці — це найбільше задоволення для хаскі. І якщо собаці в цьому відмовляють, він розуміє, що його «спишуть». І дуже переживає. Поки не займеться іншою корисною справою — навчанням цуценят. Ми бачили дуже гарних хаскі, що сидять на своїх будиночках — ось така в них манера, великих, із чудовою білою або сріблястою шерстю. Але багато хто з них ніколи не був у запряжці. Для цього потрібен особливий талант — уміти «жити дружно в колективі». А це, на жаль, як і людям, не кожному дано.... А потім, відробивши на відмінно, уже «наші» хаскі дозволяли себе й погладити, й погодувати, неначе прийняли нас у свою «зграю».

Наша подорож підійшла до кінця. Чи повернуся я ще у Фінляндію? Напевно, ні. Мрії, які здійснюються, — не мрії, а плани. Моя здійснилася, і я пережив почуття щастя, що огорнуло мене серед снігів, оленів, озер. Нехай казка триває.

В'ячеслав ВОРОНКОВ.

Одеса—Київ—Рига—Гельсінкі—Рованіємі—Ааріселу.

P. S. ***Звісно, чи зможе турист усе це побачити й відчути, неабияк залежить від тих, хто тебе приймає і старається показати країну. Нам пощастило — ми були гостями найбільшої фінської турфірми Aikamatkat timetravels і її керівника Мікко Костінен.***

Фото надані автором.

І дуже хочу...

...із друзями кілька тижнів поплавати на яхті по морях-океанах, побувати на цікавих і красивих островах.

Денис ЛІСОВИЙ.
Іванків Київської області.

...власне авто і на ньому проїхатися усіма столицями Європи.

Аліна КІРІЄНКО, 18 років.
Київ.

...мати квартиру в Києві, влаштуватися на престижну роботу, бути по-справжньому щасливою.

Світлана ЛИТВИНЕНКО, 19 років.
Донецьк.

Спочатку ніяк не вдається усвідомити, що вислів «сніг по коліно» — не образний, а дійсний

Фортуна усміхається завзятим

Для генерального директора ПрАТ «НВФ «Урожай» Олега Васецького проводити напередодні Нового року розіграш цінних подарунків для працівників компанії — не просто добра традиція. Це «родзинка» сучасної, найпотужнішої на Черкащині агроструктури. Цього разу щасливими володарями мобільних телефонів, ноутбуків, телевізорів і, власне, автомобіля марки «Фіат Добло» стали вісімнадцять найкращих трудівників.

Михайло Назаренко, Олег Васецький, Роман Мороз (зліва направо).

Щасливці з Моринців

На святкове дійство директор агрофірми «Батьківщина Шевченка» Руслан Самієв прибув в особливо піднесеному настрої. Уже двічі, торік і позаторік, на передноворічній церемонії розіграшу призів його працівники були тріумфаторами. Завзяті трудівники, передовики виробництва, витягли щасливий жереб і виграли по новенькій «іномарці».

У те, що так буде й цього разу, Руслан не переставав вірити ні до, ні під час самого розіграшу. І все-таки, коли володарем новенького «Фіат Добло» оголосили водія Романа Мороза, — розхвилювався. Ніхто й ніколи не бачив на очах Самієва сльози. Бо він — людина сильної волі та енергії, самодисципліни і наполегливості. Коли працює, перешкод для нього просто не існує. А в мить, коли втретє його працівникові усміхнулася Фортуна, чоловік не стримав емоцій, витер з очей сльозу.

— Це — фатум. Доля. Як хочете, так і назвіть нашу перемогу, — розчулено сказав Руслан Самієв. — Узагалі, «Урожай» для мене це не просто робота. Це спосіб життя, філософія. І я в неї щиро вірю.

Доля існує. Руслан у цьому переконаний. Він народився у Киргизії, містечку, названому на честь Тараса Шевченка. Нині живе і працює на землі, «яку сходив Тарас малими босими ногами». Чоловік вірить, що це теж не збіг обставин, а його щаслива доля.

Не лише Руслан Самієв щиро радів за переможця розіграшу. Романа Мороза поважають у колективі всі. Патріот Шевченкового краю, працелюб, цікава, всебічно розвинена людина — це коротка характеристика молодого чоловіка. У селі Шевченковому закінчив школу мистецтв, любить музику, живопис. Усього в житті досягає самовідданою працею.

— Я не знаю, коли він спить. Завжди, з ранку до смерку, на роботі. Заробляє по 10—12 тисяч гривень на місяць, — пишається своїм працівником Руслан Самієв. — Коли ставлю Романа у приклад, то відверто кажу: «Далеко вам ще до Роми!».

Сам же Роман Мороз навіть не мріяв виграти автомобіль. Та коли почув своє прізвище, не повірив щастю і кинувся в обійми шефу.

— Дуже-дуже-дуже радий!

Це все, що зміг сказати у мить душевного піднесення Роман Мороз.

Я їду до Парижа!

Насправді на розіграш було представлено два однакових автомобілі. І якщо один із них дістався щасливцю шляхом жеребкування, то долю другого вирішувалась особисто Олегом Васецьким. І це було цілковитою інтригою до кінця святкової, напрочуд веселої вечірки. Врешті, сюрприз було відкрито. Вартим королівського дарунка став керівник тваринницької галузі Шубиноставського відділку Звенигородської філії Михайло Назаренко. За результатами 2013 року тут досягли найкращих показників з надоїв молока — 6200 кілограмів на фуражну корову.

Віддаючи ключі від авто, Олег Володимирович зазначив, що наступний автомобіль «поїде» туди, де досягнуть семитисячного рубежу. Отакий чудовий стимул.

Ще однією приємною несподіванкою року, що минає, стало нагородження турпутівкою до Західної Європи. Щасливою власницею романтичного подарунка стала оператор машинного доїння АФ «Батьківщина Шевченка» Катерина Марченко. Вручаючи «квиток до Парижа», Олег Васецький сердечно подякував пані Катерині за багаторічну сумлінну працю, а ще — за її природне вміння залишатись чарівною жінкою.

— Встаю о четвертій ранку, — розповідає про себе Катерина Марченко. — Готую сніданок для родини, пораюсь по господарству. Поспішаю на ранкове доїння. Не до зачісок, звісно. Та губи, очі «підмалюю» завжди й одягатися намагаюся по-сучасному: просто і зручно.

Зараз пані Катерина чекає — не дочекається поїздки до Європи. Це буде перша її подорож за кордон. Та ще й куди — відразу у феєричний Париж! Навесні столиця Франції буятиме яскравими барвами квітів. А ще українка потрапить у Парижі на захоплююче дійство — свято Дня короля. Про таке можна лише мріяти!

Утім, у колективі компанії «Урожай» свято вірять, що коли самовіддано, з душею, з натхненням, працювати, то мрії обов'язково здійснюються. Навіть найфантастичніші!

Світлана НЕМИЛОСТИВА.

Фото надане прес-службою «Урожаю».

ФАКТ

ПрАТ «НВФ «Урожай» обробляє понад 77 тисяч гектарів землі. У складі компанії працює 16 філій. Агрофірма «Батьківщина Шевченка» зібрала 2013 року по 79,3 ц/га і стала лідером з урожайності пшениці. «Урожай» досяг найвищого показника в Україні. Його результат — 72,8 ц/га на площі 8200 гектарів.

Важливо працювати над собою

— Із роками я зрозуміла, що по-справжньому мріяти так і не навчилася. Хоча більшість із моїх бажань здійснилася, оскільки вони були не такими вже й недосяжними. А от реалізація мрії працювати перекладачем дуже затягнулася. Тривалий час мене нікуди не брали. Але я знала, що це моє, і продовжувала пошуки. Після того як зовсім розчарувалася і відпустила ситуацію, таки отримала омріяну роботу. Це прозвучить дуже «затерто», але дійсно не треба боятися мріяти і, працюючи над собою, йти до мети.

У мене є один добрий знайомий, який виріс у малозабезпеченій родині, а на даний час є мільйонером. Він так і каже: «Я — везучий!». Але я знаю, що для везіння йому треба було пройти через багато випробувань, на які не кожен зважиться. А ще він мене постійно наставляє: «Треба не боятися мріяти!».

Ольга ЮРКОВСЬКА, 32 роки, перекладач, Вінниця.

ДИВО ВЛАСНОРУЧ

Оригінальну ялинку, вирізану із фанери і оздоблену у техніці декупаж, виготовила майстриня Лоліта Кушнаренко з Ворзеля, що на Київщині.

Вона випробовує іграшки

ГРАЙСЯ ДОСХОЧУ

Мабуть, у цілому світі не існує людини, яка б у дитинстві не любила витріщатися яскраві вітрини магазинів іграшок і не мріяла про власну величезну колекцію. А ось маленькій дівчинці з англійського графства Кент у цьому плані пощастило найбільше: їй може позаздрити будь-яка дитина...

П'ятирічній Джесіці Робсрук для того, щоб погратися новими ляльками, плюшевими медведиками чи мініатюрною залізницею, навіть не треба ходити до місцевого «Дитячого світу»: всі бажані іграшки вона отримує прямісінько додому. Вона має не просто велику, а насправді гігантську колекцію найрізноманітніших цяцьок та забавок.

Справа в тому, що п'ятирічна дівчинка вже працює наймолодшим випробувачем нових іграшок однієї відомої англійської компанії.

Батьки крихітки уклали з цим виробником дитячої розважальної продукції контракт. За його умовами Джесіці протягом року надсилають додому зразки іграшок, а вона їх тестує.

Для того щоб якісно виконувати свою роботу, дівчинка уважно вивчає кожну нову забавку і робить помітки про її презентабельність, безпечність, цікавість для дітей певного віку тощо.

Простіше кажучи, Джесіці потрібно погратись і сказати свою думку про цяцьку. У свою чергу компанія-виробник враховує всі недоліки та переваги експериментальної моделі.

За словами мами дівчинки, донька підходить до виконання завдання з усією відповідальністю, яка властива дітям її віку. Тому порадам Джесіки довіряють не лише роботодавці, а й мешканці міста: батьки часто консультуються з юною міс, коли хочуть зробити своїм малюкам сюрприз. А компанія-виробник іграшок стверджує, що відтоді, як дівчинка працює у штаті, продажі набагато зросли!

Джесіка Робсрук обожнює тестувати нові екземпляри і прекрасно розуміє, наскільки вона щаслива, що грається тими моделями, яких ще немає ні в кого у світі!

Підготувала Сюзанна КІРІНА.

Фото з сайту www.mirfactov.com

ЦЕ ЦІКАВО

Кінь — священна тварина у 23 народностей. Особливо його шанують там, де без нього неможливо обійтися: у Північній Африці та на Близькому Сході.

www.apus.ru.

Вантаж і порція цивілізованих вражень

НІ ЦВЯХА, НІ ЖЕЗЛА

У кого життя проходить у дорозі, а ночівля там, де доведеться? Звісно, у далекобійника, котрий за кермом залізного багатотонного коня пильно вдивляється у далечінь і несе тягар відповідальності за вантаж. Знайомтеся: Анатолій Романовський, 62 роки, — один з чотирьох братів-далекобійників. Його маршрут останнім часом (а за кермом він уже 36 літ) пролягає до Фінляндії, навіть до казкової Лапландії доїжджав і бачив північних оленів (якось висипали на дорогу цілим стадом!). Щоправда, Санта-Клауса, каже Анатолій, досі не зустрічав (до слова, маленькі фіни чекають на прихід свого місцевого Йоулупукі). Водій фури любить курсувати за кордон, бо там дороги з ідеально рівним покриттям, без узбіч. А ще там менше аварій, швидко завантажують і розвантажують товар, оперативніша процедура розмитнення. Європа, одне слово...

«А в Україні вантаж оформлюють повільно. І всюди — ямковий ремонт доріг, — зауважує Анатолій Романовський. — А в Європі — капітальний: спецмашини знімають старий асфальт, переплавляють і заново вкладають. А снігоочисне обладнання таке, що проблем із цим у них узагалі немає. Між Гельсінкі і Турку, щоб розвантажити дороги, діють підземні тунелі з освітленням і вентиляцією. А в Борисполі, на Кільцевій, і осі на причепах у багатьох колег лопалися».

Починав водій із незручних для далеких відстаней ЗІЛів, КамАЗів. Нині в його розпорядженні комфортабельний «Рено», де в кабіні — як у міні-готелі: кухня, телевізор, спальники. Їхав за ним до французького Леона.

Робочі будні у далекобійника можуть тривати до місяця. Невелика перерва — і знову в рейс. Але розклад суворий: у дорозі — 9 годин, з яких 4 з половиною — за кермом, 45 хвилин відпочинку, знову 4 з половиною за кермом, після чого — 9—11 годин абсолютного відпочинку. Усе це фіксує тахограф, обладнаний у машині. А контролює розпорядок далекобійника транспортна інспекція. За порушення — штраф. «Приємно вражає, як на фінській митниці дбають про побут водіїв. На стоянках — душ у боксах, теплий туалет. Не те що стирчати годинами серед поля на російському кордоні», — ділиться Анатолій.

А на вулицях — велосипеди і олені

З Фінляндії Анатолій везе папір, який там виготовляють з російської деревини, металеву черепицю, фінські будиночки для багатіїв, упаковку, а туди — коксівне вугілля, паркет тощо. І завжди отримує порцію приємних вражень від побаченого. Акуратні каркасні дерев'яні будиночки, прикрашені різьбленням, садиби без огорож, у кращому разі — живий паркан з молодих ялинок. Перед домівками — гектари землі: поля, конеферми. У лісах дощової Фінляндії безліч грибів. Озеро на озері. Тож щастило водієві і білих грибів назбирати, і рибки наловити. Тут, як і всюди, бум сучасних новобудов. Але картинка дуже приваблива через тотальну чистоту. Таке враження, ніби ця країна не знає, що таке сміття. А в будівництві використовує здебільшого деревину у поєднанні з найновішими технологіями. Тут немає пластикових вікон — тільки дерев'яні. Навколо ліс, але деревину завозять із сусідньої Росії, хоча за густотою лісів Фінляндія — друга країна у світі! На вулицях велосипеди зазвичай залишають без замка. Дорогими авто теж нікого не вразиш. Не в дивовижу й ретромоделі, як зі старого кіно. Але королі дороги — байкери. На вулицях не побачиш бродячих собак чи бездомних котів. Натомість на узбіччях вільно пасуться ті самі північні олені.

Анатолій Романовський з онучками.

У напарники проситься дружина

При Союзі Анатолій Володимирович їздив із напарником. Тепер у напарники проситься дружина — Євгенія Степанівна: їй так кортить світ побачити. Каже: «Де б не побувала, все б сфотографувала своїми очима». Щоправда, у 1988 році їй таки вдалося з чоловіком здійснити рейс у Прибалтику. Наче в іншому вимірі побувала, розповіла Євгенія Степанівна, вказуючи ще на тодішній добробут країн Балтики.

Страхи і вигоди

У бандитські 90-ті минулого століття діставалося і далекобійникам. Серед лісу змушували зупиняти фури, різали брезентову обшивку і грабували... Гроші шукали навіть у шкарпетках. Але не лише бандити обкрадали. Якось у Москві Анатолій з напарником поставили вантаж на платну зупинку і відійшли в автомагазин, тут намалювалися міліціонери, запросили в машину і возили містом, доки ті не заплатили.

Утім, професія далекобійника іноді рятує життя. У Миколи (колеги Анатолія) у Фінляндії раптом відірвався тромб. Завдяки медстраховці у тамтешній лікарні терміново провели діагностику, поставили крапельницю і ліками той тромб немов розплавили. Повернувшись додому, від професора почув: «Якби тут таке сталося, то вже вареники за тобою їли б». А так водій і нині здравствує!

Нелегка професія Анатолія знаходить розуміння у його дружини Євгенії, яка працює дитячою медсестрою у сімейній амбулаторії. «Він уже не може без дороги, — ділиться вона. — Збирається за тиждень, складає список речей. За час його відсутності стараюся все переробити. Приїде — а вдома наварено, побілено, випрано».

Євгенія Степанівна знайшла свої плюси: «Всяке траплялося, бувало, і сердилася, але за місяць розлуки все минає». Без пригод не обходилося. Якось серед зими, у лютий холод, поламалася фура на дорозі в Росії. Коли син Ромчик дізнався, то запропонував: «Давай і ми не топитимемо піч. Будемо мерзнути, як наш тато». Роман у дитинстві також мріяв стати далекобійником. Але як оженився, дружина йому сказала: «Я такого життя, як у твоєї мами, не хочу».

Є ще чоловік №1

А Євгенія Степанівна в юності мріяла стати вчителькою української мови (твори гарно писала, складала вірші про Шевченка). Її дід, свого часу розкуркулений, усе казав: «Хай Женя вивчиться на вчительку». Але дівчина обрала медучилище. З чоловіком познайомилася, коли той працював на «швидкій». У 2014-му святкуватимуть 40-річчя подружнього життя. Був курйоз, пов'язаний із весіллям. 13 липня голова сільради розписав їх у клубі, але штамп про одруження шльопнув у паспорт свідка Васі Шаповала. Лише наступного дня виявили цю халепу. Пішли до голови виправляти помилку, той перекреслив і поставив печатку уже Анатолію. А Вася став кумом. Досі Євгенія Степанівна жартує, що Вася — це чоловік №1.

Брати-далекобійники

Цікава історія з братами далекобійника Анатолія Романовського. Менший Володимир — теж за кермом (працює у санітарній службі). Два брати одружилися з двома сестрами. Середній Олег, далекобійник, уже 10 років живе в Іспанії. Його дружина Ольга, медсестра, свого часу подалася туди на заробітки. За фахом влаштуватися не змогла, бо там по-своєму лікують. Раз на рік Олег з дружиною приїжджає в Україну, але повертатися назавжди не хочуть.

Брати всі разом збираються рідко, тому мріють зустрітися-перетнутися у дорозі.

Людмила ОПАНАСЕНКО.

Ворзель Київської області.

Фото з сімейного альбому А. Романовського.

НЕПОВТОРНІ «ІГО-ГО!»

***** *У Рік Коня найкращими подарунками стануть: сувеніри у вигляді підкови, статуетки конячок, брелоки...*

***** *В одязі та на святковому столі мають бути прості «овес і сіно», але ця простота вимагає від господинь великої фантазії і неповторних «іго-го!»*

***** *Гумористи підслухали в цирку характерний діалог:*
— Ми, коні, найблагороднiша раса серед друзів людини. Бо полегшуємо їм працю, прикрашаємо їх життя, ми незамінні в бою, бажані у години дозвілля.
— Усе це так, — відповідає осел, — але вас витіснять машини, а осли ніколи не переведуться...

Михайло АРОШЕНКО, автор серії «Енциклопедія капіталів».

І дуже хочу...

...здійснити кругосвітню подорож та написати книжку. Завжди мати велике коло щирих друзів, які б надихали на життя.

Ігор МИСЛОВСЬКИЙ, 19 років.
Переяслав-Хмельницький Київської області.

...реалізувати себе як особистість, поєднати цікаву роботу з дружною сім'єю.

Маргарита ДИКАЛЮК, 19 років.
Самчики Хмельницької області.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

З коханим — на край світу

— У ніжні роки я мріяла потрапити зі своїм обранцем на край світу. Бути коханою та єдиною. Коли подорослішала, то дізналася, що край світу справді існує. І тоді разом з чоловіком вирішили здійснити мою мрію. Ми працювали, заощаджували на багатьох речах. Та все ж згодом, у священному шлюбі та при надії, ми вирушили в «місце, де закінчується земля... і починається океан» — на мис Кабо де Рока, Португалія.

Августина САМОЙЛИЧЕНКО, м
надійшло електронною поштою.

Ваш вихід, артисте!

Чи так уже й важливо бути знаменитою? Адже головне інше...

У 16 років вона перемогла у творчому конкурсі, виграла Гран-прі фестивалю і як нагороду отримала сертифікат на пошиття свого першого естрадного костюма. На цьому для Лєни Сервулі все могло й закінчитися, але мрії мають здійснюватися. Талановиту дівчинку із джанкойського села помітили і допомогли їй зробити професійний студійний запис.

Народний депутат Олена Нетецька вручає нагороду Олені Сервулі.

Співати Лєна Сервуля почала з другого класу, але спеціальної музичної освіти в неї немає. Та й звідки їй узятися в сільській глибинці. «Відвідувала тільки шкільний музичний гурток», — розповідає мама Лєни Людмила Леонтіївна. Але співати дівчинка мріяла завжди, й тому коли в районі оголосили конкурс талантів «Ваш вихід, артисте!», вирішила брати участь без вагань. «Питання «бути чи не бути» для мене навіть не стояло, — розповіла Лєна. — Це уже другий конкурс, я брала участь в обох». Цього разу вибрала для себе пісні Ані Лорак «Спроси мое сердце» і «Тільки в нас на Україні» Наталії Май.

І ось залишилися позаду два відбірні тури із сьома номінаціями й сотнями учасників різного віку, а Гран-прі фестивалю «Ваш вихід, артисте!» Джанкойського району Криму дістався 16-річній учениці 11-го класу села Ярке Поле. І на естраді її оголошували не як школярку, а вже як дорослу виконавицю Олену Сервулю. Голос дівчини так зачарував журі конкурсу, що не виникло сумнівів стосовно того, кому ж віддати головний приз фестивалю.

А коли настав час нагороджувати переможців, виявилося, що на Лєну чекав сюрприз, про який можна було тільки мріяти. На заключному концерті юну вокалістку почула народний депутат Олена Нетецька й вирішила допомогти їй зробити ще один важливий крок у кар'єрі. «Я не могла знати заздалегідь, хто саме переможе в конкурсі й тому подарунок підготувала лише сертифікат на придбання сценічного костюма, — зізналася О. Нетецька. — Але мене так вразив талант Олени, що обов'язково допоможу їй зробити професійний студійний запис. Упевнена, у цієї юної зірочки велике майбутнє, і я з радістю стежитиму за її успіхами».

У своє рідне Ярке Поле Лєна повернулася вже знаменитістю. Нардеп дотрималася слова, й приблизно за місяць дівчина записала в професійній студії улюблені пісні. А вокалістка Олена Сервуля, може, вперше замислилася про свою майбутню кар'єру. «Я поки що не думала про якісь більші вокальні конкурси, як «Х-фактор», але ця перемога мені додала впевненості в собі», — каже Лєна.

Чи стане вона колинебудь естрадною зіркою, як її улюблена Ані Лорак? Можливо. А може, і ні, можливо, стане вчителькою, як її мама, і радувати-ме односельців своїм прекрасним голосом на районних фестивалях талантів. Та хіба це найважливіше в житті — бути зіркою? Важливо, щоб наші мрії здійснювалися. Хоч іноді, хоч найменші, але здійснювалися й радували нас, як невгасима віра в диво. І Лєна Сервуля на крок наблизилася до своєї мрії.

Сергій ВИННИК.

АР Крим.

Фото Костянтина МИХАЛЬЧЕВСЬКОГО.

Звичайнісінький хлопчик

На тренування Максим ніколи не спізнюється. У коледж — трапляється, якщо чесно. Не те щоб він ледащо... Просто вночі, за комп'ютером, час летить дуже швидко, а зранку — спробуй встати. Утім, реальне життя набагато цікавіше, ніж віртуальне, як і має бути в 18 років. Максим товариський і веселий, у нього багато друзів, купа справ і планів. Добре, що нарешті закінчилася зимова сесія й сьогодні він встигне не тільки сходити в басейн, а й погуляти ввечері ошатним містом із Катею — а то вона вже ображається.

Котрошне кажучи, Максим — звичайнісінький хлопець. Мабуть, єдине, чим він відрізняється від однолітків, це те, що в родині немає альбому з його дитячими фотографіями. Ну і добре. Він узагалі намагається не пригадувати минуле — навіщо?

Багато років дві дитячі чорно-білі фотокартки Максима лежали на моєму робочому столі (ім'я головного героя розповіді змінено). Сама ж історія почалася для мене особисто рівно 17 років тому, на Новорічному святі в Миколаївському будинку маляти.

«Червоне сонечко» — так називається цей заклад. Керує ним дивовижна жінка Ольга Литвинова — вона не тільки пам'ятає імена й долі тисяч своїх маленьких вихованців, а й сама бере в них активну участь. Хепі-енд в історії Максима — багато в чому саме її заслуга. Хлопчик потрапив у «Червоне сонечко» невдовзі після народження. Відмовник, таких тут багато. Молода мама залишила його в пологовому будинку — зробити так її вмовили... лікарі.

Бажана дитина, первісток. Його дуже чекали. Сімейна пара переїхала в Миколаїв з Первомайська — там, на суворо засекречених ракетних установках, служив майбутній батько — офіцер. Його дружина вже була вагітна.

Артрогрипоз — вона не одразу змогла повторити це слово. Діагноз — вирок. Патологія, що зустрічається в одного з 10 тисяч немовлят. Чому саме в її сина? У медицини немає відповіді на запитання: «Чому?» Є тільки версії стосовно того, що стає причиною жахливої деформації кісток дитини: спадковість, екологія, інфекція, а може, радіація. Чого-чого, а радіації в ракетних шахтах Первомайська було вдосталь...

Вона не могла навіть плакати. Крихітні пальчики на руках її сина були зрощені, а ніжки, коліна на них були вивернуті назад. Як у коника. У відвертій розмові головлікар порадив жінці: «Залишай дитину — ти молода, здорова, народиш собі нормальну. А ця... Такі патології зазвичай і на внутрішніх органах позначаються, і на розумовому розвитку. Навряд він проживе півроку». Мабуть, лікар сам вірив у те, про що казав.

Але Максим вижив. Йому був рік-півтора, коли ми зустрілися вперше. Густе чорне волосся, сині очі, усмішка — вродливий, тямущий, непосидючий хлопчисько. Не вдається ходити — він навчився повзати так швидко, що нянечки ледве встигали його ловити.

Під ялинку сиротам керівники області привезли подарунки й солодощі. Максим, як завжди, намагався бути в центрі уваги. Тодішній голова облдержадміністрації Микола Круглов підхопив на руки симпатичного веселого хлопця, щоб сфотографуватися, і лише тоді помітив, що з ним...

— Допоможіть дитині, — просила головлікар Будинку маляти Ольга Литвинова, — не знаю як, але допоможіть.

Заснути тієї ночі я не змогла. Поруч сопів мій син, лише на чотири місяці старший за Максима. А через декілька днів прийшла до Литвинової з розмовою: вирішила, що хочу забрати цю дитину. Мудра жінка, вона мене відмовила. Щоб насправді допомогти — треба вилікувати. Це, виявляється, можливо, але не в Миколаєві і, найімовірніше, не в Україні. Знадобиться багато, дуже багато операцій, довга й складна реабілітація. Багато часу, великі гроші. У мене стільки однозначно не було.

Я стала писати про Максима замітки — куди тільки могла, зробила сюжет на телебаченні. Здавалося, от-от звернуть увагу на чудового хлопчика добрі й багаті іноземці, вони зможуть зробити все, щоб він був щасливим. Іноземці охоче всиновляли українських дітей, навіть із невиліковними хворобами, з синдромом Дауна — а цього впритул не бачили!

Чудовий хлопчик тим часом ріс і вже розумів: щось із ним не так. Але, на диво, життєлюбства в нього не меншало. Головлікар навіть пішла на порушення службової інструкції — діти живуть у «Червоному сонечку» до трьох років, Максим залишався до чотирьох. Добрі іноземці так і не знайшлися, зате в долю дитини рішуче втрутилася ще одна людина — завідувач ортопедо-травматологічного відділення обласної дитячої лікарні Юрій Максимейко.

Сьогодні він каже, що не пам'ятає, як ми з ним посварилися, але я пам'ятаю, які слова промовила зопалу. «Ви ж не робили раніше таких операцій, — по-моєму, я навіть кричала. — І що, хочете поекспериментувати на дитині, за яку не буде кому заступитися?!» Лікар мені у відповідь просто сказав: «Я хочу йому допомогти». Пробачте мені, лікарю...

У миколаївських медиків не було ані досвіду, ані необхідного обладнання. Але Микола Круглов пригадав свою давню обіцянку допомогти дитині. 17 тисяч гривень — величезні на ті часи гроші — було виділено обласний дитячій лікарні, щоб тут змогли проводити такі операції. Скільки їх загалом переніс Максим, тепер уже важко сказати, але не менше двадцяти. У травматології хлопець проводив більше часу, ніж у школі-інтернаті, куди його все-таки довелося перевести. Дорослі дивувалися — п'ятирічний хлопчисько не ходив, а гасав на милицях коридорами, гамселив ними всіх, хто намагався його образити. А потім трапилося те, що, напевно, мало трапитися рано чи пізно. Максима забрали його рідні батьки. Краще б, звичайно, раніше... Проте нині у них усе гаразд — і це найголовніше.

Мрії здійснюються — це правда. Максиму завжди дуже хотілося навчитися плавати. Виявляється: це просто. Та понад усе він мріяв стати звичайнісіньким хлопчиком. Таким, як усі. А от це виявилося зовсім нелегко — проте йому вдалося!

Ірина НЕЖИГАЙ.

Миколаїв.

Мал. Миколи КАПУСТИ.

Немає нічого неможливого

— Моя мрія здійснилася два роки тому. Ще навчаючись у школі, я захопилася одним гуртом і його солістом. Коли переїхала до Києва, то поставила собі за мету познайомитися з ним. Я так мріяла про це! Я знала його друзів, родичів, місця, де він відпочиває і таке інше. Навіть збиралася схуднути заради примарної зустрічі. А допомогла мені майбутня професія — журналістика.

Я чотири рази домовлялася із піар-менеджером соліста про зустріч із виконавцем. Для втілення мого задуму знадобилося майже півроку — з листопада по березень. Морально підтримувала подружка, а батьки допомогли матеріально — подарували диктофон.

Із відомим виконавцем я таки зустрілася! Після реалізації своєї мрії відчула: здатна зробити тепер усе і немає нічого неможливого. Я піднялася у власних очах, повірила у свої сили, усе в мене пішло як треба!

Оля СИЧ, 18 років, Інститут журналістики КНУ імені Тараса Шевченка.

Козятин Вінницької області.

АФОРИЗМ У ТЕМУ

«Все, що існує на світі, колись було мрією».

К. СЕНДБЕРГ, американський поет, історик, романіст і фольклорист, лауреат Пулітцерівської премії.

Голос дівчини так зачарував журі конкурсу, що навіть не виникло сумнівів, кому ж віддати головний приз фестивалю

Двісті Тарасових поглядів

Дві сотні однакових портретів Тараса Шевченка створює ветеран війни і праці з міста Сміла — 90-річний Федір Кучер (на знімку разом з донькою Оксаною).

Свій задум він пояснює просто: портрет батька української нації має бути в кожній хаті, бібліотеці, сільраді та школі.

— З дитинства пам'ятаю, — розповідає донька ветерана Оксана Федорівна, — з якою шаною ставилися в нашій родині до Тараса Шевченка. Його портрет був заквітчаний у світлиці ароматними квітами і найкращим барвистим рушником. Зимовими вечорами ми з братами читали вголос для батьків, їх друзів, що приходили на досвітки, Шевченкових «Гайдамаків», «Катерину», «Гамалію»...

Кілька років тому, коли самодіяльний художник почав утілювати свою мрію в життя, невелика затишна квартира перетворилася на художню студію. Щодня, навіть коли трохи нездужав, Федір Гаврилович ставав до роботи з великим натхненням. Коли стомлювалися очі, починав власноруч робити рамки до Тарасових образів. Згодом, відпочивши, знову підходив до мольберта. З якого б кутка оселі не поглянути тепер на створені ним портрети — звідусіль дивляться уважні й проникливі очі Кобзаря. Здається, тут витає дух поета-пророка. Першу сотню портретів смілянський аматор уже подарував для студентських аудиторій, шкільних кабінетів, музеїв, дитячих садків.

Федір Гаврилович називає малярство справою душі, а Тараса — своїм духовним навчителем і побратимом. Захоплення малювати Кобзаря поєдналося в нього з докладним вивченням біографії, творчої спадщини поета. У домашній бібліотеці є не лише Шевченкові твори, а й чимало книг про нього.

Родом Федір Кучер із села В'язівок городищенського району. Десятирічним хлопчиком пережив страхіття голодомору. У війну був тяжко поранений. Після війни фронтовик став активним працівником культурно-освітньої ниви. Старші сміляни, добре знайомі з Федором Гавриловичем, називають його самородком. Адже він — дивовижно гармонійна творча особистість. Крім малярства, уміє грати на кількох музичних інструментах — скрипці, мандоліні, балалайці, гармошці та баяні. А ще майстерно володіє словом. Випустив у світ збірки віршів та гуморесок «Стрибок у гречку», «Чиндрали та крючкотворці», «Суєта чамренних», котрі мають великий успіх у читачів. Нині завершує прозову книжку, чимало сюжетів якої — зі свого довгого, багатого на події життя.

Мрії, задуми, прагнення батька всіляко підтримують його діти. Син Олександр, як і батько, — творча людина, гарно малює, знає гончарне ремесло. Донька Оксана працює в бібліотеці, як колись її батько. Василь — приватний підприємець, живе в Одесі. Федір Гаврилович показує гідний приклад патріотизму своїм онукам, а їх у дідуся четверо — Іван, Андрій, Антон і Ганнуся.

Портрети Кобзаря Федір Кучер пише олійними фарбами на цинковому білилі, лакує та обрамлює. Ці роботи понародному добротні, яскраві та позитивні.

Автор сподівається, що переживуть вони не одне століття. А ще — заохотять кожного, хто зустрінеться поглядом з Тарасом, перечитати його «Кобзар», замислитися над тим, «чиїх батьків чиї ми діти»...

Юлія ХАРЧЕНКО, Лідія ТИТАРЕНКО.
Черкаська область.
Фото з домашнього архіву Олександра КУЧЕРА.

Феєрверк на дачі маршала

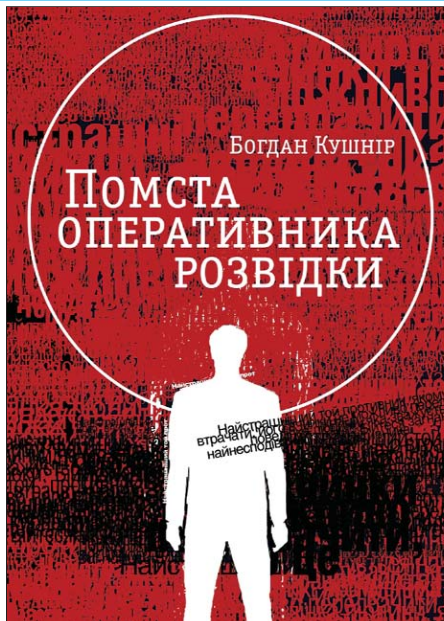
РАЗОМ З «ГОЛОСОМ УКРАЇНИ»

У видавництві «Апріорі» (м. Львів) виходить друком пригодницький роман нашого власного кореспондента у Львівській області Богдана Кушніра «Помста оперативника розвідки».

— Здійснилася мрія, яку я виношував останні десять років, — ділиться своєю радістю Богдан Іванович. — До тебе, шановний читачу, в перші дні січня 2014 року надійде дещо незвичний роман, написаний у стилі документалізму. Образи моїх героїв — з реального життя. Де з ким я знайомий з 1980-х років. Наші шляхи перетиналися двічі: на Північному Кавказі й у Москві. Через десяток років завдяки відрядженню від газети «Голос України» я знову побував на Великому Кавказькому хребті, піднявся на Айбгу, відвідав олімпійські об'єкти Сочі, куди доля закинула героїв мого роману.

Я ходив стежками моїх літературних героїв і відчував, що може переживати людина, яка повернулася в свою юність. Це були незабутні враження, і завдяки їм робота над романом закипіла. Для мене відрядження на Північний Кавказ стало однією з найбільш пам'ятних подій у житті.

...Диявольська гра розгортається на чорноморському узбережжі Кавказу в новому оперативному центрі російської розвідки. На створення навколо Росії поясу стабільності з підконтрольних держав виділялися величезні фінансові ресурси. Як саме їх використовували — розслідують офіцери зовнішньої контррозвідки, що працюють в Україні під дипломатичним дахом. Вони й не здогадуються, що їх використовують як прикриття багатоходової гри російської розвідки, за якою стоять далекосяжні плани президентського оточення. Пропоную читачам уривок з художнього твору.

1.

— Одне з двох, або приймають борт №1 з президентом, або надзвичайна ситуація, — подумав начальник факультету Інституту розвідки Борис Зербіно, який ніяк не міг позбутися давньої звички — у все вникати.

Разом із пасажирами рейсу Москва—Сочі він десять хвилин кружляв над Адлером. Диспетчери з вежі не давали дозвіл на посадку. Спробував зателефонувати, але зв'язок не працював. Намагався дізнатися в стюардеси причину затримки, а та у відповідь усміхалася:

— Погода підводить?

— Який Новий рік без сюрпризів, — відповіла білявка з довгими ногами і зачіскою голлівудської актриси.

Зербіно силкувався згадати, де бачив це обличчя. В очах жодних ознак переляку, отже очікують борт №1. Він глянув на годинник. До Нового року залишалося рівно дванадцять годин.

В аеропорту Сергій Смирнов місця собі не знаходив. Не так через змарнований час, як через те, що не може за лічені секунди з'ясувати причину затримки рейсу, що не може доступитися прихованої від нього інформації.

Богдан КУШНІР.

ПРО АВТОРА

Богдан Кушнір закінчив Львівський національний університет імені Івана Франка. У 1995—1996 роках — власний кореспондент «Молоді України» у Москві. Викладав в університеті паблік рилейншз та журналістське дослідження. Нині працює в редакції газети «Голос України».

Написав документальні книги «Як нам бути з Росією» (1996) та «Помилка Солженіцина» (2010). Їх ідея, як і цього гостросюжетного художнього твору, народилася під час роботи автора в Москві.

І дуже хочу...

...звести іменний хмарочос

У перспективі працювати на себе — створити свій бізнес, бачити, як розвивається справа. Заробити на будівництво хмарочоса — звести свій іменний будинок.

Володимир ВОЛЧЕНКО, 21 рік.
Київ.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Лунай завжди дзвінко!

Вельмишановний колективе співробітників редакції «Голосу України»! Щиро вітаю вас із прийдешнім Новим 2014 роком!

Кореспондентам від щирого серця бажаю творчих успіхів, легкого пера, удачі в пошуках тем, підборі матеріалів і оформленні шпальт!

Усім співробітникам і читачам зичу хорошого, бадьорого настрою, великого особистого щастя, оптимізму, втілення задуманих бажань, реалізації планів, здійснення мрій, усього найкращого!

Колективу велике спасибі за чудову газету, створену, як видно, цілеспрямованою, творчою, чітко продуманою і організованою працею.

За понад 20 років (передплачую із серпня 1991 року) газета перетворилася на моє найулюбленіше видання, особливо останніми роками. В «Голосі України» дуже цікава й різноманітна добірка матеріалів. Слід відзначити актуальність і своєчасність статей, які доповнюють вдалі кольорові ілюстрації. У ній можна знайти потрібну інформацію на тему політичного та економічного життя країни, довідатися нюанси суспільних подій, зануритися в спортивний аналіз, прочитати цікаві факти й аномалії в «Посиденьках».

Мені як учителеві газета дуже допомагала в роботі зі школярами. З її сторінок я черпав матеріали для підготовки до уроків і позакласних заходів.

Другий рік уже не працюю, але газету читаю та аналізую за звичкою, виробленою десятиліттями. Передплату оформляю щопівроку.

Спасибі, що ви є! Трудіться в постійному пошуку — і досягнете нових вершин. Удачі вам! Лунай завжди дзвінко, «Голосе України»!

О. ДЕМЧЕНКО.
Харків.

Ой, були–були на «Що? Де? Коли?»

ЗУСТРІЧ З КУМИРАМИ

Змалку луччанки Тетяна Жабська та її рідна сестра Ольга, яка нині мешкає в далекому Мурманську, стежили за перебігом славнозвісної інтелектуальної гри «Що? Де? Коли?» і мріяли побувати безпосередньо на її зйомках у Москві.

— Здійснити мрію нашого дитинства взявся чоловік моєї сестри — Богдан, який певний час переписувався в Інтернеті з продюсером легендарної телепрограми. Але тоді ми з Ольгою про це нічого не знали — то був цілковитий сюрприз для нас, — розповіла 24-річна Тетяна.

Так наші молоді землячки стали гостями інтелектуального клубу «Що? Де? Коли?», зрештою потрапивши на зйомки однієї з ігор літньої серії, які незмінно відбуваються у Будинку мисливця в Нескучному саду — пейзажному парку на правому березі Москви-ріки.

— Дивлячись улюблену програму вдома по телевізору, навіть не уявляла, що її знімають у камерній обстановці, в невеликому залі. За столом тоді грала молода команда, а ми з Олею були в оточенні відомих знавців: Олександра Друзя, Максима Поташова, Андрія Козлова.

Відомий знавець Олександр Друзь і Тетяна Жабська.

Вони — такі прості люди, із задоволенням спілкувалися з нами, фотографувалися, — поділилася враженнями Тетяна Жабська.

Вона зізналася, що хвилювалася, коли чула: «Что наша жизнь? — Игра...», коли крутилася дзига. Їй хотілося підказувати відповіді гравцям, але від цього стримувала загроза дискваліфікації із вуст ведучого Бориса Крюка — сина багаторічного керманича й ідейного натхненника «Що? Де? Коли?» Володимира Ворошилова, який дванадцять років тому відійшов у вічність...

Щодо славнозвісної музичної паузи, то цю невід'ємну частину півторагодинної програми заповнив своїм виступом гурт «Уматурман».

Словом, враженням того вечора не було меж! А згодом, під час прогулянок російською столицею, на мосту над Москвою-рікою із вуст наших землячок пролунала рідна «Волинь моя». Адже вони були дуже втішені, що їхня давня мрія врешті здійснилася!

Світлана ЗОЗУЛЯ.
Фото з архіву Тетяни ЖАБСЬКОЇ.

Тепер я в кадрі

— Ще років з чотирнадцяти я хотіла працювати на телебаченні та навчатися в Інституті журналістики. Я ходила до школи, заробляла бали, старалася і вступила до омріяного вузу. А про телебачення я багато думала, ходила на курси. І одного разу побачила оголошення знайомої у Твіттері: вона писала, що потрібна ведуча на ранкову програму. Я прийшла на кастинг і... тепер в кадрі! Я дуже люблю свою роботу!

Олександра ШУМАЄВА, 19 років,
Інститут журналістики КНУ імені Тараса Шевченка.

Зіркові фотосесії допомагають знайти батьків

СОЦІАЛЬНИЙ ПРОЕКТ

У Києві відбулася презентація соціального фотопроекту «Мрії дітей», приуроченого до Дня Святого Миколая. Другий рік поспіль благодійний «Фонд підтримки молодіжного та олімпійського плавання» срібного призера Олімпійських ігор Дениса Силантьєва організовує спільні фотосесії дітей київських шкіл-інтернатів з відомими українцями.

У цьогорічному зірковому фотопроекті взяли участь 15 вихованців шкіл-інтернатів: для дітей-сиріт (№12) та для дітей із вадами зору (№11). Протягом року малюки надсилали до фонду листи із проханнями поспілкуватися та сфотографуватися зі знаменитостями, на яких хочуть бути схожими. Цьогорічними кумирами стали спортсмени, журналісти, актори та співаки: В. Горянський, С. Костецький, О. Байрак, С. Вітвіцька, Р. Сенічкін, Ю. Горбунов, В. Бондарчук, А. Гросу та інші. Підготовка до зйомок була ретельно продумана — для кожної роботи психологом розроблявся особливий сюжет, який би розкрив особистість кожної дитини.

Денис Силантьєв та Рая Побережець.

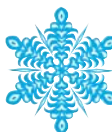

Телеведучий Юрій Горбунов та Анастасія Степаненко.

Мрії дітей—учасників фотопроекту схожі. Кожен хоче знайти маму і тата, які б любили їх і допомагали з уроками.

Ольга Сумська зазначає, що дітлахи, з якими вона фотографувалася торік, уже знайшли свої сім'ї.

Проект «Мрії дітей» стартував 2011-го. Відтоді четверо малюків знайшли свої сім'ї. Фотовиставка триватиме до 6 січня на НСК «Олімпійський». Після цього дітлахи зможуть забрати подарунки і прикрасити свої кімнати пам'ятними світлинами.

Марина КОВАЛЬЧУК.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

ДІТИ ПИШУТЬ ДІДУ

І щоб усі люди в транспорті усміхалися!

Діма ЧИЖМАКОВ, 7 років: «Привіт, дорогий Дідусю! Я знаю, що ти є. Хочу машинку, будиночок, ракети і корабель, а ще — полуничного морозива. Не вибирай щось одне. Все привези! І я ні про що тебе не проситиму до наступного Нового року. Твій Діма Чижмаков».

Марія ВЛАСЕНКО, 9 років: «Привіт, Діду Морозе. Я знаю, що ти зайнятий. І дітей дуже багато у світі. Сподіваюся, ти мене почуєш. Я дуже-дуже хочу, щоб усі люди в транспорті усміхались. І я не розумію, чому бабусі у тролейбусах такі злі... Напевно, вони не отримували подарунків. Зроби їм цього року подаруночки. І про мене не забудь. Ляльку, ну ти пам'ятаєш яку!»

Олександр САВЧЕНКО, 8 років: «Дорогий Теплий Дідусю. Я знаю, що ти не Мороз, ти даруєш нам тепло. Мені минулого року було дуже тепло від твого светра з оленями. Цього року я вже так не мерзну. Дуже хочу машинку. Дякую наперед».

Тарас ПІДБОРЕЦЬКИЙ, 7 років: «Любий Діду Морозку. Зроби, щоб усе у житті батьків було сонячним. Обіцяю не тягати кота за хвіст».

Святослав КАПЛУН, 5 років: «Привіт, Діду Морозе! У тебе, мабуть, багато справ, але я хочу тебе попросити: мама мені показувала дітей з інших бідних країн... Подаруй їм, будь ласка, те, що необхідно, бо у багатьох немає навіть води, їжі, іграшок. А для мене зроби, щоб скасували дитячий садочок і на комп'ютері завжди був Інтернет. А ще, щоб мама з татом нікуди не їздили без нас із братиком. І ще я дуже хотів би до тебе у гості — подивитись, де ти зберігаєш подарунки для всіх дітей».

Листи збирала Сюзанна КІРІНА.

Для кожної фотографії психологом розроблявся особливий сюжет, який би розкрив особистість кожної дитини

Захоплення кіньми не минає

ЗА ПОКЛИКОМ ДУШІ

«Люди, котрі не мали справи з кіньми, ніколи не зрозуміють нас, вершників. Адже не можна просто так пояснити, чому ми присвячуємо їм стільки часу, чому не боїмося їх, таких великих і сильних, чому знову довіряємо своє життя й сідаємо в сідло після падінь. Кінний спорт — це не просте захоплення, яке можна кинути, коли набридне. Це пристрасть, залежність, ціле життя...

Я не можу сказати точно, коли в моєму житті з'явилися коні. Просто одного ранку я прокинулася з усвідомленням того, що нарешті знайшла себе. Напевно, я народилася з любов'ю до цих тварин. З дитинства не могла пройти повз поні в парку, а років у 10 уперше взяла урок верхової їзди на маленькій приватній стайні. Але справжнього вершника з мене зробили в навчальній групі кінноспортивної школи «Авангард». Тут за тобою не бігали помічники й не робили всю роботу за тебе. Це була свого роду «школа виживання»: серед десятка таких же, як ти, невмілих дітей, саме ти повинен показати себе, довести, що прийшов не просто кататися, а щоб стати спортсменом. Пам'ятаю, на четвертому тренуванні мене покусав кінь. Мама тоді з надією сказала: «Може, хоч тепер ти кинеш?». Але мені цей випадок лише додав ентузіазму. А після першого падіння я почала жити від тренування до тренування: єдине, що мене хвилювало з того моменту, — це бажання виправити свої помилки.

Кінний спорт також подарував мені близьких друзів. Я з самого початку помітила, що кіннотників пов'язують якісь невидимі узи. У мене з'явилася подруга, з якою ми разом переживали і страждання за кіньми (коли тих продавали), і участь у змаганнях, падіння й перемоги. Разом вчилися стрибати й разом їздили верхи безкрайніми полтавськими полями.

А в кінній школі Ярослави Якушевої я вперше відчула себе спортсменом, тому що тепер я вчилася не просто сидіти верхи на коні, а працювати з ним, сприймати, як рівного собі. Складно передати словами ту радість, коли кінь дійсно розуміє тебе. Цей спорт додає моєму життю сенсу і мети, бажання працювати над собою й удосконалюватися. Але його не даремно називають «спортом королів»: це дуже дороге захоплення, і тому часто мені доводилося робити тривалі перерви в тренуваннях.

Коли спостерігаєш за роботою вершника, створюється враження, що їздити верхи просто. Як у театрі: ми бачимо прекрасно відрепетируване дійство, але не знаємо, що відбувалося за лаштунками. Насправді, кінний спорт — це постійний ризик.

Колись мій перший тренер сказав моїм батькам: «Не сподівайтеся, її захоплення кіньми не мине». І це так! Я вдячна кожній можливості розвиватися, спілкуватися з ними. І нехай зараз у моєму житті не кращий період (перерва в тренуваннях), я упевнена, що коні завжди будуть разом зі мною, і в майбутньому я зможу пишатися перемогами з моїм власним конем».

З ким ще, як не з автором цього поетичного зізнання в любові до коней, говорити про кінний спорт? У 18-літньої студентки першого курсу Київського політехнічного університету Ганни КАЛАШНИКОВОЇ дійсно спалахують вогники в очах при згадуванні про цих гарних тварин.

— Ти так емоційно розповіла про свою любов до коней. Справді мрієш про коня? Може, одразу про стайню?..

— Так, придбання власного коня — це моя головна мрія і мета. Адже якщо ти прагнеш просуватися в спорті, то вірний напарник, якого ти знаєш, як свої п'ять пальців, просто необхідний. А стосовно стайні... Та який кіннотник відмовиться від такого? Але стайня — це ще й величезна відповідальність, і (навіть якщо у мене були б кошти на це) моїх знань поки що недостатньо.

— Як киянка опинилася в «безкрайніх полтавських полях»?

— Нам з подругою пощастило провести ціле літо на кінному заводі, що спеціалізується на розведенні спортивних коней тракененської породи. Тренувалися цілими днями, а увечері — пісні під гітару біля багаття. Чудовий був час.

— У яких змаганнях брала участь?

— У пробігах на 20 км торік. У майбутньому планую виступати в конкурі.

— Перший курс — серйозний період для студента. Як знаходиш час і гроші для свого захоплення?

— Для улюбленої справи час завжди знайдеться! У будні тільки тренуюся, а у вихідні приїжджаю на стайню вранці і їду, коли на вулиці вже темнішає: і прогулятися з конем, поспілкуватися з іншими спортсменами встигаю... У фінансовому плані все набагато складніше. Батьки не завжди можуть оплатити мої тренування, тому заощаджую гроші з університетських обідів і походів на розважальні заходи. Нещодавно також знайшла підробіток.

— Як батьки ставляться до твого хобі?

— Не так, як мені хотілося б. Мама боїться коней і відверто не розуміє, як я можу обіймати «це чудовисько» (сміється. — **Авт.**). А тато і сам замолоду займався кінним спортом, але вважає, що нині всю свою увагу я повинна приділяти навчанню, а для хобі завжди знайдеться час колись у майбутньому. Звичайно, батьки дуже раді, що я знайшла заняття, яке робить мене щасливою, і підтримують мене, але вони не цілком усвідомлюють, наскільки важливі коні для мене.

Розмовляла Уляна СОФІЙСЬКА.

Фото з особистого архіву Ганни КАЛАШНИКОВОЇ.

Вершник приземлився у Боремелі

Пенсіонер Валентин Михайлович Черниш** (на знімку) **із села Боремель Демидівського району любить коней, тому 2014-й зустрічає з підковою щастя. Заодно береже в пам'яті світлі миті, пов'язані з кіньми, адже перед тим, як переїхати з Києва в Боремель, тривалий час професійно займався кінним спортом, захищав честь країни на багатьох змаганнях. Причому, доволі успішно, про що свідчать численні кубки, медалі, дипломи. А ще завдяки кінному спорту на одному з конкурних турнірів познайомився з принцом Філіпом, герцогом Единбурзьким, теж палким прихильником кінного спорту.

Пристрасть до кінних перегонів у Валентина Черниша з'явилася в дитинстві, коли якось побачив у сідлі свого товариша. Той так хвацьки мчав навскач, що й Валентинові захотілося покататися. Перша виїздка настільки сподобалася хлопцеві, що того самого дня він записався в спортивну секцію. Там невдовзі навчився не тільки вправної їзди, а й усяких хитромудростей, як-от застрибувати на коня з розбігу, мчати навскач, сидячи в сідлі задом наперед, переповзати з одного боку на інший під конем, коли той мчить галопом. А далі Валентин Черниш обрав спортивну стезю, став конкуристом, почав виступати на різних змаганнях — у його трофейному багажі перемоги у майже десяти.

— Завершив я офіційні змагання, коли в мене був кінь Мітя, — каже колишній наїзник, — поїхали ми з ним у Москву на всесоюзні змагання, а там він на змагальній смузі залишив після себе неушкодженими лише кам'яну стіну-перешкоду і рів, а десяток дерев'яних балок-перепон позносив, як косою. Був дуже шаленим і вертким. Зате я з нього жодного разу не впав. З інших падав, навіть кінцівки ламав, а от на ньому тримався завжди впевнено. Тільки ж у спорті все життя, як кажуть, на коні не протримаєшся. З віком потрібно було покидати це заняття.

Втім, і нині Валентин Черниш не обходиться без коней. Бо як же без них, живучи в селі. Тепер, як він жартує, на землю назавжди приземлився. Однак, як і колись, любить коней, бо вони, на його думку, символи енергії й сили.

Євген ЦИМБАЛЮК.

Млинів Рівненської області.

Фото з домашнього архіву В. Черниша.

І дуже хочу...

...мати свою кімнату

Ще з дитинства я мрію мати свою кімнату. Так склалися обставини, що ми з батьками часто переїжджали і свого власного затишного місця я не мала. А мені так би хотілося створити свій власний світ у маленькій затишній кімнатці...

Вероніка ОХТЕНЬ, 16 років.
Софіївська Борщагівка.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Щоб завжди були поруч

Запитала якось у 4-річної донечки:

— Єсеніє, а про що ти мрієш?

— Ну... Мамо, розумієш... Ось я виросту, будуть у мене чоловік і дочка, правильно?

— Звичайно, будуть. То ти про чоловіка й донечку мрієш?

— Ні, мамо, зачекай, не перебивай. Ось я виросту, будуть у мене чоловік і дочка. А я не хочу від вас із татом іти. Я хочу, щоб ви завжди були поруч зі мною...

Надіслала мама Ірина, Київ.

Жеребець Журналіст з Ніжинщини став чемпіоном

На Ніжинщині успішно працює сільгосппідприємство «Магнат», яке 2013-го виростило понад 30 тисяч тонн зернових за урожайності кукурудзи 100 центнерів з гектара та пшениці — 50 центнерів. Та за підсумками цього року найбільший резонанс в Україні викликали не так успішні показники господарства, як його коні. Про це — інтерв'ю з керівником сільгосппідприємства Миколою Полудою.

— Миколо Миколайовичу, повернувшись у 1989-му з армії, ви на перші зароблені гроші купили у колгоспі лоша. Це була ваша давня дитяча мрія чи намагалися у такий спосіб вижити?

— Насправді ще хлопчиком я частенько ходив до сільської конюшні, де годинами міг спостерігати за кіньми. А милуватися і справді було чим, адже в ті часи у Великій Дорозі утримували орловських рисаків. Ще тоді зародилась мрія — мати власного коня. Тому, повернувшись зі служби в армії, я і придбав лоша. Це було і втілення дитячої мрії, і добра допомога.

— Очолюване вами підприємство «Магнат» має єдиний в області ліцензований племрепродуктор з розведення орловських рисаків. З чого все починалося?

— Після ліквідації колгоспу в Талалаївці я викупив те, що залишилося від господарства, а разом і стайню з кількома десятками тварин. А потім вирішив: якщо коні — то лише породисті. Адже собівартість утримання від цього не зміниться. Тому розпродав коней жителям сіл, а натомість закупив орловських рисаків.

— І скільки нині маєте голів?

— Близько 30 утримується на племпідприємстві, з десяток — на Київському іподромі. Не називаю точні цифри, бо постійно відбувається обмін: одних привозимо, других забираємо.

Ось такий він, чемпіон України Журналіст.

Фото Оксани МЕЛАШЕНКО.

Микола Полуда зі своїм підопічним.

— «Кінні» мрії ваші здійснилися? Чи це лише початок?

— Можна сказати, що майже здійснилися. За час діяльності племпідприємства виростили рекордиста Київського іподрому (2011 рік, Журналіст). У 2013-му Журналіст — чемпіон породи. Також цьогоріч іще один жеребець, Карат, став найшвидшим в Україні серед орловців 3-річного віку та виграв приз на честь Міністерства аграрної політики і продовольства України. Крім цього, наші коні виборюють безліч інших призів та нагород.

Узагалі підприємство утримує не лише коней орловської породи. Орловці — заради спортивного інтересу, а для екзотики та душевного задоволення у цьому році купили трьох арабських скакунів, маємо і радянських ваговозів.

Наші коні виступають не лише на іподромі, вони є бажаними учасниками різноманітних етнічних заходів, народних гулянь. Захоплюючі трюки джигітовки у виконанні наших коней та жокеїв Сергія Бічука і Миколи Шевлюги неодноразово ставали окрасою ярмарків у Носівці, Ніжині, Ічні. Пам'ятають полудівських рисаків у Качанівці та Сокиринцях. Стали вони невід'ємною частиною дійства і на святкуванні Масляної та Івана Купала в Талалаївці. Також наші кози брали участь у зйомках історико-художніх фільмів.

2014-й — Рік Коня, тому хотілось би всім нагадати, що коні — не лише прекрасні створіння, дивлячись на яких, людина отримує естетичну насолоду. Вони завжди були вірними помічниками: як засіб для пересування, у сільськогосподарських роботах, навіть у воєнні часи. Тож ставитися до цих благородних тварин потрібно з повагою та любов'ю, і не лише в Рік Коня, а завжди.

Спілкувався Сергій ПАВЛЕНКО.

Ніжинський район Чернігівської області.

Фото автора.

«Почуваюся лицарем і нічого не боюся!»

НА СТАРТІ

П'ятирічний Михайлик Кустов уже понад рік щосуботи і щонеділі поспішає на іподром. Чим же так приваблює дитину кінний спорт, і як заняття впливають на його розвиток у такому ранньому віці, — про це розпитала батьків хлопчика Світлану й Віталія.

— Чому саме на кінному спорті зупинили ваш батьківський вибір? Мишко виявляв до коней інтерес?

— У віці 3,5 року дитині цікаво багато чого. І тут вирішальну роль відіграють батьки: вони повинні пропонувати захоплюючі, корисні заняття, що розвивають. Одного разу, прогулюючись усією родиною, ми побачили семи- і восьмирічних дітей, котрі займалися кінним спортом. Усе тренування Мишко простояв, не відводячи погляду від тварин і наїзників. І ми вирішили взяти пробне заняття, яке стало повноцінним першим. Відтоді й пішло...

— Чи не налякали Мишка перші заняття: величезні тварини, висота, нові завдання та вимоги?

— Хоч як дивно, ні. Скоріше, нам стало страшнувато... Але треба сказати, що інструктори ретельно контролюють поведінку коня і постійно перебувають поруч з твариною. Усі завдання на тренуванні син виконує із задоволенням. Звичайно, є більш улюблені вправи і менш. Скажімо, у свої п'five років він уже знає, яка рись (м'яка чи тверда) у якого коня в стайні, і на занятті вже сам розуміє «до чого готуватися».

— Яке екіпірування необхідне для тренувань? Кінний спорт — дороге захоплення?

— Потрібні хороший шолом і низькі черевики з каблуком, щоб нога не зісковзувала в стремено. Бажано також мати рукавички з гумовим покриттям на долоньках, щоб поводи не ковзали. Далі — залежить від можливостей і фантазії батьків. Професійний одяг для дитини досить дорогий, але необхідності в ньому немає, якщо тільки дитина не бере участі у змаганнях. А так достатньо облягаючих штанів, лосин або рейтуз (але не джинсів!) та облягаючого верху. На кофті не повинно бути каптура — щоб контролювати поставу. Вартість заняття в клубах різна: у столиці вона стартує із 80 грн. за півгодини їзди з інструктором. А займатися для результату треба стабільно, кілька разів на тиждень.

— Які успіхи, зміни в дитині ви — батьки — спостерігаєте через півтора року занять? І що каже про них тренер? Є у вас серйозні (професійні) плани на майбутнє, чи ці заняття — лише для розвитку?

— Звичайно, результати є, але розраховувати на стабільний поступ у такому віці зарано. Усе залежить і від настрою дитини в день занять, і від коня, зрештою. Згодом Мишко сам вирішить, яке місце займуть у його житті коні. Поки що наше батьківське завдання — не пропускати заняття, оскільки вони подобаються дитині. Син стає дорослішим, самостійнішим, відповідальнішим — завдяки спорту. Радилися ми й з педіатром. Вона зазначила, що для хлопчика кінний спорт ідеальний — чудова профілактика застоїв у малому тазі.

— Що ще важливо знати юним наїзникам та їхнім батькам (особливості спорту, застереження, побажання)?

— Ми б порадили не втручатися в роботу інструктора і не чекати швидких результатів. Спілкування з твариною — уже добре!

Юлія ПОТАПЕНКО.

Фото з домашнього архіву Світлани й Віталія КУСТОВИХ.

СВОЇМИ ВРАЖЕННЯМИ ПОДІЛИВСЯ І ЮНИЙ НАЇЗНИК

— Мишко, тобі подобаються коні?

— Так! Подобаються, тому що їжджу риссю і роблю зарядку на них.

— Чи сумуєш за ними, коли хворієш і пропускаєш заняття?

— Дуже сумую. Але коли повертаюся до занять, то обов'язково несу конячці морквину чи яблука.

— Що відчуваєш, коли ти в сідлі?

— Спочатку я почувався... літаком. А тепер — лицарем! Коли високо в сідлі сиджу, я нічого не боюся.

— Мрієш про власного коня?

— Так, дуже хотів би мати свого коня. Назвав би його Проша.

— А крім кінного спорту, чим захоплюєшся, в які ігри любиш гратися?

— Люблю складати будиночки з кубиків, гратися в перегони, займатися гімнастикою, слухати пісеньки.

— Що написав у листі до Діда Мороза? Про який подарунок мрієш?

— Я хочу поїзд товарний — справжнісінький!

ДУМКИ ВГОЛОС

Від наполегливої праці до грацiйної краси...

О цей Кінь! І розумник, і красень! А очі в нього які... Не кажучи вже про його іпотерапевтичні властивості, які навіть наука не заперечує. Хто тільки не писав, не малював, не опоетизував його у своїх творах, яких властивостей не надавав! А скільки пісень про нього... Помилуватися ним можна й на королівському іподромі в Англії, і в найкращих картинних галереях на полотнах славетних майстрів різних народів, епох і стилів, і на міських площах багатьох країн, де на ньому сидять увічнені в бронзі великі полководці, королі, царі та інші відомі персонажі. Його довершений образ утілено і в учнівських зошитах поетів-початківців, і на строкатій вишитій хрестиком канві в сільських хатах.

Безліч рядків можна пригадати про нього (або про неї): «чуть помедленнее, кони», «в одну телегу впрячь не можно...», «оседлать упрямого Пегаса», «лошади умеют тоже плавать», «ускакали деревянные лошадки»... Та вони знову повернулися: 2014 рік маємо прожити під знаком синього дерев'яного Коня. Тут чомусь найперше, що спадає на думку: «працювати, мов коняка».

Ну, якщо треба, то треба, щоб наблизитися до заповітної мети, яка в кожного своя. Але непогано нам при цьому бути витривалими, обережними, за можливості хитромудрими, як ця витончена, грацiйна, але сильна, вперта й, між іншим, дуже волелюбна й норовлива істота. А ще навчитися бачити незашореним бічним зором (адже під таким кутом теж можна побачити багато цікавого у прийдешньому році).

Пригадуєте, кілька років тому кіностврічка епатажного російського журналіста Невзорова потішила твердженням про те, що кінь — надзвичайно розумне створіння і за бажання його можна навчити читати не лише букви, а навіть цілі слова? Можливо, це так, адже недаремно про його розум багато писали класики. А корифей вітчизняної літератури Максим Рильський у поемі «Кінь» повідав, що ця благородна істота віддала перевагу небагатому, але доброму хазяїнові, попри несите з ним існування та важку працю. Втім, тут зовсім не хочеться проводити жодних паралелей.

А от твердження про стадність (синонім примітивності) коней у моєму розумінні перекреслила історія, яку колись розповів дід. Було це за часів колективізації. Тоді улюбленого дідового коня насильно загнали до колгоспної стайні. Витримавши там усього лишень одну ніч, розумник вирвався на волю, примчав на рідне подвір'я. Побачивши хазяїна, підбіг до нього, весело заіржав і торкнувся ситою мордою його щоки. В очах Гнідого блищали сльози радості. Отакі нетваринні почуття...

Сподіватимемося, що приводів для радості й усіляких гараздів у нас ще додасться, й чималих.

Ще позитив: прийдешній 2014-й присвячено синьому дерев'яному Коневі, а синій, як відомо, — колір мрії. І нехай вона неодмінно в кожного здійсниться. Дерев'яний: отже, міцний, багато чого зможе витримати. І вам того зичимо.

А ще всім хочеться побажати, як гарному пещеному жеребцеві, — неабиякої кінської (у гарному сенсі) сили й розумного хазяїна. Так і хочеться сказати: щоб плекав він нас і пестив (зрозуміло, як у масштабах країни, так і в кожному конкретному випадку). І тоді українська колісниця напевно випередить не одну, що біжить поруч...

Тож поцілуй нас своїми теплими губами, лизни шорстким язиком, милий Синій Коню, подаруй нам спокій, затишок і щастя на цілий рік! І, будь ласка, — без жодних коників! Уперед і тільки вперед — упевненим плавним алюром!

Любов СТАНАЧИЧ.

Усе тренування Мишко простояв, не відводячи погляду від тварин і наїзників. І ми вирішили взяти пробне заняття

Довкола глобуса — у вишиванці

Задля здійснення заповітної мрії про кругосвітку Валерій Кришень першим із українців об'їхав земну кулю на мотоциклі

Валерій Кришень пригадує, як десь у третьому класі вперше взяв у руки звичайний шкільний глобус. На ньому «жирною» цяткою вже позначили рідне село Світлогірське, що на високому березі «розширеного» Дніпра, себто Дніпродзержинського водосховища, в Кобеляцькому районі на Полтавщині. Земля справді кругла, подумав хлопчина, то чому б не виїхати зі Світлогірського в один бік, а повернутися додому вже з Вільховатки… Це була, мабуть, перша з'ява ще неусвідомленої дитячої мрії.

Валерій з дружиною і донечкою.

Лист самому собі

Мандрував із батьками на родинному «Москвичі», як тільки зіп'явся на ноги. Після дитячого пластмасового першим справжнім мотоциклом у його житті стала «Ява». У 18 років на вдосконаленому власноруч «Дніпрі» сам поїхав до Криму. Однак професію син лісника і бухгалтерки обрав зовсім не мандрівну. Після закінчення університету економіки та права спочатку в Кременчуці, а потім у Києві працював економістом, експертом з нерухомості. Та вже за кілька років знайшов ближчу до свого захоплення мотоциклами, ставши журналістом, автором і експертом профільного видання «Байк». Ще в студентські роки Валерій об'їздив на двоколісному «коні» чимало куточків України, Росії, Білорусі, Молдови. Після того, пригадує, шкільний глобус поставав у його уяві дедалі виразніше.

А точку відліку найзаповітнішої мрії зафіксував із точністю до хвилини. Якось, сидячи на кухні столичного помешкання, написав коротенького листа-записку… самому собі: «Сьогодні, 26 грудня 2006 року, 3 години 26 хвилин. Я, Валерка, в цей момент даю собі слово і ставлю перед собою ціль — кругосвітня подорож. Цю маленьку записку я зараз запечатаю і вкладу сюди 1 долар. Таку невелику суму витрачу на справу, яку оберу після приїзду. І записку відкрию також після виконання заповітного бажання і здійснення мрії — кругосвітки». Тоді йому було 24 з половиною роки.

А 23 червня 2011 року на Контрактовій площі Києва він, повернувшись із кругосвітки і ставши першим українським мандрівником, який самостійно обігнув земну кулю на мотоциклі, розгорнув згадану записку і зачитав її перед телекамерами та друзями.

Оберіг і гостинці

Стартував до своєї мрії фактично влітку 2009 року, коли вирішив «прокататися» до нових друзів-байкерів із Владивостока. Туди й назад — «всього лише» 25 тисяч кілометрів, які здолав за 62 дні. То було випробовування на міцність. Себе і нового для нього мотоцикла. До кругосвітки готувався ще ретельніше. Мотоцикл «Honda Afrika Twin» (його лагідно називає «Афричкою») перебрав, як кажуть, до гвинтика. З грошима найсуттєвіше допомогла Федерація мотоспорту України. Його міжконтинентальні мандри коштували приблизно 30 тисяч доларів без готельних витрат. Хоча головним «готелем» для нього залишався крихітний намет, який напинав і в джунглях, і біля мегаполісів.

У серпні 2010 року «газонув» із Києва, переночував у батьківському домі в Світлогірському — й у путь. Із вишиванкою від мами та «фірмовим» батьковим гостинцем — в'яленим м'ясом для південнокорейського друга. Та кругосвітка Валерія могла закінчитися вже в Казахстані, де злетів у кювет і зламав ногу. Довелося два тижні «відлежуватись» у друзів. А потім, стиснувши зуби, натягнув «безрозмірний» кросовий мотобот просто на гіпс і поїхав далі… З російської Находки разом із мотоциклом поромом переправився у Південну Корею. Подібних переходів на морських суднах було ще кілька. Хоча головні водні «перепони» світу також із «Афричкою» долав на літаках. Зокрема, з Південної Кореї до США та з Бразилії до Португалії. Усе інше — на двох колесах тієї ж «Афрички».

«Хто ти такий насправді?»

При цьому Валерій Кришень наголошував, що він — не гонщик і не «екстремал», а мандрівник, який чкурнув у кругосвітку за мрією та водночас за новими враженнями, друзями, досвідом, матеріалами для майбутньої книги. Тож у поїздці за допомогою ноутбука вів щоденник на своєму сайті «Пройду світ», фотографував і знімав на відео унікальні краєвиди та колоритних людей, знайомився з найвизначнішими пам'ятками людської цивілізації. На багатьох зустрічах за кордоном завжди підкреслював, що він — українець, одягав придбану мамою в рідних Кобеляках вишиту сорочку. Свою кругосвітню подорож присвятив 20-річчю незалежності України.

Одного разу з капітаном, який на своєму судні переправляв його з Панами до Колумбії, потрапив у справжню халепу. На відвідини Колумбії обом, усупереч обіцянкам, не оформили візи. Тож там як порушники-нелегали одразу потрапили до рук поліції. Кожному «світило» по п'ять років за гратами. Та достатньо було Валерію надіслати один-єдиний сигнал тривоги до Федерації мотоспорту України, як до його «визволення» підключилися наші представництва одразу в кількох країнах. Завдяки цьому менш ніж за добу всі формальності з візами владнали. «Капітан був вражений «вагою» того сигналу й одразу запитав мене: «А хто ти такий насправді?» — пригадує Валерій Кришень. — Відповів йому з гордістю: «Я — українець».

В одному з невеличких населених пунктів Мексики, на околицю якого заїхав у пошуках тихого місця для ночівлі в наметі, взагалі виявився першою білою людиною. Адже нажахані кінострашилками сусіди-американці об'їжджають такі «хутори» десятою дорогою. Вже вкладався спати, як побачив перед собою «світло» десятків пар людських очей. Однак їхня настороженість зникла за лічені хвилини — далі з тими аборигенами вже тільки браталися. Подібна наметова ночівля у джунглях Гватемали запам'яталася страхітливим ревищем, що нагадувало гул реактивних двигунів. Як з'ясувалося, так «співали» на волі його улюблені тварини — мавпи…

«Дорогою смерті» — над хмарами

З відвертою неприязню і навіть людською агресією зустрівся тільки у Перу, де під час руху діти кидали в нього каміння, погрозливо замахувались, а дорослі нерідко відмовляли у спілкуванні. Щоб убезпечити себе від гіршого, застосовував певні хитрощі. Скажімо, зупиняючись у незнайомих віддалених місцях, ніколи не говорив, що рухається один: мовляв, лише трохи випередив їхню групу, яка от-от під'їде. Гроші зберігав в основному на банківській картці. Сніданок і вечерю у дорозі по-туристськи готував сам, а обідав зазвичай у придорожніх кафе та ресторанчиках. Однак ніщо не вберегло від серйозного харчового отруєння в Гондурасі… Траплялися, звісно, й інші «форс-мажори».

На один із них у Болівії «напросився» сам, проїхавши відомою «дорогою смерті». Розташована вона на висоті 3000 метрів. Ґрунтова смуга завширшки чотири метри з камінням і піском та слідами багатьох обвалів з одного боку впирається у стіну гори, а з другого не має ніякої огорожі перед урвищем глибиною три кілометри… Дно останнього стало «братською могилою» для багатьох моторизованих бідолах, які туди зірвалися. «Дорогу смерті» офіційно закрили, перед нею стоїть шлагбаум, але його щоразу об'їжджають в основному іноземні туристи-відчайдухи. Що змусило ризикувати Валерія? «Цікавість і бажання перебороти страх, — відповідає «Голосу України». — Надто багато про цю дорогу чув. Та й не так страшно там було, бо їхав над хмарами, за якими дна урвища не видно».

А загалом у подорожі було незрівнянно більше безхмарних, світлих, радісних миттєвостей. Красою природи і щирістю людей мандрівника вразили передовсім країни Центральної та Південної Америки. Із Португалії Європою мчав, як кажуть, на одному подиху. Офіційно фінішував у Києві, та фактично завершив кругосвітню подорож наступного дня на рідній Полтавщині, де його — спочатку в Кременчуці, а потім у Кобеляках і Світлогірському — зустрічали як героя. Хоча сам Валерій вважає, що справжній подвиг здійснила його мама, котра витримала такі далекі мандри сина. За 307 днів на своїй «Афричці» проїхав 63 тисячі кілометрів, перетнувши кордони 28 країн на трьох континентах.

Почни з себе

Зрештою, повернувся до Києва. Після кругосвітки підготував кілька випусків телепрограми «Мотошоу з Валерієм Кришнем» на Першому автомобільному каналі. У співпраці з туристичною агенцією організовує «іменні» мототури Україною. Водночас допомагає мотолюбителям порадами, влаштовує тест-драйви мотоциклів. Того «кругосвітнього» року взимку одружився з Галею, харків'янкою з польським корінням, професійною художницею. Разом виховують донечку Агнешку, якій уже рік і три місяці. Для родинних подорожей придбав мікроавтобус.

Через ті додаткові, хоча й дуже приємні, клопоти книги про свою кругосвітку ще не завершив. Тож сьогодні вважає себе «більше громадським діячем», ніж байкером і журналістом. Адже заснував громадську організацію з промовистою назвою «Мрії здійснюються» (до речі, зареєстрував її на домашню адресу батьків у Світлогірському). Для того, щоб запалити своїм прикладом інших, насамперед молодих, необхідно, вважає, переконати їх у реальності здійснення цих задумів.

«Тільки починати будувати країну власної мрії кожному треба з себе — зі своїх квартири, під'їзду, двору, вулиці», — зауважує Валерій Кришень.

Об'їхав уже понад 20 міст України зі своєю фотовиставкою «Обличчя світу». Зустрічався там із громадськістю, туристами, школярами. Розповідаючи про кругосвітню подорож, показував не лише унікальні світлини, а й спорядження, з яким «перевіряв» шкільний глобус. Щоразу переповідав наймолодшим свої «золоті правила» успіху: посміхатися світові, який неодмінно посміхнеться у відповідь, добре вчитися, не пити, не курити, завжди прислухатися до порад батьків і самому постійно прагнути досягти більшого. Тільки тоді перед кожним, переконаний, відчиняться двері до найзаповітнішої мрії.

Слово матері

— Коли Валера вперше заговорив про кругосвітню подорож, ми з чоловіком тільки посміхнулися, — каже Світлана Миколаївна. — А коли побачили, наскільки серйозно він до неї готується, відмовляти було пізно. Адже це вже не той хлопчик, який майже всю дорогу до Криму стояв у нашій машині, щоб роздивитися все довкола. Син дав мені слово, що телефонуватиме зі своєї кругосвітки за будь-яких обставин. Тож спілкувалися з ним тоді майже щодня. Хоча говорив, звичайно, не про все, а материнське серце відчувало, коли йому було особливо важко. Іноді здавалося, що їду разом із ним… Пишаюся своїм сином!

Василь НЕЙЖМАК.
Полтавська область.

Фото з особистого архіву Валерія Кришня.

Я дуже хочу...

— …зробити корисний внесок в історію країни, щоб мої діти пишалися мною.

Дмитро ДАНИЛЮК, 19 років.
Вінниця.

— …створити фонд допомоги талановитим дітям-сиротам та дітям з неблагополучних сімей. А головне — щоб у нашій державі панували мир і злагода.

Анастасія БІЛОШИЦЬКА, 19 років.
Коростишів Житомирської обл.

Щоб запалити своїм прикладом інших, необхідно переконати їх у реальності здійснення цих задумів

Чемпіонське «золото» і весільна сукня

Мрії 26-річної тернополянки Олени Підгрушної почали здійснятися ще 9 лютого в Нове-Место-на-Мораві (Чехія). Там титулований капітан збірної України з біатлону стала чемпіонкою світу в спринтерських перегонах (7,5 кілометра). На тих змаганнях свою медальну колекцію Олена поповнила ще й срібною (в естафеті) і бронзовою (перегони переслідування на 10 кілометрів) медалями. Чудовий урожай, блискучий початок року!

Молодята були вдягнені у вбрання в національному стилі: Олена обрала білу сукню з вишитими червоними маками, Олексій також був у вишиванці.

А оце нещодавно разом із подругами по українській збірній Юлією Джимою, сестрами Вітою та Валентиною Семеренками наша героїня виборола «золото» на етапі Кубка світу в місті Гогфільцені (Австрія). О. Підгрушна, як і належить капітанові команди, завершила естафету 4 по 6 кілометрів блискучим фінішним спуртом. Українки випередили збірну Німеччини майже на хвилину!

«Нинішній сезон у нас особливий, олімпійський, і, природно, підбивати його головні підсумки зможемо, як раз відштовхуючись від результатів на іграх у Сочі-2014. Знаємо, що в нас є сили й здібності виступити там успішно», — сказала О. Підгрушна.

За її словами, в жіночій збірній України підібралася чудова команда.

«Справді, наша головна сила в тому, що маємо дружний і патріотичний колектив. Це саме той випадок, коли щодо нас без усякого пафосу можна сказати: одна за всіх і всі за одну».

Однак це не означає, що в індивідуальних перегонах у наших дівчат шанси набагато менші, ніж в естафеті.

«Згадаймо нинішній рік: скільки медалей у ньому ми зібрали загалом, зокрема й на чемпіонаті світу. А днями Валентина Семеренко виграла перегони переслідування на етапі Кубка світу в Ансі (Франція). Значить, можемо. І якщо наша фізична й стрілецька готовність залежить і від праці тренерського штабу, то психологічна — від кожної з нас, — підкреслила Олена. — Ми переконалися, що не боги горщики обпалюють, і суперзірки світового біатлону — такі самі звичайні люди, зі своїми слабостями й недоліками. Нам треба тільки вміти максимально використовувати це на власну користь».

І насамкінець. Було б неправильно не згадати про ще одну визначну подію, котра сталася в житті Олени Підгрушної нинішнього року. Про ще одну мрію, що здійснилася. У травні вона стала дружиною народного депутата України Олексія Кайди. Як кажуть у таких випадках: мир та любов!

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.
Фото із сайту Федерації біатлону України.

Нам випав джекпот

— Ми з чоловіком одружилися рано — мені тоді ледь 18 минуло, а він на 2 роки старше. Перші три роки насолоджувалися сімейним життям і товариством одне одного. А потім вирішили й про поповнення сімейства подумати. Але все виявилося не так просто...

Довгих 15 років ми чекали на диво. Робили три ЕКЗ, витратили безліч грошей, продали дачу й авто. Але дива не було — завагітніти я не могла. І коли гадалося, що надії вже немає, тест на вагітність показав дві смужечки — все вийшло само собою, без втручання лікарів і різних програм. А коли УЗІ нам показало двійню — хлопчика й дівчинку — ми із чоловіком подумали, що це справжній подарунок Всевишнього!

У листопаді 2013 року ми стали батьками. Питаєте — чи збулася моя мрія? Звичайно! Я — мама. І поруч зі мною мій коханий чоловік, який усі ці 15 років мене підтримував. Скоро нашим малюкам буде по 2 місяці. Здоров'я б міцного всім нам, а більше нічого й не треба!

Тетяна КУЗЬМЕНКО.
Дніпропетровська область.

Хто піднімав гирі в шахті, зробить це і на вулкані

Валентин Бублик із Макіївки цього року потрапив до Книги світових рекордів Гіннеса. На початку листопада 300 спортсменів, серед яких перебував Валентин Олександрович, півгодини синхронно піднімали гирі. Захід умовно назвали «300 спартанців», у ньому взяли участь любителі гирьового спорту з 15 країн. Україну представляли 19 спортсменів.

Рекорд встановлювали в Архангельську (Російська Федерація), паралельно там відбувалися три чемпіонати з гирьового спорту серед майстрів світу, Європи та Євразії. У всіх трьох змаганнях Валентин Бублик посів перше місце в номінації «Довільний спосіб піднімання гир». Мешканець Макіївки має багато трофеїв: звання майстра спорту СРСР з гирьового спорту, титули чемпіона світу та Європи, вісім світових рекордів. Спортсмена підтримали в рідному місті — зокрема газета «Макеевский рабочий», яка докладно висвітлювала підготовку до незвичного рекорду і деталі поїздки до Росії.

Валентин Бублик народився 1 квітня, тому й пожартувати любить. А сильним та швидким мріяв бути ще з дитинства. У спорті Валентин з 11 років: піднімав гантелі, гирі, штангу, займався боротьбою, боксом.

Після кожної перемоги богатир іде до лікарні. Адже чемпіон світу працює невропатологом. Про професію лікаря мріяв з третього класу: його перша вчителька часто возила клас на екскурсії Донеччиною, і майбутній рекордсмен у цих подорожах відповідав за аптечку.

Валентин Олександрович багато разів повертав людей до життя. «Був молодим спеціалістом, працював в інфекційному відділенні лікарні Маріуполя. Якось ішов з роботи, раптом мене вертають назад: «швидка» привезла немовля з менінгітом. Почав робити пункцію спинномозкового каналу. Працював на першому поверсі, і батько немовляти через вікно погрожував, що застрелить мене за те, що роблю з його дитиною. Я не звертав уваги, бо знав, що треба робити пункцію, хлопчик був між життям і смертю. Малюк одужав, закінчив школу з медаллю», — пишається лікар.

Бублик ще й тренер-аматор, виховав плеяду майстрів гирьового спорту міжнародного класу. Найвідоміший його учень — росіянин Сергій Руднєв, який десятки разів ставав чемпіоном світу. Валентин Олександрович пропагує здоровий спосіб життя, з його допомогою кинули курити декілька тисяч осіб.

— Я вже доросла людина, знаю, що Діда Мороза немає, тому і мрії мої досить приземлені й пов'язані з подорожами.

Напередодні 2014 року богатир із Макіївки мріє про поїздку на чемпіонат Південної Америки і перший відкритий чемпіонат Еквадору, де відбудеться міжнародний турнір на честь Симона Болівара з гирьового триатлону в екстремальних умовах високогір'я. Змагання заплановано на лютий, місце проведення — вулкан Чимборасо, висота — понад 5000 метрів!

На турнір спортсмена запросила Міжнародна конфедерація майстрів гирьового спорту. Валентин Олександрович згадує: «Вже піднімав гирі в екстремальних умовах — декілька років тому в макіївській шахті імені Бажанова на глибині понад кілометр побив світовий рекорд, 37-кілограмову гирю підняв мізинцем 22 рази за хвилину **(на знімку)**. Чемпіонат в Еквадорі — можливість здійснити найвище досягнення на вершині вулкана. Бачив таке по телевізору. Це — унікальні змагання, проте поїздка коштує близько трьох тисяч доларів, тому ще не знаю, чи братиму участь у турнірі».

Сподіваємося, що знайдуться ті, хто допоможе спортсмену здійснити мрію про змагання на вулкані, адже своїми рекордами Валентин Бублик прославляє нашу країну у світі.

Марія ПРОКОПЕНКО.
Донецька область.
Фото з особистого архіву Валентина БУБЛИКА.

ЦЕ ЦІКАВО

У фінській мові слово «кінь» є образливим, а слово «кобилка» — пестливим. Будь-якій фінці буде приємно, якщо її чоловік скаже: «Ах, ти моя прекрасна кобилко!».

www.apus.ru.

Що майбутнє нам готує

Овни

Успішним і продуктивним буде для вас Рік Коня. Ви зумієте перетворити свої давні мрії на реальність і у професійній сфері, і в особистому житті. Вас чекають кар'єрне зростання і фінансова стабільність. Свої численні ідеї втілюйте обдумано й поступово, у зручний і підходящий час. Витримка, терпіння й толерантність приведуть до достатку та процвітання. У взаєминах із близькими вас чекають гармонія й порозуміння.

Тельці

Новий рік відкриє неймовірні перспективи у професійній діяльності. Усе, за що не візьметеся, принесе відчутні результати. Ставте перед собою великі цілі, йдіть уперед — і вас обов'язково очікуватиме успіх. Одразу розв'яжете всі фінансові проблеми — ваше життя кардинально зміниться на краще.

У стосунках із протилежною статтю ви — на висоті: подароване кохання буде взаємним.

Близнюки

Вам поталанить: успіх просто ходитиме за вами по п'ятах. А ваша неймовірна активність і бажання скрізь і все встигнути, до всього докласти сил обов'язково матимуть матеріальну винагороду. Ви швидко піднімetеся кар'єрними сходинками і збільшите свій добробут. На вас очікують закордонні відрядження та дорогі покупки.

Самотні зустрінуть людей, які стануть справжніми друзями на довгі роки.

Раки

Довкола складеться ситуація, що сприятиме здійсненню задуманого на радість вам і близьким. Сприятливий період для впровадження нових проектів, відкриттів приватних підприємств, укладення угод. Прибуток від них надходитиме вчасно і в повному обсязі, а вас переповнять ідеї нових придбань і облаштування житла. Поряд з цим з'явиться можливість продовжити навчання й самовдосконалюватися.

Доля подарує вам перспективні знайомства, кохання і щастя.

Риби

Вас очікує дуже успішний рік. Цікава робота принесе вам не тільки прибуток, а й задоволення. А ваша комунікабельність і вміння налагоджувати потрібні стосунки залучать інвесторів, перспективні зв'язки, впливових заступників. Будьте якомога енергійніші — невідкладно беріться за нову справу.

У фінансовій круговерті намагайтеся охопити теплом, сердечністю та увагою тих, хто дорогий вам і кому дорогі ви.

Леви

Рік стане одним з найактивніших і вдалих, бо фортуна завжди буде поруч. Є всі шанси знайти новий ринок збуту, надійних партнерів, укласти вдалі угоди. Ваша працьовитість і сумлінність матимуть винагороду — задоволення в професійній сфері — і моральне, й матеріальне. З'явиться можливість здійснити давні мрії й допомогти близьким.

Самотні неочікувано зустрінуть свої половинки.

Водолії

Довіряйте своїй інтуїції, дійте рішуче — і ви обов'язково досягнете бажаного. Наполегливо просувайтеся по службі, якщо відчуваєте потребу в цьому, змініть роботу. Професійна сфера має принести вам підвищення доходів і новий, якісний, рівень життя.

Ви, як ніколи, будете щасливими в коханні, купаючись в обопільних симпатіях і взаєморозумінні.

Діви

Маєте грандіозні плани, тож настав час втілити їх у життя. Будь-яку справу ви легко здолаєте, навіть ту, що колись здавалася недосяжною. Знайдете прибуткову, цікаву й перспективну роботу. Успіх у матеріальній сфері перевершить усі очікування, ви навіть зможете зайнятися благодійністю.

Сімейні стосунки зміцніють. Ті, хто ще вільний від уз Гіменея, наблизяться до цього.

Козероги

Численні можливості й надзвичайні перспективи з'являться у наступному році. Здійсняться навіть проекти, що здавалися казковими. Отже, сміливо й енергійно домагайтеся бажаного. Просування по службі буде пов'язане зі зміною соціального статусу, збільшенням заробітної плати, зміною місця проживання.

На вас очікують свіжі й невідомі враження, нові знайомства, гармонійні взаємини.

Стрільці

Якщо сумлінно й наполегливо попрацюєте, є всі шанси піднятися службовими сходами і отримати фінансову винагороду. Ті, хто досі в пошуку, обов'язково знайдуть високооплачувану роботу. Поступово ваші мрії почнуть здійснюватися. Ви придбаєте нерухомість, займетеся своїм хобі, поїдете в цікаву подорож із близькими людьми.

Здійсняться ваші надії і з приводу поліпшення особистих стосунків.

Скорпіони

Попереду — тільки добрі перспективи і довгоочікувана стабільність, коли немає сумнівів у завтрашньому дні. Будуйте плани, вірте у свої сили, йдіть до своєї мрії — і ви обов'язково отримаєте бажані результати: успіх, достаток і благополуччя. Облаштованість домашнього гніздечка гармонійно поєднуватиметься з цікавою роботою. Неодружені й незаміжні зустрінуть людину, з якою будуть чудово проводити час, відчують сплеск нових почуттів і замисляться про одруження.

Терези

Для вас настає рік неймовірних можливостей і величезних перспектив. Вами керуватиме бажання отримувати прибутки і здійснювати свої мрії. Для цього доведеться наполегливо працювати й активно розвиватися. З результатів плідної діяльності матимете радість.

Вас очікує успіх у кар'єрному просуванні та коханні.

І дуже хочу...

...відвідати загадкову Антарктиду. Покерувати собачою упряжкою. Піднятися на справжній льодовик. Побачити полярне сяйво.

Ігор ВЕЛИЧКО, 47 років.
Чернігів.

...побачити диких тварин у їхньому справжньому середовищі існування. Мене завжди цікавила їх поведінка, тому дуже хотілося б побачити тигра в джунглях, гірських горил або, скажімо, поплавати з акулами. Звичайно, з безпечної відстані й з надійними засобами захисту.

Марина ПОПРАВКІНА, 39 років.
Полтава.

ПРОГНОЗИ

Не втрачаймо оптимізму!

Прогнози не завжди збуваються, вони звучать невизначено, особливо якщо йдеться про гороскоп для цілої країни на тривалий час. І все-таки цікаво, чи були передбачення щодо нинішньої політичної кризи? Виявляється, так! Від співзасновника Спілки астрологів України Олени Осипенко ще в 2010 році й у квітні 2011-го на інформаційному порталі «Обозреватель» звучали прогнози, що кінець 2013-го — початок 2014-го є найскладнішим періодом для нашої країни.

Утім, як зазначила астролог, будь-яка криза з погляду психології — явище позитивне, оскільки виявляє слабкі ланки й дає змогу трансформувати їх у сильні. «Коли підлікуємо свої рани й зробимо слабкі місця сильними, тоді ми насправді побачимо, на що здатна наша країна», — сказала тоді Олена Осипенко. Позитивні зміни й потужний підйом почнуться вже з 2014 року. А до жовтня—грудня астролог напророкувала прогрес в об'єднанні з закордонними партнерами. В Україні розпочнеться відчутне економічне і культурне зростання.

У кожної країни, як і в кожної людини, є свій власний гороскоп. День народження нашої країни — 24 серпня 1991 року. «Свій новий цикл розвитку Україна розпочала 2006-го, і розрахований цей період на 15 років. Тобто пік його припадає на 2021 рік. Тоді ми побачимо реальний результат праці всіх людей, які щось робитимуть для нашої країни».

Гороскоп долю не визначає, вважає астролог, бо щохвилини виникає ситуація, коли майбутнє залежить від наших дій. Те, що називають долею, — це лише 50%, решта — це наша воля й наші з вами вчинки. Тому ми завжди можемо змінити ситуацію. «Ми живемо в дивовижному столітті, і у нашої держави попереду великі можливості», — резюмувала Олена Осипенко. Такий прогноз вселяє оптимізм. Поживемо — побачимо.

Людмила БУСИНКА.

Позитивні зміни й потужний підйом почнуться вже з 2014 року

Світ музики й ароматної кави

ЕСЕ

Якось у переддень Нового року ми з чоловіком прогулювалися тихими вуличками центру Києва. Цими днями відчуття дива мене не полишає ще з дитинства, тому, запропонувавши випити філіжанку кави в симпатичному ресторанчику, мала на думці найнесподіваніше. Насолодившись улюбленим напоєм, кинула оком на рекламний буклет з інформацією про подорож за кордон у подарунок від якоїсь турфірми. Поїздку, як свідчила реклама, можна виграти в цьому закладі в новорічну ніч. Одразу зізнаюся, що я як музикант за першою освітою потай мріяла про Відень. Я схопила аркуш і запропонувала відсвяткувати Новий рік усією родиною в тому самому місці. Вийшло все якось природно і водночас дивно. Дід Мороз, який розважав відвідувачів, котрі розвеселилися від шампанського, радісно підійшов до мене і вручив... турпоїздку до Європи. Остаточно я зрозуміла, що мрії здійснюються, лише коли побачила маршрут: Будапешт—Відень—Егер. Далі на мене чекала захоплива подорож у світ культури, музики й архітектури найкрасивіших міст Європи. І от як це було...

Красень Відень.

У ритмі кроку

***

Знайомі вулички незнайомого Будапешта. Усе начебто по-українському. Навіть черги. Щоб зануритися в гарячу воду на дуже вже холодному повітрі, потрібно витратити мінімум 3500 форинтів. А фірмової угорської кави (для тонусу) чомусь не передбачено. Ліпше вже води. І просто з-під крана! Так корисніше — переконують місцеві мешканці. Утім тонус усе-таки з'явився: адже вода насправді була цілюща!

***

Поліцейські, які крокують, зачинені кафе, сонні перехожі... пам'ятник. Це — Анонім. Варто потриматися за його сувій, а можливо, за перо, — і будь-яке бажання, немов у казці за помахом чарівної палички, здійсниться!

***

Готель. Кава, сік, мюслі, фрукти. І знову дорога. Незабутня краса міста ожила в його архітектурі. Тільки споглядати її потрібно з висоти пташиного польоту. Тоді й вдасться злетіти. Собори. Тут так відчутно міць і велич Присутності, що оживає навіть мовчазний орган. І вже лунають перші звуки, немов з-під пальців самого Ференця Ліста.

***

Уночі оживає ще одна картинка. По-новому звучить друга «Угорська рапсодія». У ній замість одного — вже чотири голоси, які вибудовуються в струнний контрапункт. Нова музика заповнює собою весь довколишній простір.

У ритмі вальсу

***

Темп прискорюється. Від ритму кроку до ритму вальсу. І недарма, адже ми їдемо до міста короля вальсів. Відень. Білі сонячні будинки, сонячні вулиці, сонячні люди — сонячне місто! Тут пахне ароматною кавою. Тут пахне олією від написаних полотен. Тут пахне чорнилом від нетлінних творінь. Тут панує особливий дух! І навіть собака, який опинився між габсбурзьких палаців, — неймовірно артистичний. Він змінює образи на кожні два такти, як робив це пару-трійку сторіч тому тут, на цьому самому місці, великий Амадей Моцарт. Сонячні будинки, сонячні вулиці, сонячні люди на якийсь час відключають сонце, щоб запалити свічки. Настав час творити... А нам — повертатися.

І знову в ритмі кроку

***

Дорога. Швидкість уповільнюється. Кроки уповільнюються. Ми — в маленькому старовинному містечку Егер. Тут дихають повільніше, тут п'ють повільніше, тут повільніше йде годинник. Тут ніхто нікуди не поспішає. Але нам вже час! Ми із вдячністю кидаємо погляд на собор Віри, Надії, Любові. Ми знаємо, що вони з нами. І допомагають нам. У руках Надії — кубок і дороговказна зірка. Вона посміхається нам. А там, усередині, під куполом — найкращий орган Угорщини. І він проводжає нас своїми потужними акордами.

***

Автобус набирає швидкість. Ми повертаємося швидше, ніж належить. День переходить у ніч. Ніч — у день. Ми майже вдома. На губах — солодкуватий присмак знайомого мартіні. Щось чудове чекає на нас попереду!

...Вдихнувши рідне повітря української землі, пригадалося: «У гостях добре, та вдома краще». А шлейф незнайомих-знайомих місць (під час подорожі часто виникало відчуття «дежавю») залишився на якихось тонких частотах, немов присмак після дорогого аромату. Казка, та й годі.

Марія РОГАЧОВА.
Фото з особистого альбому.

Побачити всі океани

— Ще з дитинства я мріяла побачити океан. Коли мені було 20 років, поїхала до Малайзії. Моє бажання здійснилося — не могла намилуватися Індійським океаном. Але потім з'явилася ще одна мрія — побачити за своє життя всі океани. Зараз мені 53 роки, я — досвідчена мандрівниця. Була в багатьох куточках земної кулі, після Індійського океану бачила Тихий, Атлантичний, і Південний. На черзі — Північний Льодовитий. І в мене грандіозні плани на найближчі три роки!

Тамара ГРУМЕНЮК,
Харків.

ДИВО ВЛАСНОРУЧ

Стрічка плюс фантазія

Валентина Беспалова, керівник гуртка «Рукодільниця» (Новогродівка Донецької області) ось уже рік викладає дітям і дорослим тонкощі вишивання стрічками. Роботи учнів і самої майстрині можна побачити на міських виставках у Будинку культури. Особливою гордістю гуртка є спільна дитяча аплікація «Ялинка» **(на знімку)**, що посіла третє місце на обласному конкурсі «Новорічна ялинка».

Марина СОКОЛЕНКО.
Фото автора.

Складно повірити, але таке буває!

«За кілька годин до настання Нового року самотньо сиділа в порожній квартирі, констатуючи повний життєвий крах: на службі, яка давала мені непоганий заробіток, потрапила під скорочення, декілька годин тому втратила чоловіка й найкращу подругу.

Власне, подругу і втратила тому, що до неї пішов мій коханий, з яким разом прожили п'ять років. Біль був тягучий і пронизливий. Чи не тому, що я довго купалася у щасті, чомусь не помічаючи його хиткості, якщо зруйнувати його можна простим: «Вибач, але я кохаю іншу!»? І це все? А може, це все не зі мною відбувається?

Нестерпну тишу мого затишного дому, який миттєво став чужим і непривітним, розірвав дзвінок. У підсвідомості майнуло: «Повернувся!».

Хутко до дверей, шарпонула від себе. Переді мною стояв... Дід Мороз. Класичний образ: червоний кожух, біла борода, штучний рум'янець, мішок з подарунками...

— Чи тут мешкає дівчинка Катруся? — проспівав грайливо.

— Ні, тут немає дітей, — зажурено сказала я, намагаючись зачинити двері.

— Вибачте, але у мене замовлення саме до вашої квартири. Я ж не помилився адресою? — він дістав квитанцію із замовленням. — Так у мене подарунок для дівчинки Катрусі... І він прочитав з папірця моє ім'я і прізвище.

— Адреса правильна, Катруся — я, але вже давно не дівчинка. То, мабуть, хтось переплутав адресу...

— Але ж очі заплакані у Катрусі, хоча і в дорослої! І подарунок — як з ним бути? У мене це замовлення — останнє на сьогодні, та й шукати іншу дівчинку немає часу. То, може, я вас привітаю з Новим роком?

Переступати поріг порожньої квартири, здавалося, було несила, тож я запросила Діда Мороза до оселі. А він виявився молодим актором відомого київського театру, який підробляв у передноворічні дні і якому в той вечір справді не було до кого поспішати...

...Разом ми вже 30 років. Мій Дід Мороз за цей час став улюбленцем столичної публіки, а я — успішною, як нині заведено казати, бізнес-леді. Наші двоє дітей, які теж досить упевнено стають на ноги, тішать своїми досягненнями. І Новий рік для нас особливий ще й тому, що це важливе сімейне свято».

Цю історію розповіла мені давня приятелька. Мабуть, якби я не знала цю сім'ю, то не повірила, що таке можливо. Але ж буває!

Валентина ПОЛІЩУК.
Мал. Миколи КАПУСТИ.

ЦЕ ЦІКАВО

Окраса програми

Символом 2014-го буде дерев'яний Кінь. Тому кожен має право запитати: «Що Рік Коня готує особисто для мене?». Кінь — істота розумна, надійна, терпляча — єдина тварина, у яку можна забивати цвяхи. Завдання: що зробити окрасою програми-2014? Гроші? Любов? Зміни в особистому житті? Кар'єрне зростання? Нові дороги? Пошуки щастя? І те, й інше, і багато чого ще! Головне — уникнути нещасть, не потрапити під удари долі.

Запитайте себе на початку року: «Які найважливіші справи мого життя, мого майбутнього?». Дайте відповідь на запитання: «Які люди, які ресурси можуть допомогти в досягненні моєї мети?». На цьому і слід зосередити основну увагу. Особливо жінкам. Бо на принца на білому коні можна чекати все життя, а вуйко, як звичайний кінь у селі, потрібен щодня. Утім, якщо виходиш заміж за хорошу людину, то абсолютно неважливо, якого кольору у нього «Бентлі». У його двигуні кінських сил достатньо!

Михайло АРОШЕНКО,
автор серії «Енциклопедія капіталів».

Мрії та бажання читачів для новорічного номера збирали Олеся САВЕНКО і Сюзанна КІРІНА

З НОВИМ РОКОМ!

№ 250 (5750) ВІВТОРОК, 31 ГРУДНЯ 2013

На Новий рік по всій країні буде тепло, сонячно й сухо. За даними Укргідрометцентру, 31 грудня термометри покажуть від 0 до плюс 4 градусів, а 1 січня мінус буде тільки в Києві, і лише на один градус. На заході України до 8, а в Криму до 5 градусів тепла, на сході та в центрі вище плюс 2 температура не підніметься. Така погода триматиметься щонайменше тиждень

ЦЬОГО ДНЯ, 31 ГРУДНЯ

■ 1916. Народився Василь Дашенко — український актор, народний артист УРСР. ■ 1970. Рада міністрів УРСР ухвалила постанову про літературну премію імені Лесі Українки. ■ 1983. Повідомлялося, що на Лисичанському нафтопереробному заводі Ворошиловградської області (нині Луганська область) введено в дію третю великотоннажну установку з переробки нафти, після чого Лисичанський нафтопереробний став одним із найбільших в Європі з переробки нафти. ■ 1987. Ухвала Урядової комісії СРСР про прийняття в експлуатацію після ремонтно-відновлювальних робіт енергоблока №3 Чорнобильської АЕС.

ЗІ ЗНАКОМ «ПЛЮС»

Нумеролог прорахував прийдешній рік для України

Наступний рік повинен стати початком сприятливого розвитку України, роком її розквіту. Країна матиме дуже заманливий вигляд для інших держав. Це може бути рік хороших фінансових вливань, якими потрібно буде скористатися дуже грамотно. Ці та інші прогнози озвучив дніпропетровський нумеролог Сергій Авдєєв.

За його словами, роки мають наступність: через кожних дев'ять років події повторюються. Так, у 2004-му в цей час відбувалася Помаранчева революція, а нині спостерігаємо схожі події. Тоді була жорстка передвиборна боротьба, втручання Росії у виборчий процес, було протистояння майданів — сьогодні ми бачимо безліч аналогій.

Відповідно майбутній рік буде схожий на 2005-й — рік політичних чвар. Тому багато що залежатиме від мудрості політиків. Це повинен бути рік спокою і миру, тоді можна буде багато чого добитися.

«Якщо скласти всі цифри 2014 року, то вийде цифра 7. Для України, згідно з датою народження країни, це буде рік «3». Рік «7» є пріоритетним для всього світу, — вважає Сергій Авдєєв. — Ключові якості наступного року: мудрість, істина й майстерність. А для України рік «3» — самовираження, розвиток й удача».

Таємні речі вийдуть назовні. Буде непростий рік для всього світу. Потрібно буде виважено, мудро, неквапливо вести зовнішню і внутрішню політику. Важливо розуміти помилки попередніх шести років. Це буде рік зупинки й переформатування. Щоб чогось добитися, потрібно зрозуміти причини, які заважають це зробити. Для цього слід розуміти стратегію й тактику успіху.

Нумеролог радить у наступному році до всіх починань підходити без поспіху, розмірено й обдумано. Це чудовий час для навчання й удосконалення своїх навичок, дуже інтуїтивний рік, який розвиває в людях почуття, відчуття. І якщо до них прислухатися, то можливі великі досягнення й успіх.

«Також це час духовного й емоційного зростання, рік пізнання себе, — додає прогнозист. — Варто зайнятися своїм здоров'ям, пройти обстеження, почати лікування хронічних захворювань. Сприятливий рік, щоб відмовитися від шкідливих звичок і почати вести здоровіший спосіб життя. Цей рік учить людей проявляти оптимізм і доброзичливість. А 2015-й стане роком досягнення мети, прориву у всіх сферах».

Володимир РИБАЛЬЧЕНКО.

Дніпропетровська область.

...І підкова на щастя

Ой, хто там з гірочки спустився?
Укатали Сівковича круті.

Про конячу дозу жорстокості на Майдані

І кінь спотикається, не кажучи вже про людину, що віддає нелюдські накази.

Таки «Так»

Підкова, схоже, не принесе щастя Ющенкові і в Рік Коня.

І коню зрозуміло

Трапляється, що на виборчих перегонах перемагають вершники без голови.

Політтехнологи розмірковують

Політик може осідлати будь-якого коника, але не кожен здатен на ньому довго триматися і далеко поскакати.

Політичним наїзникам на замітку

Майдан показав, що українці витривалі, але довго їздити на них небезпечно: можуть скинути і затоптати.

Опозиційна чудо–трійка вважає

Щоб очистити наші авгієві стайні, потрібна гераклова праця!

Майданівці стверджують

У нашому просуванні до ЄС ще й кінь не валявся.

Як сказав би чарівник Олегу

Як би не відкинути копита в Рік Коня...

Нехай кінь думає — в нього голова більша

Неважко привести коня до води, але змусити його пити неможливо. А виборця можна і привезти на виборчу дільницю, і за невелику подачку змусити проголосувати за будь-якого пройдисвіта.

Буквою «Ге»

Схоже, в ЄС ми поскачемо на шаховому коні: спочатку — до Москви, потім — до Брюсселя. Не вляпатися б в якесь «Ге» і не посковзнутися на такому крутому повороті...

Заклик

Не дамо зруйнувати традиційні коопераційні зв'язки у виробництві високотехнологічного україно-російського виробу «Кінь педальний»!

У Рік Коня — на коні

Коні не винні — все о'кей,
В.В. Путін — наш жокей!

Євроінтеграторам

Розпрягайте, хлопці, коней,
Та й лягайте під РФ!

Борис РЕВЧУН.

Новий рік — це привід загадати бажання. Це можливість зробити те, що торік постійно відкладали «на потім». І це шанс сказати близьким та рідним людям, про що зазвичай мовчимо. Давайте загадаємо, зробимо і скажемо... І з наступаючим Новим роком!

Оформлення номера Олексія КУСТОВСЬКОГО (малюнки), Євгена ХИЛЯ та Наталії МЕЛЬНИК.

Наступний номер газети вийде 3 січня 2014 року.

Над номером працювали: Ірина ТИЩЕНКО, Алла ДОДАТКО, Юлія ПОТАПЕНКО.

Редколегія: Леонід **БРОВЧЕНКО,** Анатолій **ГОРЛОВ,** Сергій **ДЕМСЬКИЙ**, Віталій **ЖЕЖЕРА,** Іван **ІЛЛЯШ,** Світлана **ПИСАРЕНКО,** Віталій **СУДДЯ.**

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Направлення матеріалів для друку в газеті є наданням згоди автора на обробку його персональних даних.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси та передплатна ціна на 2013 рік

Для фізичних осіб:
40224 — 10 грн. на місяць (5-разовий: вівторок — субота);
08775 — 8 грн. на місяць (3-разовий: вівторок, четвер, п'ятниця).
Для підприємств і організацій:
60955 — 30 грн. на місяць (5-разовий: вівторок — субота).
Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 100000.

Друк: ТОВ «Мега-Поліграф», 04073 м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14, тел. (044) 581-68-15 www.mega-poligraf.kiev.ua

Зам. 33374

Макет, верстка — редакція газети «Голос України».
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ:
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56, 453-44-57;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»

